

A NÉVTELEN SZELLEM BÖLCSÉ-
SZETE

TITKOS TANÍTÁSOK

A „NÉVTELEN SZELLEM” KINYILATKOZTATÁSAI
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN

I. kötet.

KIADJA:

A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST, 1936.

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

Az olvasóhoz.....	3
Bevezetés.....	4
A TESTBE ÖLTÖZÉS	
1. Általános ismertetés.....	18
2. Hétköznapi és vasárnapi testöltések.....	35
3. A testöltések célja: az egyéniség kibontakozása.....	45
4. A szenvedések szerepe a testöltések során.....	58
AZ EMBER KAPCSOLATA A VILÁGGAL	
1. Az ember hatása az őt környező világra.....	68
2. A környező világ hatása az emberre.....	84
3. Az emberi test szférái. — Éterikus test.....	98
4. A fantomokról.....	104
A B Ű N.	
1. Van-e a bűnnek önálló lényege?.....	117
2. A bűnök és a betegségek összefüggése.....	135
KRISZTUS MEGVÁLTÓ MUNKÁJÁNAK ÉRTELMEZÉSE.	
1. rész.....	161
2. rész.....	174
3. rész.....	184
4. rész.....	192
VEGYES KÖZLEMÉNYEK.	
1. A szellembukás magyarázata.....	202
2. A szerelemről.....	209
3. A mágiáról.....	237
4. A médiumitásról.....	248
4. A táplálkozásról.....	254

Az olvasóhoz.)**

Az itt következő tanításokat, amelyek a lélek mélységeibe, a szellemvilág és az isteni Gondviselés misztikus titkaiba olyan mélyen bevilágítanak, mint még egyetlen szellemi kijelentés sem, kedves Vezetőnkől mintegy hat esztendőn át kaptam. Ő már akkor kijelentette, hogy ezeket nem a nyilvánosságnak szánta, mivel — amennyiben Eszter médiumnak az isteni Gondviselés arra életet, kegyelmet és lehetőséget nyújt — mindezeket az eddig nem hallott igazságokat szabatos rendszerbe foglalva és más, eddig még ki nem nyilatkoztatott igazságokkal kibővítve az ő fő művében szándékozik a nyilvánosság számára összefoglalni, amelyet utolsó könyvének szánt. Mivel azonban ezekről az igazságokról már itt-ott néhányan tudomást szereztek, s mivel belőlük egyes eszmék szélesebb körben is szétszívárogtak, hogy ezeknek téves és elferdített elterjedése be ne következzen, szeretett Vezetőnk beleegyezését adta, hogy ezeket az ezoterikus tanításokat már most, soron kívül közreadjam.

Ezek előrebocsátása után természetes, hogy az e könyvben foglalt igazságokat csak a kedves Vezetőnk által megírandó utolsó nagy mű vázlatául lehet tekinteni.

*

A tárgy elvontsága és az eszmék mélysége nem teszi e művet könnyű olvasmánnyá. Miután pedig az egyes kijelentések mozaikszerűen, nem összefüggő rendszerességgel jöttek létre, hogy az olvasónak a megértés munkáját megkönnyítsem, ezeket a csodálatos tanításokat bizonyos rendszerbe foglaltam, s itt-ott kisebb magyarázó jegyzetekkel láttam el. Természetes azonban, hogy magukat a kijelentéseket azzal a kegyeletes gondossággal kezeltem, amelyet a Szentlélek ilyen felbecsülhetetlen ajándéka szükségképpen megkövetel, s azoknak szövegén semmi lényeges változtatást nem tettem. Ennek dacára is az a véleményem, hogy ezek a manifesztációk minden részletükben csak olyanok előtt lesznek teljes mélységükben érthetőek, akik kedves Vezetőnk ösz-

*szes könyveit — különösen a Kegyelem Törvényvilágát — gondosan áttanulmányozták, és a bennük lefektetett világosságot már magukévá tették. Az ilyenek előtt az is nyilvánvaló lesz, hogy ez a mű a spiritizmus egész irodalmának eddigi legmagasabb rendű kijelentése, úgyszólván a Szentléleknek az emberiség sor-sába, annak megmentése érdekében való beavatkozása, amiért hálával kell leborulni Isten előtt, aki veszendőbe indult gyermekeiért ilyen, mindenén túláradó szeretettel még egyszer lehajol, mielőtt a menny kapui bezárulnának.
Budapest, 1935. augusztus havában.*

PÁTKAI PÁL

Bevezetés()**

Az anyag és erő mibenléte, a holt anyag életre ébresztése. — A szervező élet-erő működése. — A szellem viszonya az anyaghoz. — A nemesfémek és a drágakövek eredete. — A légköri elektromosság, mint a végítélet eszköze.

Minden egyes porszemnek, minden egyes molekulának, minden atomnak — amennyiben nem halott, hanem élő — épp-úgy megvan a maga légköre, mint a világtesteknek, mihelyt rajtuk az élet megindul. Amit ti anyagnak neveztek, s amely előt-
tetek tömörnek látszik, az éppen nem tömör; az anyag az ato-
moknak és molekuláknak olyan tömege, amelyek az anyagban
éppen a légköreik által vannak egymáshoz kötve, úgy, hogy a
teljesen szilárdnak nevezhető részek között aránylag óriási tá-
volságok vannak. Csupán a holt anyag az, aminek nincsen lég-
köre, amely mint fluid, mint holt erő mintegy megsűrűsödve,
összenyomva képezi a föld belsejét. De még az ilyen holt anyag
is az életprincípiumot tartja magába zárva, csakhogy ez az élet-
princípium halott, amelyet az Isten által küldött, a belőle lesu-
gárzó élethullámszórási időről-időre élettel telít. E nélkül a sugárzás
nélkül nincsen élete, illetőleg a benne elraktározott élet megder-
medt. Ez a halálnak a halála. Az Istentől lesugárzó élethullám-
zás, mint egy élettenger folyton-folyvást ott hullámszórázik e holt

anyag felett, hogy annak atomjait az életbe magával ragadja. Olyan ez a folyamat, mint a tenger hullámozása, amely időről-időre a parthoz csapódik, a part felszínét mindig megnedvesíti, és azután megint visszahúzódik. Ugyanígy cselekszik az isteni erőhullámozás is, mely folyton érinti a „holt anyagot”, s azután visszaárad. Mikor így visszahúzódik, mindig ragad magával holt anyagrészeket, amelyek azonban az élettel való érintkezés folytán már élettel telítődnek. Az az anyagrészek, amely elfogadta az életet, rögtön le is válik a holt tömegről, és ezt az élethullámozás magával ragadja, az életnek egy magasabb fokozatába emelve.

Az az életáram, amely lefelé, a holt anyag felé hullámozik, nem olyan, mint az, amely már visszaáramlik, mert az az élet-hullám, amely lefelé árad a holt anyagba, tiszta életsugár, ellenben amely a megtermékenyített holt molekulákat magával ragadva visszatér, már természetesen nem olyan tiszta, mint lefelé haladó útjában volt. Ez a visszafelé haladó erőhullámozás természetesen sok olyan molekulát is ragad magával, amely nem fogadta el az életet, de amely nyugalmi helyzetéből mégis kimozdult. Az ilyen holt részecské az élő élethullámozásban nem sokáig bírja az emelkedést, hanem a legközelebbi állomásnál, mint sálak lerakódik; az ellenben, amely elfogadta az élethullámozást az életerőt, megtermékenyül, és abban a pillanatban már nem elkárhozott életmolekula többé, mert a megtermékenyülés folytán az Istentől jövő életprincípiumból ez is részesült. Ezeket a megtermékenyített anyag- illetve erőmolekulákat az életáram feljebb emeli, és amint az első életfokozatot elérték, rögtön osztódás, azaz szaporodás áll be, mert az az élet, amely a holt molekulába volt lezárva, felébredve megduzzad. Azt mondhatnám, hogy amikor egy Istentől jövő életmolekula egy halálmolekulával egyesül, a megtermékenyülés folytán a halálmolekula önmagát százfelé osztja, és ezek mindegyike már élettel telített anyag-erő.

A felsodródásnak ebben a folyamatában az életfolyam egy-egy hullámozás után rengeteg olyan molekulával tér vissza;

amelyek nem párosodtak, azaz nem kapcsolódtak halálmolekulákkal, vagy amelyekről visszaáramlás közben levált az életet el nem fogadó halálmolekula és az ismét alásüllyedt a holt tömeghez. Ez azért fordulhatott elő, mert az első hullámvázis talán nem volt elég erős, vagy a halálmolekula nem volt eléggé érett arra, hogy megtermékenyüljön, s ezért újra alámerült. Azonban lehet, hogy már a második, de lehet, hogy csak a századik, vagy ezredik hullámvázis lesz az, amely végre megragadja és megtermékenyíti. Itt most csak annak a molekulának a sorsát írom le, amely megtermékenyült. A fázisok így következnek egymás után: elfogadás, felemelkedés, felduzzadás, szétesés, szaporodás, a lényeg kiválasztódása (minősítési törvény keletkezése). A lényeg kiválasztódása, vagyis a minősítési törvény munkába lépése folyton növekvő osztódási folyamatot hoz létre. Mikor a molekulákat szétbontja, legelső sorban valami közetféle formáció jelenik meg. A második fokozaton már ezek is osztályozódnak, s mind külön-külön rétegekbe helyezkednek el aszerint, amint leülepednek, (mert minden egyes fejlődési állomásnál marad salak, amely leülepszik), míg a lelegeleveníbbeket mind feljebb és feljebb emeli az élethullám.

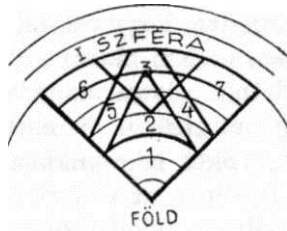
Ti emberek azt hiszitek, hogy osztódás által a kicsiny még kisebbé lesz. Ez azonban ebben az esetben nem úgy van, mert itt a kicsiny az osztódás által mindig nagyobbá és nagyobbá válik egyszerűen azért, mert a benne rejlő élet duzzad fel, miáltal újabb szétesés áll elő. A szétesés folytán keletkezett új részecskéik ismét felduzzadnak, mert mindig többet és többet szívnak magukba az Istenből eredő tiszta életből; a bennük megsűrűsödött élet is mind jobban és jobban felduzzad, és így a beléjük rejtett lényeg mind jobban, és jobban kibontakozik. Ez az előhaladás útja a közetfélékben. A további elfogadásra képesített és alkalmas fluidokat a minősítési törvény még nagyobb mértékben elkezd telíteni étellel, és amely fluidok felülemelkednek a közetállapoton, *azokban a gondolatok és érzések, a magasabb fokú*

életnek a régebben lejárt örökkévalóságban félben maradt fejlődése megkezdzi az élet kibontását, és előáll a növényvilág, egyelőre mindenesetre a legprimitívebb formákban. Mivel pedig a növényi élet már ismét magasabb fokú életelveket képes osztódás által önmagából felszínre hozni: fokozatosan megjelenik az átmeneti világ a növényi és állati szervezetek között. Ekkor képezi ki magát az élethullám szervező életerővé. (5. törvényvilág.)

Ez a szervező életerő úgyszólván önmagának is bizonyos célokat tűz ki, még pedig mindig magasabb- és magasabb rendű célokat, s így hozza létre a különböző osztódások által a szerveket a latens pihenő elvek szerint, amelyeket fokozatosan felszínre hoz. A minősítési törvény tovább tolja a fluidokat, a szervező életerő pedig megszervezi azokat. A szervező életerőnek az a feladata, hogy mindent a maga értéke szerint állítson elő.

Amikor a szervező életerő akár a félben maradt terv, akár újonnan megalkotott terv szerint a szükséghez képest megalkotja az éterikus testeket, akkor már működésbe lép a 6-os törvényvilág is, vagyis a születés törvénye. Eddig még mindig csak a föld belsejében folyó funkciókról volt szó,^{1*} de a 6-os törvényvilággal már a föld felszínére lépünk. Mikorra az élet ekképp láthatóvá válik, akkor már annyira felfejlődött, annyira feldolgozta magát, hogy a felülről jövő erővel — t. i. más, fejlettebb világok légköréből lesugárzó erővel, pl. a Napnak erőivel — képes kapcsolódni, azaz ezeket az erőket a maga részére már meg tudja fogni, mert ezekre már vonzóerőt gyakorol. Ekkor képződik ki az első szféra, amely ezeket a fluidokat, ezeket az erőművileg megkonstruált terveket (fantomokat) rögzíti, vagyis felszínre hozza.

¹ *Az itt elmondottak a legszorosabb vonatkozásban vannak a „*Kegyelem törvényvilágá*”-ban feltárt igazságokkal. A Földre vonatkoztatva tehát az eddig tárgyalt fejlődési törvények így ábrázolhatók.

1. ábra. (I. a „*Kegyelem t örvényvilága*” II. ábráját is.)

Mert mikor ezek az erők annyira kifejlődnek, úgyszólván megérnek, hogy vonzást tudnak gyakorolni más erőre, akkor már bennük az élet oly magas fokban van jelen, hogy ez az élet mintegy jogot követel magának a megjelenésre. Így képződik ki a föld felszíne. A víz anyagai is elválnak, és a vizek is magukkal hozzák a beléjük rejtett elveket éppúgy, mint a szárazföld a maga vegetációját. Ez az egész folyamat tehát csak fokról-fokra való fejlődéssel létesül. Egyik-másik réteg megkeményedik, amint a felszínre jut, és amint megkeményedik, osztódás által megint más elvekkel jut érintkezésbe. Folytonos erjedés és osztódás követik egymást, hogy a különböző princípiumok minél tökéletesebben juthassanak a felszínre. Mikor pedig ezek a princípiumok annyira erőre jutnak, hogy már éterikus test képződhet, azaz a lényeg annyira életképesé válik, hogy kifejezheti magát, akkor szervesül.

Ez a szervesülés ismét más osztódásokat hoz létre úgy-annyira, hogy ezáltal nemcsak a külső, állati test van készen, hanem bizonyos lelki-test is, amely lelki-test már az életnek olyan magasabb fokú tevékenységéből áll elő, hogy nemcsak ú.n. ösztöni erőket, hanem már gondolkodó erőket is munkába szólít. Ilyképpen az életerő önmagából mindig többet és többet, folyton tökéletesebbet hoz elő, ami mindig abban az alakban jelenik meg, amely akkor, abban az esetben a legtökéletesebbnek látszik. Így áll elő egy kiképzett forma, amelyet a természettörvény helyesnek, jónak ítél. Mert a természettörvény is munkálkodik, és amit amilyen mértékig igaznak, azaz megfelelőnek ismer el,

annak aszerint adja meg a kifejezés lehetőségét. Amíg t. i. maguk az elvek vadak, gonoszak, rosszak, addig nem fejlődhet ki valami nagyon finom és légies fantom, hanem csak erősen villanyos és alantas, olyan, amely éppen annak az elvnek felel meg, amilyen elv felszínre került, vagyis amilyen elv azt kiképezte.

Ez az „anyag szelleme” — amelyet még szellemi erőnek alig lehet nevezni — minden egyes megszületéssel és minden élet végig élésével bizonyos fejlődési utat tesz meg, úgy, hogy valahányszor az időleges életnek végére ér, és ismét alámerül a halál törvényébe, mindannyiszor magával visz bizonyos tudást, hajlamot, bizonyos tapasztalat-többletet. Ez ugyan még nem tudatos, hanem a szükséghez mérten mindig legfeljebb éppen csak annyi öntudatot tartalmaz, amennyivel az önmaga életének fenntartásához szükséges dolgokat igényelni képes.^{2*} A szervező életerő enged ezeknek az igényeknek, és kielégíti azokat a szervek megalkotása, csoportosítása és tökéletesítése által. Így fejlődnek a gondolkodó és érző szervek, így fejlődik az idegélet. És ahogyan a gondolkodó és érző szervek finomabbakká lesznek, aszerint alakul ki az egyéni lélek. Mikor pedig ez az egyéni lélek valamiképpen kibontakozott, akkor kezd szabaddá válni a szellem, mert mindig nagyobb és nagyobb kört ír le maga körül.

*

Így válik a szellem fokról-fokra urává az anyagnak, mert meghódítja az anyag szellemét, vagyis azt önmagába olvasztja be, illetőleg a saját céljaira használja fel. Minél tökéletesebbekké lesznek ezek a célok, annál közelebb jutnak az isteni gondolat-hoz, az isteni akarathoz, s ezáltal egyúttal ezek az erők is, amelyek a szellemet szolgálják, mindig egy fokkal magasabbra és magasabbra emelkednek. Így a fejlődés folyamán a felébredt szellem azokat az erőket, amelyek valaha az anyagot alkották, illetőleg az anyagban éltek, sajátjává teszi, és ő maga diktálhat

² * Ez az „anyag szelleme” hordozza azokat a holtta dermedt szellemeket is, akikből majd valaha öntudatos szellemek lesznek.

azoknak alakot és formát, és azok az ő szolgálatára állnak. Minél jobban van eltelve valamely szellem az isteni gondolattal, annál tökéletesebb formákat képes kihozni ezekből az erőkből, mert az az élethullám, amelyet ő felülről folytonosan elfogad, őt is teljesen átalakítja annyira, hogy a régiből, a felfejlődött állat-emberből nem marad semmi: szellem-emberré változik át, aki magával viszi az anyag szellemét is, hogy tökéletesen szellemi erővé minősítse át. Így ezek a szellemi erők, amelyek tulajdonképpen még mindig csak lélek, a legmagasabb fokozatukban és a legtisztább állapotukban ismét az Isten kezébe kerülnek. Hogy aztán az Isten mivé ébreszti ezeket, mit alkot belőlük, azt az embernek nem szükséges tudnia. A szellem akár ember-alakban, akár a testétől megszabadultan él, minél többet hajt a maga hatalma alá az anyag szelleméből, és minél többet tud áthatni a maga szellemi erejével (ami az Isten világosságát hinti szét), annál több erő felett rendelkezik, amely erőket megtölthet a maga gondolkodásának és vágyainak kifejező formáival, vagyis új alakulatokat hozhat belőlük létre. Mikor idáig eljutott, köteles is kifejezni annak az isteni gondolatnak bizonyos részét, amely gondolatot az Isten az ő megteremtése pillanatában beléje helyezett. Akkorra már ezeknek az erőknek nem szükséges az anyag világában végig élniük a maguk szétesési processzusait, mert akkorra már halmazállapotukban úgy fel vannak ritkítva, hogy minden legkisebb molekulának is megvan a maga tulajdonképeni lényegét kifejező hatása és képessége.

Ha ez a lényeg rossz, akkor azt a szellemnek mindenestre meg kell változtatnia. Hiszen éppen azért van a földre küldve és a fizikai testbe utalva a szellemek csoportja, hogy amit gonosz elveik által ezekbe az erőkbe rögzítettek és valósággá tettek, feldolgozzák, felemésszék, és mivel ezek nem jók, helyettük más elveket rögzítsenek meg, olyanokat, amelyek Isten törvényével hasonulhatnak, Isten akaratával egybefolyhatnak. Mert semminek sincs maradandó élete, ami nem Istenből merítette a kialakulásához szükséges eszmét, vagy szellemi tervet. Az Isten

nagy kegyelme az, hogy a földi világ (meg a többi anyagi világ is) nem örökkévaló állapotot tartalmaz. Mert milyen szomorú volna, ha a fejlődés valahol megállna, és oda volnának rögzítve az emberek és szellemek, hogy egy lépést sem mehetnének előre! Hiszen mindennek, ami szenvedést okozó, ami tökéletlen, meg kell szűnnie; azért a bűn, az ellenszegülés nem lehet örökéletű, és így ennek következménye: a szenvedés sem, mert örökéletű csak az Isten; csak benne nyerhetünk örökkévalóságot.

Csak ami igaz, ami tökéletes, az a „Van”, mert az örökéletű. A bűn, szenvedés, gonoszság, tévelygés pedig a „Nincsen”; és ha ez az időleges világban ennek dacára mégis van, a tévelygő szellem tette a *Nincsent Vanná*, tehát neki kell megtapasztalnia, hogy amit ő a *Nincsenből* merített, az nem életképes. Mert hiszen ő maga szenved tőle, mert a *Nincsen* folyton kiált és óhajtja a *Vant*, abból akar mindig a maga életlehetőségéhez olyan erőket szerezni, hogy valamiképpen fenn tudja tartani magát. Amikor azonban ez a lehetőség mind kisebb és kisebb mértékben érvényesülhet, akkor a *Nincsen* az ő elveivel, ellentét a maga princípiumaival mind szűkebb és szűkebb térre szorul, az ő életkívánságainak mindig kevesebbrel és kevesebbrel kell beérnie, míg végre az életlehetőség teljesen kivonul belőle, s akkor megdermed, és osztályrészévé válik a halál, a megsemmisülés.

De mivel a szellem, aki ezt létrehozta, az ő lényegében Istenből való lényeg, s ennél fogva ránézve megsemmisülés nincsen: mindaddig megmaradnak az ő hibás elveinek a következményei, ameddig csak azokat az elveket meg nem változtatja, vagy fel nem adja. Az étellel való telítés, az életmolekuláknak a halálba való alámerülése, Isten kegyelme. A halálmolekuláknak az életlehetőségekbe szólítása ismét csak az Isten kegyelme. Itt a fizikai síkon, a földi életben, ahol minden kiterjeszkedhet, ahol a maga lényegét úgyszólván kiadhatja magából — legyenek bár azok a leghibásabb elvek és tervek — az ember a maga erőiben, a maga járulékainak testesülésében cselekedhet, hathat. Ezalatt azok az életprincípiumok, amelyeket ő fertőzött meg az ő hibás

elveivel, tovább is kötött állapotban maradnak ugyan, de ő maga a szabad akaratnak bizonyos mértékét az ő fokozatához képest visszanyeri, legalább is addig a határig, hogy választani tudjon a megismert jó és rossz között. Ezáltal, ha következetesen a jót választja az ő erőinek továbbképzése végett, vagyis az életének fenntartása végett, és ezekben a jókban igyekszik hatásokat kiváltani, visszhangképp jó hatásokat is fog tapasztalni. És ha ezek a jó hatások nem is érik őt utol itt e földön, (mert hiszen a következők később érnek meg) utoléri őt a szférában, a szabaddá vált erők otthonában.

T.i. aki valami jót, vagy rosszat cselekedett, az erre fordított erőknek a jóban vagy a rosszban való gyarapodása a szférákban tovább időzik. És ha ezek az ő elvei következtében lettek jókká, akkor otthont nyújtanak a szellemnek, s világosságot, erőt adnak neki a további munkájához. Ha pedig a rosszban fejlesztette ki, akkor azok az erők, amelyeket a rosszban csoportosított — mivel ezek az erők gépiesek, és a testet öltött szellem nem feltétlen ura ezeknek, (azaz nem engedelmeskednek neki) — a rosszra rossz eredményeket kap, amelyek szenvedtetik őt. Ezek a szenvedések nagyon sokszor belátásra bírják a szellemet, annyira, hogy rossz elveit megváltoztatja, és képessé lesz világos értelemmel behelyezkedni a lehetőségekbe és kérni azt a Hatalmat, akiről talán nem is tudja, hogy az Isten, hogy tegye lehetővé, hogy a jobbhöz kapcsolódhassák.

*

Azok az ércek, amelyeket nemes érceknek neveztek: az arany, meg az ezüst, bizonyos kőzetekben mint apró, alig észrevehető erecskék vannak beágyazva. Ezek a kőzetek képezik a salakot, amely mindenestre sokkal több, mint a nemes érc, de azért mindig ki lehet a salakból a nemes ércet olvasztani. Ezek is mind szellem-termékek, amelyek így öltöttek testet, így materializálódtak. *A nemes ércekben és nemes kővekben kevesebb a villamosság és igen-igen elrejtve van bennük bizonyos delejesség, illetőleg delejre való fogékonyság is.* Ugyanígy a növények közt

is vannak nemes, meg teljesen vad, káros növények is, és ezek együtt tenyésznek a mezőn, vagy az erdőn. Az egyiket felismeri az ember és ragaszkodik hozzá, a másikat felismeri és eldobja, egészen addig, ameddig annak a hasznát is föl nem ismeri. Mert nincsen olyan hiábavaló dolog, amit az emberiség fel nem tudna használni, csak hogy még nem érett annyira, hogy az ásványoknak minden fajtáját hasznosítani tudná a maga életében. Bár van nagyon sok ásvány, amelyet a vegyészet szétbontott, és az emberiség hasznára fordított, de nagyon sok van, amit még nem tudott felbontani, azaz erőkké átalakítani. Mert mindennek csak annyi haszna van a földön (éppúgy, mint az embernek is), amennyit jobba tud tenni, vagyis aminek az átváltozása egy fokkal előbbre tudja segíteni a szellemet.

Mindennek a szellem szolgálatára kell állnia. Minél kevesebb olyan elv van benne, amit a szellem itt tartózkodása idején fel tud használni, annál kevesebb értékű az a növény, ásvány, vagy állat. Minél magasabb rendű, annál többet fel tud használni belőle a szellem, és amit felhasznál, amit szellemesít, az már ide többé nem jön vissza mint erő, mert az azontúl már a magasabb légkörben végezheti tovább a maga pályafutását, vagy magasabb világokhoz kapcsoltatik aszerint, amint a szellemek céljait jobban szolgálja. Ugyanígy a szellemeknek meg az Isten céljait kell szolgálniuk, vagyis mindenféle elvnek a magasabb rendűt. Ezért kell mindennek, ami csak megkövült, ami mozdulatlanágba süllyedt, feloldódnia, erővé válnia, hogy ezeket az erőket azután a minősítési törvény felmorzsolva osztályozhassa, és új forma képzéséhez használhassa fel, új elvek megjelenéséhez alkalmazhassa.

Csak látszólagos rögzítés mindennek a megjelenése a világon, mert itt minden mulandó. Hiszen a legkonokabb materialista előtt is tagadhatatlan, hogy a világ mai képe nem az, ami két- vagy háromezer évvel ezelőtt volt. Más eredményeket értek el mind lélekben, mind testben; nem olyan szigorúak a törvé-

nyek többé, mint — mondjuk — kétezer év előtt, bárha az emberiségben megvan a rosszra való hajlandóság, de még ez is minden lépéssel veszít a keménységéből és intenzitásából. És ha az emberiség kegyetlen, gonosz, rossz hajlamaival utat enged is a gyűlölet szellemének, mégis mások az eszközök, más a kivitel, más a végrehajtás, és más érzéssel fogadja minden ember azt a tapasztalatot, amit ennek nyomán nyer. A mai kor tudósa ismeri a villamosságot, ismeri a légkört, kezdi ismerni az étert. Ismeri az éterben levő és összetartozó erőknek vonzóadását, ismeri azokat a hatalmakat, amelyek összekötik a távolság és közelségé teszik azt, ismeri az időt, amelyet nem úgy mér, mint az átlagember, hanem rövidesen be fogja látni, hogy idő nincsen, hanem *hogy ez és más sémák is csak a külső ember gondolatformái, amelyeket röghöz kötött állapotok hozott létre.*

A mai kor embere már kezd hinni a láthatatlan erőkhöz, és egy lépés kell csak ahhoz, hogy behatoljon a lélek világába. Nem mondom, hogy a szellem világába, mert oda nem léphet be. Oda csak szellemileg léphet be; de a lélek világába behatolhat, és *nincs messze az idő, hogy az ember olyan vakmerő lesz, hogy a légkör elektromosságát fogja majd a maga céljainak szolgálataiba befogni.* S mikor a légköri villamosságot megfogja, akkor köti össze magát ismét a láthatatlannal, s ezáltal olyan erővel kapcsolódik össze, amelyeket nem uralhat, mert szellemileg még fejletlen ahhoz, hogy ezeket az uralma alá hajthassa. S akkor ismét megragadják az erők az emberszellemelemek kiszámíthatatlan nagy csoportjait, és ismét fluiddá lesz az a sok terv, alkotás, gondolat és érzés. És mindez ismét mint egy szörnyű erőkonglomerátum rakódik le, hogy kihűljön, s elaludjék benne az élet, várva egy újabb feltámadási korszakot, *mint ahogyan az arany, ezüst és a drágakövek az értéktelen kőzettel egy tömeggé préselődve holtan fekszenek az „örök sötétségben”, a föld belsejében.* És mikor majd az új feltámadási korszak után az új emberiség ismét eljut a felfedezések korszakáig, és látja azokat a dolgokat, amiket ez a mai korszak kiépített, csodálkozni fog,

hogyan lehet annyi szép és nemes gondolat és érzés elrejtve; hogyan lehet annyi tiszta arany, ezüst és drágakő a durva kőzet közé úgy beerezve, hogyan lehet annyi szépet eltemetni a durvában! Mint ahogyan ma csodálkoznak a gyémántmezőkön dolgozó emberek, hogy hogyan lehet olyan gyönyörű szép kőveket kitermelni azokból a durva, jelentéktelen kőzetekből, amelyekbe azok bele vannak ékelve.

*

Ti emberek vagytok, és csak addig láttok, ameddig előttetek a látóhatár megvilágosodik. Azon túl nem akartok, bárha szeretnétek is látni, mert meg kellene erőltetnetek magatokat, le kellene szoknotok sok olyan dologról, amiről leszokni lehetetlennek látszik előttetek; meg kellene változtatnotok az életeteket és hozzáalakítanotok ahhoz az Élethez, amely ura és parancsolója az erőknek; és mivel az erőkön úr, ennél fogva az anyagon feltétlenül uralkodik. Azonban az emberek ezt nem teszik, hanem inkább a terheesebbet, a nehezebbet választják: ahelyett, hogy elkezdenék a jobbulást, ahelyett, hogy a lelki életüket megváltoztatnák — *ami maga után vonná az erők megváltozását és a természetnek a megváltozását is* — inkább a maguk fejletlen, rossz természetének engednek. És lépten-nyomon megbotlik még az is, aki különben Isten szerint való életet akarna élni.

Bele akarnak látni az előttük elrejtett titkokba, és tudománnyá akarják tenni azokat a törvényeket, amelyeken felépült az egész világ, de csak azért, hogy az ő megtéretlen, Istentől elfordult természetük kívánságainak tegyenek velük eleget. Nem az ő tudni vágyó szellemüknek, hanem az ő Istentől elfordult természetű vágyaiknak kielégítésére kutatják a titkokat, s ezért nem világosodik meg előttük több, azért adatik nekik mindig csak kevés. *És ők ezt a keveset is rosszra használják.*

Pedig ha az emberek megváltoznának, nagyon sok titokra rájöhetnének. Mert a szférákban, ahova az ő szellemük alvás idején pihenni tér, mindenféle dolgok nyitva állnak, természetesen kinek-kinek fokozata szerint. És amire azt mondja a

földi ember, hogy gondolkodásával rájött, arra nem az ember jött rá, hanem az ő szelleme, az ő lelke szívta azt magába a szférában, ameddig ott időzött, amikor ott kutatott. De azért mindenestre rá fog jönni az emberiség ezekre, és a tudomány helyet fog adni ezeknek a kijelentéseknek, de az idő már akkor igen rövid lesz ahhoz, hogy az így megnyitott úton haladhasson tovább. *Mert a tévelygés szelleme, amely az ember romlott természetében benne van, annyira hatalmas, hogy még a menny kapujában is alkudozik; még a menny nyitott kapujában is csábítgatja a szellemet a lélek vágyain keresztül a tagadás felé, az engedetlenség, a függetlenség felé. És mikor az ember ennek helyt ad, mikor a lélek vágyainak a tanácsán jár, akkor már zuhan is lefelé.*

*

Most visszatérek a fejlődés menetének taglalásához.

Amikor a szervező életerő átvette a vezetést, feloldódik az az elv, amelyben az erő megsűrűsödött. Ezt a folyamatot a világosság indítja meg. Ez a világosság kiszabja minden porszemnek, minden paránynak legközelebbi útját az őt létrehozó elvek csoportosítása szerint. A szervező életerő összevonzza egyik parányt a másikkal, azután felhasználja olyan alakulat létrehozására, amelyet a szervező életerő megkonstruált, és körülépíti velük ezt az alakulatot. (Ez azonban még nem látható valami, ez még csak fluid, erő). Mikor ezt kialakította, s mikor ezek a ténykedő erők mindegyike már végezi a maga feladatát, akkor a szervező erő még nagyobb szabású gondolat (elv) megvalósítását kezdi kiképezni: új rétegesítést, új osztódást, új bomlást hoz létre, újra osztályozza ezeket a félig anyag-erőket. És amikor ezek az erők az új alakulat szerint már egy tökéletesebb gondolatot tudnak szolgálni, akkor összegezi az egészek a munkáját. Tehát először a kicsinyt, mint önmagát fenntartó egységet képezi ki, azután sok ilyent összegezve nagyobb élet-telepet alkot, hogy ezeket az élettelepeket egymással ismét úgy csoportosítsa,

hogy bizonyos cél szolgálatára alkalmasak legyenek. Végül ezeket a célokat összegezi, hogy a kisebb célok együtt nagyobb célokat szolgáljanak, tehát az életműködések egymással összhangba hozza, hogy végül az összes célok együttes célja egy egység legyen. (Vagyis a parányokból molekulákat alkot, a molekulákból sejteket, a sejtekből szöveteket, a szövetekből szerveket, s mindezek összességéből, és harmonikus együttműködéséből egy egységet, egy életformát alkot.) Mindaz, amit eddig végezett, csak fluid, azaz a testnek a *fantomja*, amely nem szolgál más célt, mint hogy összeköttetést létesítsen a lélek és más lelkek világa között. Mikor pedig ezzel az előkészítő munkával a szervező életerő elkészült, akkor a felszínre hozza, vagyis megkezdi a sejtését.

A minősítés által olyan óriási különbségek állnak elő erők és erők között, hogy ha a minősítési törvény össze nem kötné, ezek soha együvé kerülni nem tudnának. Hanem amikor ez a feldolgozás elkészült, lassú átmenetben telepíti át egyiket a másik közelébe, s ezáltal létrehozza azokat az állomásokat, amelyeken keresztülhaladva az életerő mindig újabb és újabb fokozatokban jelenhet meg. Mindennek pedig a legmagasabb állomása az emberi test. Nem mintha a növények, a virágok talán alacsonyabb erőkből állnának; csakhogy ezeknek egészen más elvük van, és igen messze állnak az ember lelkétől; de amikor a fizikai síkon megjelenik az ember az ő világában, a céljuk eggyé válik. Az ember t. i. a lélek céljait van hivatva szolgálni, és ugyanebben a célban egyesül minden, ami a földön megjelenik. Ennek a célnak szolgálatában működik a természet is, amikor a formákat szétbontja a halál, hogy a fejlődés érdekében új formák állhassanak elő. Az emberi testnek a fantomja, a megszervezett erőrendszer félig a lélek, félig pedig a természet erőiből van megalkotva. Ezért szükséges, hogy az bizonyos tekintetben szép, jó, használható legyen, és minél tökéletesebb gépezetül szolgáljon a lélek részére, amikor az itt a földön megjelenik.

Ez az erő (fantom), amely tökéletesen megkonstruáltatott, a halál alkalmával leveti magáról a sejtésített erőket (anyagot), és a földet körülvevő szférákban helyeztetik el.

A földi ember lelkiállapota, a földön való elhelyezkedése nagymértékben függ a földi testének ettől a megszerkesztett alakjától (fantomjától). Ezt neki a testbe öltözéshez a természettörvény adja.

A TESTBE ÖLTÖZÉS.

1. Általános ismertetés. ()**

A halál törvénye. — A lélek nyitott és rejtett képességei. — A nevelés óriási fontossága. — A tútelített asztrálvilág. — A testöltés hét rétege. — Az érzékiesség, mint a testi élet természettörvénye. — A legnagyobb ajándék.

Az embernek kötelessége, hogy az egészségét és tisztaságát megőrizze, hogy olyan fluidokkal és életerőkkel rendelkezék, amelyek elsősorban a saját életét szolgálják hiven, azután pedig, hogy az utódainak minden tekintetben kifogástalan testi életet, egészséget, erőt, minden izgalomtól és betegségtől való mentességet biztosítsanak, hogy azoknak ne legyen okuk panaszra, és ne gondolhassanak neheztelve szüleikre, amiért nekik már megromlott testi erőket juttattak örökül. *Az embernek sohasem szabad elfelejtenie, hogy nem egyedül magának él.* Különben is minden, amit testbeöltözése alkalmával kapott, Isten kegyelmi ajándéka, amiről élete végén el kell számolnia, tehát úgy ezeket a testi erőket, mint a Kegyelem által nyújtott alkalmakat, egyszóval mindent az igaz jónak szolgálatába kell állítania. Mert hogyha rosszul és helytelenül éli az életét, s ezeket az erőket a gonosz elvének a szolgálatában érvényesíti: ugyanezek az erők ugyanebben az elvben bosszulják meg rajta magukat. T. i. ha az Istentől kapott tiszta természeti erőket a gonosznak elvével megfertőzteti, akkor a különböző bűnök és tévedések folytán különböző rossz eredmények jönnek létre (betegségek, és a földi állapotok megrontásának formáiban), amik mind megteremtik az ember számára a pokoli jövőt. Nincs egyetlen hang, gondolat, vagy érzés, amellyel újból ne találkozni az emberi lélek úgy

ebben az életben, mint a jövendőben, mert a gonosz elvekkel megteremtett rossz hatások lélekről-lélekre terjeszkedve gyarapodnak; ugyanis a hasonló gondolkodású és érzésű szellemek ezeket a gondolatokat és érzéseket a saját erőikkel továbbfejlesztik. Ha tehát gonosz volt a csíra, még gonoszabb lesz az eredmény, amellyel az emberi lélek találkozik, és a szomorú következmények alól nem vonhatja ki magát. Ezek a természeti erők pedig annyira össze vannak folyva, annyira egyet képeznek a szellemi eredményekkel, hogy a kettőt egymástól nem is lehet elválasztani.

Tehát az embernek kötelessége úgy a maga, mint a mások egészségét megőrizni, és minden alkalmat megragadni, hogy testét erőben és egészségben tarthassa meg; azért küzdenie kell ennek minden ellenségével úgy az elvekben, mint a cselekedetekben és az eredményekben. A földön élő emberek már átjutottak azon a nehezen áthatolható szűrőszítán, amelyen a szellemeknek a testbeöltözés során keresztül kell jutniuk. *Nagy titok ez, nagy misztérium*, s nem olyan egyszerű dolog, mint ahogyan azt az emberek gondolják. A halállal ugyanis levetkőzik az ember mindent; és lett légyen bár életében minden földi jóban, a legnagyobb ragyogásban, pompában, hatalomban, dicsőségben része: a halál mindettől megfosztja őt, semmije sem marad, ha a test szétporlik. Minden, ami az emberi lelket egy életben felduzzasztotta, minden minden szertefoszlik, semmivé válik, és semmit nem vihet át a szellemvilágba abból, ami itt az övé volt, ami felett rendelkezett. Csak a lélek tulajdonságai, érzései, gondolatai maradnak meg.

De amikor újra visszakerül a földre, akkor sem hozhat magával semmit abból, amivel azelőtt rendelkezett, így egyik megszületéstől a másikig óriási, úgyszólván áthidalhatatlan úr képződik a szellem életében. Óriási horderejű változás ez a szellemre nézve, mert annyira kivetkőzik azokból a külsőségekből, amelyek a személyét körülvezték, hogy *ha azok a tulajdonságok nem voltak*

az örökkévaló élet törvényeinek megfelelők, s azokat nem a maradandó jóban fejlesztette ki, minden néven nevezendő képességét elveszíti. **Hiába mondják a felületes spiritisták, hogy a halál semmi. A halál nagy, hatalmas törvény, amelynek senki ellen nem állhat, amelyet föl nem oldhat sem a legnagyobb bölcsesség, sem a legnagyobb tudomány.** Olyan hatalmas törvény ez, hogy e felett egyedül Istennek van hatalma, s *csak részben az isteni kegyelem hordozóinak, t. i. az őrszellemeknek, akik az emberek és szellemek sorsát intézik.* Az emberek nem intézhetik a maguk sorsát, mert az emberi lény sokkal tökéletlenebb, sem hogy a saját fejlődésének folyását intézhetné. Azért küldi Isten ezeket a magas intelligenciákat az ilyen szeretetmunkák vállalására, akik az alacsonyabb fokon álló testvéreik sorsát úgy igyekeznek intézni, hogy az azok számára mindig a legelőnyösebb eredményeket hozza létre. Innen van, hogy *az ember sorsa nem úgy alakul, ahogy ő szeretné, hanem úgy, ahogyan az ő fejlődését vezető szellemek irányítják,* akik mindig arra törekszenek, hogy a lélek fejlődésére nézve a legjobb eredmény legyen elérhető.

*

Mielőtt egy emberszellem testet öltene, őrszelleme át- meg áttanulmányozza annak minden legkisebb rejtett hajlamát, vágyát, gondolatát, érzését; *elzárja, vagy kinyitja azokat a hajlamokat, amelyekkel rendelkezik,* hogy egyensúlyban tarthassa védencének életfolyását, hogy az lehetőleg el ne bukják, vagy ha elbukik, ne essék olyan nagyot, hogy ismét nagyon-nagyon hosszú ideig kelljen várakoznia, míg ismét alkalmat nyer a testben való próba kiállítására. Amit az ember egy életben elvégezhet, amire alkalom kínálkozik, azt meg kell ragadnia, azt el kell végeznie. Sohasem szabad arra gondolnia, hogy „majd egy következő életben elvégzem”. Ugyan ki *tudná megmondani, hogy majd a másikat, vagy a harmadik életben adódik-e neki alkalom levizsgáznia abból a kérdésből, amelynek megoldására ma nyitva vannak a hajlamai?* Vagy, *hogy ezek a hajlamai, melyek az őrszellem*

munkája folytán ma akcióképesek, vajon a következő életben akcióképesek lesznek-e? Vajon nem más hajlamoknak kell-e majd akkor a lélekben megnyilatkozniuk, hogy előbbre vigyék őt a fejlődés útján? Mert hogyha más rejtett képességek ajtaja nyílik meg, akkor természetesen más hajlamoknak megfelelő lehetőségek állnak is elő. Mindig ilyen lehetőségek láncolatából alakul az ember sorsa. **Ezért nem lehet egy ember földi megjelenéséből emberi értelemmel annak valódi értékére következtetni; ezért kell az ítélettel nagyon óvatosnak lenni, mert az ember mindig a látszat szerint ítél. Isten azonban félreteszi az ítéletet arra az utolsó időre, amikor majd mindennek az eredményével el kell számolni.** Ezért Isten nem is ítél, hanem *folytonosan csak megkegyelmez* mindazoknak, akik alázatosan várják és fogadják az ő kegyelmét. Csak az ember kész azonnal az ítélettel, mert kicsinyes, tudatlan, tökéletlen.

Nem lehet rámondani valakire, hogy ilyen, vagy olyan formát mutat, hiszen *a léleknek mindig csak egy része van nyitva az élet számára, a másik rész el van zárva, hogy abban pihenjen az ő alvásának idején. Mindig a nagyobb rész van zárva. Azt mondhatnám, hogy a nagyon nagy képességű emberek lelkének is — akiket úgy szoktatok jellemezni, hogy nagyon sokoldalúak — csak egyharmad része van nyitva, tehát a képességeiknek csak egyharmad részét tudják kivetíteni a világba; ellenben sokszor egyszerű, majdnem tudatlannak látszó emberekben olyan latens tulajdonságok pihennek, amelyeket ha megnyitnának a gondviselés munkájának menetét vezető égi kezek, talán csodájára járnának az emberek. Ezt pedig azért rendezik így, mert a léleknek talán egy foltja, egy hibája, egy botlása következtében folt, homály van éppen azon a pontján, amely nyitva van, úgy hogy azt csak az ezen az oldalon való folytonos ütközésekkel tudja magáról letisztítani. Azért szükséges, hogy ilyen nagy tudatlanságban vagy egyszerűségben éljen; mert ha a többi képességeit is kinyitnák, könnyen megtörténhetnék, hogy a lélek többi, ragyogó tehetségével háttérbe szorítaná a nem kívánatos, hibás oldalt, s*

így kikerülné ezen az oldalon a megpróbáltatásokat és ütközéseket, minek folytán ez az oldal továbbra is homályos és elhanyagolt maradna.

A testöltés tehát nem olyan egyszerű dolog a szellemek előtt, még azok előtt sem, akik már magasabb tudással rendelkeznek. Azért félnek is tőle éppúgy, mint ahogyan ti féltek a haláltól, mert úgy érzitek, hogy a test elvesztése és a testi tudat megszűnése által sok olyan képességetek vesz el, amelynek most örültök; ösztönszerűen érzitek, hogy ezek a képességek elmúlnak, amikor a test lemarad a szellemetekről, és ezzel elmúlik a testen keresztül való érintkezés lehetősége is, és annak csak emléke marad meg. A test elvesztése után mindaddig helytelen érzések, gondolatok és vágyak izgatják a szellemet, amíg fel nem találja magát új, szellemi hazájában. Amikor azonban tudatára ébred szellemi képességeinek, és a szellemi élet előnyeinek, akkor meg már nem kívánatos előtte a testi élet, mivel most — *nem érezvén korlátokat maga körül* — sokkal nagyobb szabadságot élvez, és jobban élhet vágyainak és érzéseinek, mint ahogyan azt a testben tehette. *A tudatos testöltés előtt félelemmel és rettegéssel áll meg* — mint említettem — *még a bizonyos tudással, sőt bölcsességgel rendelkező szellem is,* és csak az Istenbe vetett rendíthetetlen bizalommal képes belemérülni abba a törvénybe, amely őt a természet rendje szerint testhez juttatja.

Olyan folyamat ez, mint mikor valaki alámerül a hullámokba, s feje fölött összecsap a víz és, a víz fölött való egész lét megszűnik számára. Így van az életbe alámerülő szellem is: minden más elmúlik számára, csak a munka marad meg, és azok a benyomások, amelyek őt a különböző fluidokban és erőkben fogadják, amelyek mint élő, mozgó természet-rétegek reárákódnak. Úgy képzeljétek el a testbeöltözést, mint hogyha az ember olyan folyadékba merülne alá, amely bizonyos réteget képez a testén, amikor kijön belőle, és ez a réteg gyorsan rászárad. Ez az

első burok az egyéniségen. Azután belemerül egy második, harmadik, negyedik, stb. folyadékba, mely mindig egy-egy réteget von köréje. *Így ölti magára a szellem az egyes természet-rétegeket, s ezeken a rétegeken keresztül kell majd kifejtenie a maga akarátát és erejét, hogy célját elérhesse. A cél, amiért a szellem testet ölt, csak néhány szellemnél tudatos, a túlnyomó többségnél azonban nem tudatos, annyira, hogy a szellemek kilenctized része nem is tud a saját testöltéséről*^{3*}. Ezeket a körforgás vezeti, amelybe őket a minősítési törvény dobja bele cselekedeteik, gondolataik és érzéseik szerint. Ez a törvény megragadja őket, s ellátja mindazzal, amit Isten kegyelme a maga fokozatán minden lélek számára készen tart, t.i. mindazzal az enyhülettel, erővel és világossággal, amelyre szüksége van, hogy őt a fizikai világban, amennyire csak lehetséges, boldogság és megelégedettség érzése vegye körül.^{4**}

³ * Éppen úgy, mint ahogy az alantas szellemek is rendszerint nem tudják, hogy ők meghaltak és a haláluk után is hosszú ideig embereknek gondolják magukat. (Különben az alantas szellemek egész földi életük alatt sem tudják, hogy ők szellemek, sőt annyira nem tudják, hogy egyenesen tagadják a szellemek létezését.)

⁴ ** Ezt az egész folyamatot ez a két törvény (a rotáció és a minősítés törvénye) uralja. Vannak ugyan haladó és haladottabb szellemek, akik ennek keretéből kiemelkedtek, de vannak maradiak, sőt visszaesők is. Folytonosan rétegeződik a testöltésre még rászoruló szellemeknek ez a helye és állapota, mert ez még egyáltalában nem maradandó. Maradandó csupán a mindenek felett való isteni igazságban megállapodott gondolat- és érzésvilág, amit akár ember-, akár szellemalakban nagy szorgalommal kell igyekeznie elérnie a léleknek, hogy amikor elérte, megpihenhessen benne, és ebben a pihenésben erőt gyűjtsön magának és munkálkodjék is érte. *Tehát az Isten országáért való munkálkodás az, ami a legnagyobb és legbecsesebb érték az ember és a szellem életében, mert minden más mulandó és változandó.* Ezeknek a változásoknak és körforgásoknak az a céljuk, hogy mindent leolvasszanak a lélekről, ami ellentét, hogy az csupán a tisztát, az igazat vigye magával az örökkévaló élet számára, hogy majdan abban erősödjék és haladjon tovább fölfelé. *Tehát amíg az ember természetében nincsen az örökkévalóságra szánt életlényegekből elegendő, addig folyton rostálja őt a körforgás törvénye, hogy*

Tehát a testöltés által az ember mindig újabb és újabb ruhába öltözködik *egyrészt abból a természetből, amit az Isten kegyelme tisztán tart készen számára, másrészt abból, amit önmaga mint hibásat azelőtt megalkotott. A tiszta természeti erők, amelyeket Isten kegyelméből kapott, készek az ember lelkében mindig a jobbat, az igazabbat, a tisztábbat fölerősíteni, azaz a léleknek olyan hajlandóságait, amelyek el voltak nyomva, el voltak szatnyulva, de eredetileg a jó felé törekedtek, mintegy földuzzasztják, kifejlesztik, s így ebből olyan lehetőségek állnak elő, amelyek az egyénnek alkalmas védekező eszközül adatnak a meglévő és határozottan kifejlődött rosszal szemben.*

*

Ezek azok az erők, amelyekbe mint újat, a szebbet, a jobbat, az igazabbat bele lehet nevelni, t. i. a gyermekebe, amikor még nincs ismerete sem a jóban, sem a rosszban. Ezt a tiszta lapot — a gyermek lelkét — meg lehet tölteni jóval és igazzal a nevelés által. Így lehet elnyomni a már meglévő rosszat, amit az elődök kifejlesztettek. A felnőtt embert csak nagyon ritkán lehet más álláspontra bírni, mert azon már többnyire a megcsontosodott szokás és a kialakult természet uralkodik. De a gyermekekből lesznek az emberek, és az emberek tömegei teszik ki a nemzedékeket; azért ezeknek a jó és igaz elvekben nevelt gyermekeknek lesz hivatásuk, hogy az elődök hibás törvényeit és szokásait mintegy eltöröljék a föld színéről. Tehát az iskolák és általában a gyermekek lelkével foglalkozó mindennemű intézetek és mindazok a felnőttek, akik a gyermekek lelkével foglalkoznak és abban a szépet, a jót, az igazat igyekeznek elhinteni és velük megszerettetni, a legszebb munkát végzik, és a jobb jövő számára dolgoznak. Mert még ha addig, amíg a gyermek kicsiny, nem is látszik meg az eredmény, de meglátszik akkor, mikor a

ezeket megszerezhesse és átalakítsa azokat a változások világában vesztegelő eredményeket, melyeket különböző életeiben hibásan alkotott.

kicsiny gyermekből nagy ember lesz, és az ő lelkének jó hatásait vetíti ki a világba, és a körülötte lévő egész természetbe. Nem is gondoljátok, mennyi szellem munkálkodik azon, hogy a világot átformálja, a régi rossz szokásoktól és elvektől megtisztítsa. **És ennek a munkának egyik leghathatósabb eszköze a helyes gyermeknevelés.**

Jó munkát végeznek azok is, akik az ifjú mindenre fogékony lelkületét, gondolatvilágát le tudják kötni a jó érdekében, és csakugyan vezetni tudják azokat a jó és igaz irányba, és gondoskodnak ezek nemes szórakoztatásáról, vágyaiknak és törekvéseiknek a nemes cél felé való irányításával. **Jó munkát végeznek tehát a papok, a tanítók és mindazok, akik a jót és igazat szemlélhetővé, hozzáférhetővé és élvezetessé tudják tenni, mind a felnőtt emberek, mind a serdülő ifjak előtt, s azt mint követendő példát tárják eléjük.** Ezek mind marandó és szép munkát végeznek. Ezzel szemben azok, akik a jót, a becsületeset kigúnyolják, nevetségessé teszik, és az ifjúság lelkében — *melyben nemcsak a jó, de a meglevő rossz is erősen sarkalja a tudatot* — a salakos, alacsony rendű érzéseknek nyújtanak tápot, hogy ezek mintegy jogot követeljenek az életben, kárhozatos munkát végeznek. Mert mikor ezek az ellentétes eszmék érvényre jutnak, *akkor annak az embernek a sorsa már el van döntve.* Lehet, hogy később felismeri a hibát, a vétket és megbánja azt, de akkor már késő. Ez legfőljebb azt eredményezi, hogy elhatározza, hogy többé nem teszi meg. De a megtörténtet meg nem törtéنتté tenni többé nem lehet, mert az akkor már benyomta hibás arcát a természetbe, és ezzel a hibás arccal fog találkozni a szellemvilágban is mindaddig, míg módot nem kap a kegyelem által, hogy ezt eltörölhesse és megmászíthassa.

Gondolható, milyen fájdalmakat okoz egy rosszul eltöltött élet a szellemvilágban, milyen nagy és erős küzdelmébe kerül a szellemnek, hogy ezeket a rossz tanulságokat mintegy *kidomborítsa önmagában, és megrögzítse a tudatában, hogy bár-*

mikor találkozik is ezekkel a hajlamokkal, a szó szoros értelmében megirtózzék tőlük! Mert az embert, ha sokat szenved, bizonyos irtózat szállja meg azzal a szenvedéssel szemben, miután pedig a gondolatársítás folytán nemcsak a szenvedés, hanem az azt okozó dolog is fölmerül a lelkében, ennél fogva a szó szoros értelmében megutálja azokat a bűnöket, amelyek ilyen gonosz eredményeket okoztak számára. Ti nem tudjátok mi az: megundorodni a bűntől, de a szellemek tudják, mert *az irtózat, ami a szellemet megszállja, valóságos betegséget okoz a léleknek bizonyos bűnöknek a meglátásánál.* Találkoztok az életben emberekkel, akik azt mondják, hogy nem képesek vért látni. Mi volna ez más, mint a lélek óriási szenvedéseinek a nyoma, mert valaha sok vért ontott, valaha nagy szenvedéseket okozott másoknak, amely szenvedések az ő lelkén keresztülszántottak úgy, hogy a vérnek látása mindaddig szenvedést okoz neki, míg csak ez a hajlam teljesen ki nem tisztul a lélekből? Most ez a hajlam talán el van nyomva, talán nem is tud szóhoz jutni ebben az életben, mert *az ilyen emberek többnyire gyengéknek, majdnem gyávának látszanak; és mégis ez a gyávaság, ez a gyengeség egy régi élet nagy kegyetlenségének visszatükrözése.*

Az igazi kolostorlakók, akik a klastromi életbe szívvel-lélekkel bele tudták élni magukat, nagyobbrészt pazarló világiakból kerültek ki, akik fenéig ürítették az örömök poharát, és mindentől megundorodva keresték a világtól való elvonulást, és az isteni igazságban való elmerülést. T. i. a lélek megutálta a világi örömeket, mert belátta az idők folyamán, hogy milyen mélységes és rettenetes utálatosságok azok a maguk valójában. Megismerte a lélek, hogy a felszínen látszhatnak azok bármilyen csillogó és kívánatos dolognak, de azok mélyén mindenféle undorító élősdiék hemzsegnének, amelyek a legszörnyűbb betegségeket, az igaztól és a jótól való legvisszataszítóbb eltéréseket hozzák létre. Ha az ember visszaél azokkal az értékekkel, amelyeket az Isten az embernek azért adott, hogy velük az ő lelkében

lévő jóra való hajlandóságokat kifejlessze, akkor bizony az ellenkező eredményeket hozza létre, és a lélek nem kerülheti el a fájdalmas eredményeket. Mint ember nem látja meg, mert a földi élet rövid ahhoz, hogy benne kifejlődhessék az igaz jónak, vagy a valódi rossznak következménye. Jelentkeznek ugyan ezek az eredmények az emberi életben is, de csak mulandó alakban, mint a fergeteg. Mert a betegségek és szenvedések elmúlnak, az emberi tudat nem rögzíti meg azokat, annál kevésbé, mert ameddig módjában áll, a fájdalomtól elvonja a tekintetét, és csak a kellemes, a kívánatos felé fordítja azt. Mikor azonban a halál megfosztja mindazoktól a képességektől, amelyek segítségével az élet nyújtotta örömeket élvezte — és túlságosan élvezte, — akkor ezeknek az örömeleknek minden salakja, mint eredmény, mint végső állomás ott áll a szellem előtt a valóságban, amit az ő saját lelkén és az őt körülvevő környezetén lát és tapasztal. S mivelhogy az élete ezzel volt telítve, más jó alig is marad belőle. Most tehát ebben az állapotban érzi magát, a jónak minden járuléka nélkül. Ebben a szenvedésekkel teljes állapotban aztán mindezt megutálja, hogy annál kívánatosabbá legyen előtte a másik állapot és életmód.

És Isten meghallgatja a kérését, hogy jobb helyzetbe, jobb állapotba jusson. De mint szellemnek sokszor lehetetlen feljebb emelkednie, mivel a szellem nem rendelkezik azokkal a lehetőségekkel, amelyekkel kikerülhetne az ilyen állapotból, mert hiszen a körülötte lévő természetet ő rontotta meg, és nincs többé teste, amellyel ebből a környezetből kijuthatna, tehát mindaddig tart a szenvedése és sóvárgása, *amíg a saját lelki természetének törvénye le nem forog⁵* amikor aztán eljut ahhoz a fordulóhoz, ami az ő szellemi fokozatának és vágyódásának megfelel. Akkor azután hozzákötik őt azokhoz az eshetőségekhez, amelyek tovább szállítják, és közelebb vezetik az emberi életek*

⁵ * Azaz úgyszólván elkopik, szétmállik körülötte az a fluid világ, amelynek erőiből táplálkozott, és amelynek erői őt szenvedtették.

felszínéhez, hogy ott a hozzá hasonlóknál, vagy a hasonlóktól messzebb eső egyéneknél öntudatlanul testet ölthessen. Vágyai, amelyek élénken, bár latens fekszenek a lelkében, olyan állapotokhoz kapcsolják őt, amelyek szinte automatikusan viszik előbbre a mindjobban élénkülő életérzés felé, s egyszerre úgy érzi, mintha valami rakódnék reá. Ez az egyik törvényvilág, amelybe beleöltözködik.

Amint az egyik réteg ráakódik, úgy érzi, mintha megkönnyebbült volna, tehát még erősebben vágyakozik, még buzgóbban imádkozik, még jobban szeretne javulni és elhagyni a régi állapotot. Keres, kutat, fárad, s így érkezik el a következő réteghöz, ami ismét ráakódik. S anélkül, hogy tudná, hogyan, azt tapasztalja, hogy ismét javulás következett be nála. De ezekkel az erőkkel, amelyek ráakódnak, ösztöni élete is mind hevesebbé, kívánságai mind határozottabbakká válnak. Már majdnem embernek érzi magát a szellem, annyira megsűrűsödik, és érzékelhetővé válik számára a test képzete. **Így törvényvilágból törvényvilágba szállítja őt javulásra való hajlandósága. Hét ilyen réteg képződik körülötte, ameddig a teljes ösztöni élet kifejlődik, s ebben az ösztöni életben, amelyben vágyak és érzések alakulnak ki, már körülbelül benne van a jövő embere.** Ez azonban még mindig csak egy vágyvilág, még mindig csak képzeleti alkotás a valósághoz, a fizikai léthez képest. *De ez a törvény már nagyon izgatja a lelket a ráakódott rétegek tömegével, — amely nem életnélküli valami, hanem élettél bíró, ösztönt és természetet képviselő burok. — Ezzel az ú. n. asztrálvilágba lép a szellem.* Az asztrálvilágban hova tovább jobban érzi magát, s már szeretne itt maradni, mert részére már csaknem elfogadhatóvá lett az élet. Azonban *mind erősebben ragadják meg az élni vágyó érzések, míg az emberi testek kisugárzása, a testek magnetikus erői magukhoz nem vonják őt.*

*

Az emberi testek és az asztrálvilág olyanforma viszonyban állnak egymással, mint a tüdő a levegővel. A tüdőnek szüksége van

a levegőre, azaz annak éltető részeire. *Az ember-világnak szüksége van az önmaga kifejezésének lehetőségére.* A tüdő lélegzik és minden belélegzésnél magához ragad molekulákat a levegőből, felbontja azokat elemeire és elhelyezi a testben. Így jutnak a szellemek is az emberi világba, *mert a fizikai világ mintegy fölszívja őket. T.i. az asztrálvilág a túltelítettség folytán, mintegy a túltöltött feszültségtől való szabadulás érzetével nyomást gyakorol a fizikai világra, és erői belepréselődnek az anyagi kifejezés lehetőségeibe. Így táplálkozik a fizikai világ az asztrálvilág erőiből. Mert itt, a fizikai világban van az asztrálvilág vágyainak beteljesülése⁶* és elérése.* A fizikai világ nem más, mint az asztrálvilág anyagba való öltözködése. *Az asztrálvilág erői és természete itt érik el a beteljesülésüket.*

*

A fizikai világon megjelenő természet nemcsak alulról, hanem felülről is kap táplálékot a felsőbb rendű hajlamok révén, mert *a felsőbb rendű világ erői is keresztüljárják a fizikai világot, tehát a fizikai világ telítve van a felsőbb rendű világ anyagával is, azaz ennek az anyaga is alámerül a fizikai világba, és feljebb emeli az életet magával.* Az asztrálvilág természetes erői akként érik el a beteljesülést a fizikai világban, hogy — miként a malomkerék alámerül a vízbe és felemel belőle vízrészecskéket a levegőbe — *az asztrálvilágnak a fizikai világba alámerülő erői is magukkal ragadnak fizikai erőket, és egy fokozattal feljebb emelik azokat. Íme bizonyítéka az Isten kegyelmének, aki mindig önmagából ad, hogy az alsóbb rendűt megajándékozza, és feljebb emelje: ezek a természetes erők, amelyek tisztábbak egy fokozat-*

⁶ * De a szellem nem éri el a beteljesülést a fizikai világban, mert a szellemnek magasabb célja van, amely csak az Istenben és Istennel érheti el a beteljesülést. Mert a szellem sokkal magasabb rendű lényeg, mint a természet, ami őt körülveszi.

tal, mint a fizikai világ erői, hozzáadódnak a fizikai világ erői-hez^{7} hogy fokozatilag feljebb emeljék azokat s tisztább fluidkeringést hozzanak a fizikai világ erőibe. Mint ahogyan a vérkeringés átjárja az egész szervezetet, úgy járja át a magasabb világok erőkeringése is a fizikai világot.*

De nem járja át az asztrávilágot! A fizikai világban u.i. mindenféle fokozatú erő képviselve van, azért ilyenformán benne minden rendű és fokozatú szellemek megközelíthetők. A fizikai világ általánosító, érintkező törvényvilág: innen lehet felfelé és lefelé egyaránt haladni, a minősítési törvény értelmében.

*

A halál után belekerül minden lélek a minősítési törvénybe,^{8**} amely mindenkor munkálkodik ugyan, de az ember nem veszi észre, mert hasonló hasonlót vonz, s a hasonlóság törvénye elfedni látszik a minősítési törvényt. A földön minden általános, mert a legjobb sem különítheti el magát a rossztól, sem a rossz a jobbtól, ennél fogva a minősítés törvénye egyiket feljebb, másikat lejjebb látszik helyezni,^{9***} de a halál után pontosan azoknak a fluidoknak megfelelően helyezkednek el a lelkek, a minősítési törvény legpontosabb érvényesülése szerint, amelyeknek természetét a szellem magával viszi, amelyeket a szellem ön-maga részére megalkotott.

*

Eljutottunk tehát odáig, amikor a testet öltetni készülő szellem a szülők fluidjaihoz kapcsolódik. *Néha évekig vannak egyes szel-*

⁷ * 1. a kozmikus sugárzást.

⁸ ** Lásd „A Kegyelem törvény világa” című művet!

⁹ *** T. i. a földön az általánosító fluid úgy bevonja a lelkeket, hogy a jobb és haladottabb fejlettsége nem tűnik ki, ezzel szemben a fejletlenebb lélek jobbnak látszik, mint amilyen.

lemek bizonyos emberek környezetében, míg ott végül testet ölt-
hetnek. És mert olyan nagy a túlsúfoltság az asztrálvilágban,
azért a fajfenntartási ösztön is erősen ki van fejlődve az ember
asztrál-erőiben. Minél kevesebb a nemesebb érzés, a szeretet, a
mélyebb lelki megértés, annál erősebb és erőszakosabb az érzé-
kiség, amely nem más, mint a szerelemnek elfajult, salakos meg-
nyilatkozása. És mivel a szeretet a lelkekben — az ú.n. asztrál-
lényekben — annyira kevés egymás iránt, hogy lehetetlenné vál-
nék, hogy önmaguktól a szeretet erejével vonzzák egymást a fi-
zikai síkra, azért a természet ösztön alakjában nyomja bele az
embertestbe azokat a vágyakat, amelyeknek segítségével az aszt-
rálvilág mintegy biztosítja önmagának az érvényesülési lehetősé-
séget. Így tehát ez mint természeti törvény érvényesül a földön,
és mint ilyen a földre nézve igazságot, és a földi létnek egyik
fenntartó oszlopát képezi.

Mivel pedig a szellemek annyira lefokozottak, hogy sem
a szeretetben, sem az értelemben nem képesek akaratot kifejteni:
mintegy megpecsételéséül bukott állapotuknak a testöltés szen-
vedése és fájdalmai mutatják meg azt a fokozatot, amelyen a vi-
lág mai természettörvénye áll. Az érzékiség — mint természet-
törvény — ezen a földön igazság; de nem kellene ennek az igaz-
ságnak szükségképpen így lennie. Nem kiváltságos bűn ez tehát,
hanem az emberszellem bukott állapotának kifejezője, egyik tü-
nete. De éppen mivel ez mint tünet, a szellemi fokozatnak kife-
jezője, az ember nem hivatkozhat arra, hogy ennek, mint valami
abszolút igazságnak minden körülmények között joga van ér-
vényt szereznie. Azért az írás és a szent tanítások sehol sem hir-
detik azt, hogy az ember a hajlamainak éljen, hanem mindenütt
mint utolsó rendű dolgot, mint bűnt említik azt. A teremtés le-
írásában így jellemzi a biblia az asszonyt: „Fájdalommal szüled
a te magzatodat, és fájdalommal fogadod a te méhedbe.” A
gyermek szülő asszony a tisztább eszmevilágban mint a fájdal-
om megtestesítője szerepel, holott az érzékiség az örömöknek

egyik legmagasabb tényezőjeként él az ember felfogásában. **Pedig a kettő annyira össze van forrva egymással, hogy teljességgel elválaszthatatlan. Csak a földi ember alacsony fokozatát mutatja ez.**

Arról azonban nem szól senki, (mert nem is tud senki) hogy *a születendő, illetőleg a fizikai síkra törekvő léleknek milyen emésztő sóvárgáson, és óriási szenvedéseken kell keresztülmennie.*^{10*} **Hasonlítani lehet ezt a testöltés után való sóvárgást ahhoz az égő vágyhoz, amelyben a férfi és nő él az egyesülés pillanata előtt, amely az egész idegrendszert a legnagyobb feszültségben tartja. És amilyen megkönnyebbülés és nyugalom lesz úrrá az idegeken a kiegyenlítődés pillanata után, éppen olyan megnyugvás, éppen olyan pihenés érzése váltja fel a testöltés után sóvárgó szellem élnivágyását a megfogamzás után.** Ettől kezdve új élet, új lehetőség — *az előbbihez képest bizonyos boldog állapot* — kezdődik számára a testben. *A küzdelmek véget értek, a vágyak megszűntek, az anyával való kapcsolódás, a test érzete, a körülötte lerakódó sejtesített világ: mindezek valóságos mennyei élet formáját mutatják neki a nagy beteljesedésben. A bekövetkezendő testi fájdalmak, a bajok, a betegségek, a küzdelmek: mind semmik ahhoz a nyomáshoz képest, ami azelőtt, szellemvilági állapotában reánehezült,*

¹⁰ * A médium egy idevonatkozó látomása: Egy nagy helyiség, amelyben a fejlődés különböző stádiumaiban preparált embriók ezrei és ezrei vannak szép rendben összegyűjtve, mint valami biológiai múzeumban. Egyes embrió-sorozatok külön csoportokat alkotnak. *Ezek jelölik azokat a sikertelen kísérleteket, ahányszor egy-egy lélek a földön megszületni törekedett. Voltak sorozatok, amelyek 30, 64, 100, sőt 250 preparátumot is tartalmaztak, megdöbbentő bizonyosságául annak az emésztő sóvárgásnak, amiben egy-egy ilyen szegény léleknek kell sínylődnie, aki bármennyire epekedik, sem tud testhez jutni.*

Bizonyosága ez a földi élet óriási értékének is, meg annak a kárhozatos könnyelműségnek és tudatlanságnak, amellyel anyák a bő gyermekáldás ellen védekeznek, anélkül, hogy azt esetleges életveszély indokoltá tenné.

és őt a föld felé sodorta. A tisztább erőkkel való kapcsolódás nagy megnyugvást nyújt a szellem számára.

Almaiban még végigjárja a gyermek lelke azokat a helyeket és állapotokat, amelyeket hátrahagyott, de már olyan érzésekkel, mint amilyenekkel a méh jön vissza a mezőről, mézzel megrakottan. *Így a testesülő szellem is gyűjti magában a tapasztalatokat és lerakja gyermeki, ösztöni testében, hogy a kellő időben fölébresztve hasznát vegye ezeknek a tapasztalatoknak az életben, hogy majd ösztönszerűleg a jót, ne pedig a rosszat válassza.* Új helyzetek, új törekvések várnak megvalósításra azokban a tiszta és fehér természeti erőkben, amelyek őt a testben körülveszik. Ez az időpont, amikor a földi szülőknek, nevelőknek, papoknak és általában az egész környezetnek újjáalkotó és teremtő hatása érvényesülhet, hogy amikor a gyermek testét és lelkét kezükbe veszik, olyan embert neveljenek belőle itt a fizikai síkon, aki minden kívánalomnak megfelel, amit az isteni és emberi törvények előírnak számára.

*

Tehát mindezzel számolva, nyilvánvaló, hogy a testöltés nem olyan egyszerű dolog, mint eddig gondoltátok. Új eshetőségek, új törekvések állnak elő az új életben, amelyekkel a szellem nem is számolt eddig. Alkalmak, lehetőségek vannak jóra és rosszra, amelyek között az emberi lélek az ő tökéletlensége folytán sohasem ismerné ki magát; *sohasem tudná kiegyenlíteni tartozását és megjavítani elrontott életét, ha az Isten kegyelme nem segítené.* **A legnagyobb ajándék azonban a testet öltött léleknek az, hogy megismeri az Isten kegyelmét, igazságát, törvényét. Akik ebben segítik felebarátaikat, akik kitartanak egymás mellett, megvilágosítani törekszenek és híven támogatják egymást, azok vannak a célhoz legközelebb. És akik ezeket a szellemi elveket csak némileg is megvalósítani, magukévá tenni törekszenek, azoknak érzései, gondolatai és egész lelkivilága ebben az irányban fejlődik és halad, s ezen az úton az Isten kegyelme kiszámíthatatlan nagy dolgokat cselekedhet**

velük: karmákat felfüggeszthet, eshetőségeket távol tarthat, és másokat közel hozhat hozzájuk. *Mert a megtért és igaz jóra törekvő emberi szellem fájdalmas eshetőségei, melyeket ő régi tévedései folytán életre hívott, s amelyek őt, mint az árnyék, nyomon követik, messze elmaradnak mögötte. Később azután, mikor a szellem elvégzett egy rotációs szakaszt, amaz eshetőségek feldolgozása végett újból visszafordul, hogy nagyobb erővel, nagyobb tudással, nagyobb világossággal felkészülve oldja meg azokat a kérdéseket, amelyeket magától sohasem tudott volna megoldani.*

És így van az, hogy sok elhibázott élet eredményei egyetlen fizikai léttel kiegyenlíthetők, amikor a szellem megkóstolja a fájdalmakat és örömeket, és megsokasodott tapasztalatai segítségével szabad akaratból igyekszik kiemelkedni rossz hajlamaiából. És ha ezekből csak valamennyire is megtisztítja magát, ha követi a jót és elhagyja a rosszat, akkor a jó mindinkább tért hódít a lelkében, a rossz pedig elcsenevészedik, mivel elvonja ezektől a lét lehetőségét, nem ad nekik további erőket táplálékul, s így kifejezésre alkalmuk nem nyilván, elsatnyulnak, és végül elhalnak. S mikor ezek elhalnak, akkor azok az erők, amelyek ezeket a hajlamokat táplálták, felszabadulnak, és a jó hajlamok táplálására használatnak fel. Így a lélekben a rossz hajlamok, mint sötét pontok lassanként átvilágosodnak, s a lélek teste megfehéredik. Még nem lesz angyal, de minden egyes alkalommal magasabb és tisztább fluidkörbe kerül, jobb és boldogítóbb természetet ölthet magára, mert mindig jobb és igazabb táplálékhoz juthat a lélek.

2. Hétköznapi és vasárnapi testöltések. (**)

A belső és külső én. — Mi kényszeríti testbe a szellemet? — A hétköznapi és vasárnapi testöltések sémája. — Eltérések a sémától. — A belső és külső én összeolvadása. — A testöltések alól való felszabadulás.

A belső ént úgy lehet elképzelni, mint egy gyertya lángját. Az azt körülvevő lelket, azaz a természetes ént pedig, mint egy szobát, amit ennek a lángnak kell bevilágítania. Az Istentől való eltávolodás folytán a lélek — mivel telítve van lehetetlen eszmékkal, lehetetlen vágyakkal és akarásokkal — megsűrűsödött, meghomályosodott és megsötétedett. Minél több a bűn és tévelygés a lélek természetében, annál kevésbé képes azt átvilágítani a szellem világossága, s az annál inkább össze van szorítva, és tehetetlenségre kárhoztatva. *Az ilyen elsötétedett és megsűrűsödött léleknek testbe kell öltöznie, egyszerűen azért, mivel a szellemvilágban nem találja meg a lét lehetőségeit; mert bármennyire akarna is az ösztönével a tápláló élethez kapcsolódni, egyéniségének egyik részével sem tud kapcsolódni, lévén ez a tápláló élet az Isten törvénye, az Isten akarata.* Ami ugyanis a teremtett mindenségben megnyilatkozott, mindabban az Isten akarata, az Isten törvénye, az Isten szeretete nyilatkozott meg. Mivel pedig a szellem Istentől eltért, és az ő lelke telve van az Isten igazságának, az Isten törvényének ellenszegülő akarattal, ellentétes vágyakkal, ellentétes gondolatokkal, ellentétes célokkal: tehát *nem képes az életet adó táplálékhoz jutni, s így kénytelen az élet után való vágyát és ösztönét minden kínálkozó alkalom felhasználásával kielégíteni.*

Hiszen az Isten törvénye a csecsemőről is gondoskodott, hogy amikor megszületik, az ő életének fennmaradása biztosítva legyen, mert felruházta őt azokkal a szervekkel, amelyekre szüksége van, hogy az életét az anyagi világban fenntarthassa. Jóllehet a csecsemő még nem tud róla, hogy ő hogyan és miként fogja fenntartani magát, de a természettörvény már felruházta őt szemmel, füllel, szájjal és emésztő szervekkel, és ő a szájával

kapcsolódik az anya emlőjéhez, hogy magába szívja az életet jelentő és fenntartó táplálékot. Így a léleknek is vannak — nem ugyan szervei, bár nevezhetném így is, de az akkor titeket esetleg félrevezethetne, — hanem olyan erői, olyan észrevevő és tapadó pontjai, azaz oldalai, amelyekre szüksége van, hogy hozzátapadhasson azokhoz az életet adó lehetőségekhez, amelyeket neki a róla gondoskodó Kegyelem ajándékozott.

Így tehát, mivelhogy a szellemvilágban — el lévén fordulva Istentől — sok tekintetben egyáltalán nincsen meg az észrevevő képessége, azaz a tapadó képessége, hogy az élethez nagyobb felületen, annak több részébe is beletapadhasson, azért az ilyen bűnös, aláesett szellemeknek gyér létlehetőségük van az önmaguk fenntartását illetőleg; hogy úgy mondjam, *nagyon szegények az élettel való telítődés lehetőségében*. Így kénytelenek a bennük lévő életösztöntől indítva az életnek olyan folytatására, amilyen éppen előttük áll. Mert ne higgyétek, hogy a *szellemlény*¹¹* szívesen ölt testet, hogy szívesen veszi magára az anyagnak a lelkét, szívesen próbálkozik a küzdelemmel az életnek ilyen alacsony fokozatán, mint amilyen a testi élet! Nem, *sohasem venné fel magára ezt a terhet, ha őt azok a szükségszerűségek nem kényszerítenék, amelyeket a szellemvilágban érez*. De mivel a lelke többé-kevésbé el van zárva azoktól a lehetőségektől, hogy a magasabb rendű létbe bekapcsolódjék, a testben való megjelenés felé, az anyagvilág felé azonban nyitva van előtte az út: tehát az élet szomjazása éppúgy üzi, hajtja őt, mint ahogyan a fuldokló ember kapkod a levegő után. Tehát ő is az életvágy sarkalásától üzetve felveszi, mintegy magára szívja, magához vonja a létért való nagy küzdelemben a testi, az anyagi életet, mint ahogyan az ember lélegzetet vesz, és beszívja a levegővel együtt a benne levő gázokat és egyéb tisztátalanságokat

¹¹ * Megkülönböztetendő a *szellemlény* a vágyakkal telt *lélektől*, amelynek a testöltés irányában táplált sóvárgásáról az előző fejezetben volt szó.

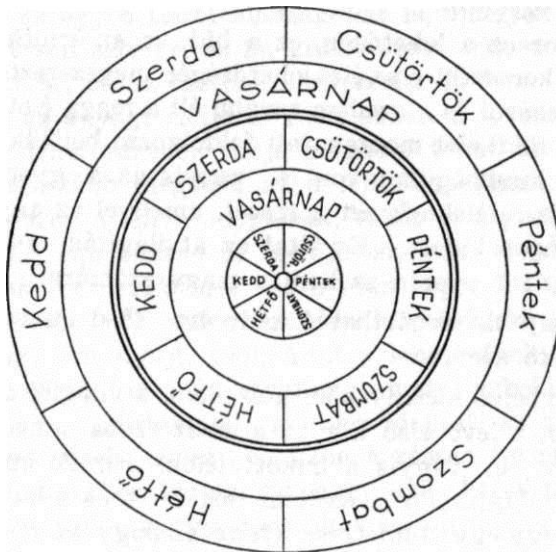
is, amelyeket ugyan nem szívesen szív be, és ha külön tudná választani, nem is szívná be, de az ösztöne kényszeríti őt erre.

Így az anyagi életet is csak abban a formájában és abban a lehetőségben tudja magáévá tenni, amely lehetőség leginkább megfelel az ő lelkiállapotának. Például amely részen a lélek megpuhult, tehát amely részen leginkább ki van éhezve és szomjazva, azaz amely részen leginkább érez szűk-séget: az a rész kapcsolódik bele az anyagi életbe. És akkor amilyen lehetőségeket számára az anyagi élet nyújt, azok által a lehetőségek által keresi a szellem (az a gyertyafény, amely legbelül küzd a sötétséggel, a sűrűséggel) a kivezető utat, azaz a maga tevékenységének az irányát azon a részen igyekszik minél tökéletesebben kidolgozni, hogy azon keresztül önmagát észre vétesse, vagyis hatásokat bocsáthasson ki. Mert hiszen *ez az ő s teremteni vágyás, az isteni természet, amely nem hagyja nyugton a szellemet.* Mivel azonban az ő elrontott erői, mint „természet” veszik őt körül, mivel a jóról nincsen helyes fogalma, (mert ha van is benne valami jó, az ő homályában még nem tudja megkülönböztetni a jót a rossztól) tehát cselekszik jót meg rosszat felelősség nélkül, ahogyan azt neki az ő „természete” diktálja. És amilyen tudatot e tevékenysége és tapasztalatai folytán az anyagi világban megszerez, az az ő lelkének egy részét átsugározza, világosabbá és járhatóbbá teszi, azaz ismertté teszi önmaga előtt is.^{12*} **Ilyen módon képződik egy én. Ez az én mindaddig gyarapodik, növekedik, világosodik, és a szellemnek mindig nagyobb és nagyobb mozgási lehetőséget biztosít, ameddig csak az ember meg nem hal, azaz a test le nem válik az egyénről.** Akkor ez a lehetőség, ez a híd, ez az érintkezés — amelyen keresztül ő az élet lehetőségét megszerezte magának — bezárul, és

¹² * Azt hiszem, szükségtelen mondanom, hogy amikor ez a gyertyafény, a szellem a maga lelki világával, mint ember abban a sötét szobában, annak a sötét szobának a fogságában van, ez azt jelenti, hogy a szellem a saját természetének a fogságában van.

a szellem tovább éli a maga életét, azaz az elmúlt földi élet mozzanatait feldolgozza, belőlük a maga számára tanulságokat von le, vagyis az a gyertyafény átvilágítja a léleknek azt a részét, amellyel az anyagi világhoz kapcsolódott. Ez által az átvilágítás által egy kivezető utat nyer a szellem a maga számára.

Könnyebb megérthetés kedvéért lásd a túloldali szemléltető sémát: A legbelső kicsiny kör: a szellem, a világító gyertya. A körülötte lévő első kör az a sötét szoba, amelyben ez a gyertya ég, vagyis a bukott lélek. Ennek különböző hibáit átvilágítandó, a szellem testet ölt és minden testöltéssel egy-egy felületrész (feltéve, hogy az életét törvényesen élte le) átvilágosodik. Így sorban a sötét körből mindegyik cikk kifehéredik, úgy, hogy mire a szellem a testöltések során a munkáshetet leéli, akkorra a sötét szoba bizonyos mértékig világosabbá lett. Most következik a pihenő élete, a vasárnapja, (az üres körgyűrű) amelyben az átvilágított és megszerzett képességek mind nyitva vannak a szellem számára. Utána következik ismét a lemerülés a hat hétköznapi testöltésbe, hogy a lélek homályát még jobban átvilágítsa, s mikor ennek a sorozatnak is a végére ér, ismét vasárnapi, pihenő inkarnációt kap. Mikor a szellem így a meghomályosodott léleknek minden képességét átvilágította, akkor felszabadul a testöltés kötelezettsége alól és az egész életét a külső kör világosságában éli tovább. Amikor a szellem a fizikai életbe lép és ezen keresztül az életnek nagyobb fokához, a *több élethez* kapcsolódott — mert akár tudott róla, akár nem, azért Isten kegyelme segítette őt, hogy a fizikai életbe bekapcsolódhassák — akkor akár akarja, akár nem, tudomást kell vennie az Isten törvényéről.

*Mert ha nem vesz róla tudomást, akkor ez a törvény szenvedteti őt, vagyis, ha ellene tesz az igazságnak, akkor ennek a tettének a hátrányait is éreznie kell. De minél jobban kiteljesedett az ismerete az élet felé, annál nagyobb az élet-éhsége, mivel az életben sok olyan dolgot ismer meg, amit neki a Kegyelem ajándékozott. Arról ugyan nem tud, hogy mindez a Kegyelemnek az ajándéka, hanem mivel önző szempontból tekint szét a világban, azt hiszi, hogy minden őerte van, őerte teremtett. **Abban igaza is van, hogy őerte teremtett, de nem azért, hogy az ő önzését táplálja, hanem azért, hogy ez a világ, a fizikai élet megismertesse őt az Istennek elhagyott törvényével, hogy azt megismerve, kövesse annak parancsait, azaz járjon az Isten törvényének útján.** Csak amikor az Isten törvényében kiképezi magát, s megtanulja ennek feláldozni a maga egyéni, ellentétes természetét, akkor nyilvánul meg előtte a kívánatos magasabb rendű lét lehetősége, t. i. a szellemvilági életének a rögzítése iránti vágy.*

Most visszatérek az ábrához. Amikor a szellemet az említett nagy élet-éhség mindinkább hajtja a tovább keresésre, akkor ismét testben találja magát, hogy a lelkének egy részét ismét

átvilágítsa. *Mert mindaddig alá kell szállnia a szellemnek az anyagi létbe, ameddig a lelkének egyes részei nincsenek egyöntetűen átvilágítva;* nem lehet ugyanis, hogy a léleknek egyik része egészen homályban maradjon, a másik része pedig teljesen át legyen világítva. *Fejlett lelkű egyénnél, ha az testben él, a testi életben még azok a lélek-részek is bizonyos világosságban vannak, amelyek abban a testöltési alkalomban éppen fődve vannak, nem pusztán az a rész, amely direkt azért van nyitva, hogy a szellem azon keresztül ténykedhessék.* **Azonban a fentebb vázolt sorozatos testöltések nem következnek egymásra azzal a szabotossággal, ahogyan a séma ábrázolja, különösen a ti koroatokban és abban a fejlettségi állapotban, amelyben ti most élték. Mert a ti lelketek már meglehetősen komplikált szerkezetű, mivel benne már sok rész van nyitva.** A komplikáltság abból ered, hogy a lélek a sorozatos életeken végig hatásokat kapott, és amely részen az élethez kapcsolódva hatásokat kapott, de azok révén vagy helytelen ismereteket szerzett, vagy nagy csalódások és rossz tapasztalatok követték egy-egy életének az emlékeit, azon a részen a lélek nagy fájdalmakat szenvedett. Már pedig a léleknek az a része, ahol fájdalmakat szenved, mindenestre visszamarad, vagy helytelenül fejlődik. Ezért később a léleknek azokat a részeit, amelyek helytelenül fejlődtek, különös gonddal kell kezelni, és minduntalan el kell fődni, el kell csitítani, mivel a helytelenül fejlődött rész nem hozza meg a szellemnek azt a jó eredményt, amit ő akart, amit ő szeretett volna. Hiszen a szellem azt akarja, hogy minél tökéletesebben kapcsolódhasson bele az élet áramába, és ott hatásokat kapjon, és hatásokat adjon le. De ha ő rossz hatásokat adott le földi életében, és ennél fogva ennek nagy hátrányai mutatkoznak a szellemvilágban, akkor a szellem ezeket a részeket igen szeretné levetni magáról, megszabadulni tőlük, vagy legalábbis visszafejlesztetni azokat. Ez azonban nem megy olyan könnyen. Ehhez többnyire egy külön testöltés szükséges, amelyben a léleknek az ilyen rossz irányú kinövésai lenyirbálódnak. Ez pedig nem megy

szenvedések nélkül. S amíg a lélek ezeket szenvedi, addig a szellemnek nagyon-nagyon kell vigyáznia, hogy mellette a lélek a másik oldalról a helyes és jó irányt kövesse, és abban a helyes és jó irányban új észrevevő-szerveket képezzen ki magának, hogy azokon keresztül táplálkozhasssék, hogy az örökélethez mind teljesebben és teljesebben hozzákapcsolódhassék.

*Ezekre a sorozatos testöltésekre egészen addig szüksége van a szellemnek, ameddig a lelkének minden része simává és járhatóvá válik, hogy a léleknek semmi része se ütközzék meg az Isten törvényével. Mert ameddig a legkisebb részben is megütözik, addig nincsen meg a szükséges békessége és boldogsága; mert hogy ez meglegyen, a lélek minden apró részecskéjének harmóniában kell lennie az élet kútforrásával, összeolvadnia Istennel, az isteni akarattal. Tehát a törvény a léleknek mindig azt a részét nyitja meg egy-egy testöltés számára, amelyet megnyitni a legszükségesebb; és mindig ez az, amely sorba következik. Sokszor azonban az embernek a vágyai már előre nyúlnak, vagyis már az ő jelen életében valami titkos vágyat táplál, amelyre azt mondja: ezt, vagy azt szeretném megvalósítani. **Ebben a vágyakozásban már a léleknek rendszerint az a része ébredzik, amely a legközelebbi testöltésben sorra következik, amelyben a szellemnek majd vizsgáznia kell.** Ezért nagyon sokszor látják a szellemek az elkövetkezendő életük eseményeinek allegorikus képét, mert az a lélekben már előre kialakul, és olyan alkalmakhoz és lehetőségekhez köti őket, amelyekben az meg is valósulhat.*

Tehát egy ilyen rész, egy ilyen körcikk, egy ilyen kivetítés a szellemből a lélekbe: jelent egy életet; vagyis *ez a léleknek csak egy része*. Természetesen *a központi láng, a központi világosság: a szellem minden egyes életben szeretné magát a lehető legjobban kifejezni. Ez abban nyilatkozik meg, hogy a léleknek azok a latens, pihenő részei, amelyek éppen a jelenvaló életben nem nyilvánulhatnak meg, mégis éreztetik a hatásukat legalább is a hajlandóságokban, a vágyakban, az ösztönzésekben.* Azért

minél fejlettebb valamely szellem, — mint már fentebb is mondtam — annál inkább benne van egy-egy életében az egész ki-felé való lelki hatás, és minél fejletlenebb, annál kevésbé van meg ez a sokoldalúság, hanem a képessége csak a megnyitott kicsiny részre korlátozódik. **Ezért tud a fejlettebb lélek egy életen keresztül sokkal többet végezni, mert az ő egész lényéből több hatást tud kivetíteni egy részen keresztül is, mivel egyik tulajdonsága harmóniában van a másikkal, különböző részeinek fejlettségében nincsenek nagy eltérések.**

Tehát a fejlettebb léleknek latens, meghúzódó képességei is megnyilvánulhatnak, ha nem is abban a mértékben, mint amely részmunkába van állítva. Az ilyen tehát többet tud kihozni az ő földi, testi életében, mint akinek talán nagy és sok mindenben kedvező alkalmak vannak, de mégsem tudja azokat kihasználni, mert a lelki képességei vagy alusznak, vagy pedig el vannak fedve, mivel nem lenne jó azokat működésben tartani. Pl. előfordul, hogy valaki kedvező körülmények között születik meg, de csak közepes képességekkel bír, és még sok lefödött rész van a lelkében, amelyeket nem lenne tanácsos szóhoz juttatni, felnyitni. Ennek bármilyen eszközök állnak is rendelkezésére, hallgathatja a legjobbat, taníthatják a legistenfélőbb papok a hit világosságára, a legnagyobb tudósok a tudományokra, a legkiválóbb nevelők a műveltségre: mégsem hoz ki az életében valami nagyot, valami szépet, és csak nagyon korlátolt képességű ember marad. Ezzel szemben vannak elnyomott életek, amelyek nagyon hiányos és kedvezőtlen körülmények közt folynak le. Azután talán egy ilyen léleknek más is a tevékenységi köre, mint az, hogy önmagából nagyot adjon, és mégis, mivel a benső lélek harmonikus, mivel a léleknek minden része ki van dolgozva: azt a kicsinyt, azt a szerény munkát, amit el kell végeznie, annyi ragyogással, annyi tökéletességgel csinálja meg, amennyit csak abban a munkába bele lehet fektetni. Sőt sokkal nagyobb körültekintéssel, alapossággal, gondossággal és igaz-

ságérzettel végzi el azt a munkát, mint más, akinek talán a környező világ legkiválóbb lehetőségei állnak rendelkezésére. Mert a lélek harmonikus volta megragadja a legkisebb alkalmakat is, amelyek előtte állnak, hogy magát annak a teendőnek minden részletébe beledolgozza az általa elismert és megismert jó és igaz szerint. **Itt van a magyarázata annak, amit sokan nem tudnak megérteni, hogy sokszor a legkülönb nevelés dacára is gonoszságot cselekszenek azok a lelkek, akik tanulás céljából és jó hatások felszedése végett vannak e világba küldve, és nagyon sokszor szenvedések és gyötrődések közepette is a legjobbat adják azok, akik azért vannak küldve, hogy a világnak jót adjanak. Mert ez utóbbiaknál a földi én mindig kiragad a léleknek minden egyes részéből annyi jót, annyi igazat, annyi erőt, amennyi annak a jónak elvégzésére szükséges, amit a testöltés előtt maga elé tűzött.**

Mindenesetre a körülmények és azok a lehetőségek, amelyek sokszor kedvezőtlenek, sokszor kedvezőek, a maguk hatásait szintén belenyomják a lélekbe, amely ittlétét, az ő emberi létét rögzítette meg. Ezek különböző megpróbáltatásokat és különböző örömeket szolgáltatnak a lélek számára, és ezekkel megütközve, ezeket elszenvedve, vagy ezeket élvezve, a hatásokon keresztül kialakul *a lélek természete szerint* a földi én. Az ember, önmagában csak ezt a földi ént ismeri, és nem ismeri az ő benső énjét, mert nem is tud róla. Azonban minél erősebben van kifejlődve az ő benső énje, az ő szelleme a jóban és igazban, annál erősebben ad önmagáról életjelt. Az ilyen emberek, *akiknek erős benső énjük van, sok lelkiismereti furdalást szenvednek, mert a külső én a külső világhoz akar alkalmazkodni, a benső én pedig a nagy egyetemes isteni törvénnyel akar harmóniában lenni és ezért a kétféle én között sokszor differenciák merülnek fel. A halállal ez a kétféle én lassanként összeolvad, és a szellem sorra kidobálja a földi énből vett, de neki nem tetsző és általa el nem ismert jókat és igazakat, amelyek nem állják meg a helyüket abban a világban, amelyben ő él. Azokkal az*

igazságokkal, amelyek tiszták, ragyogók, valódiak, amelyeket egy-egy élet során megszerez magának, felékesíti magát, a rosszszat pedig, amelyet nem talál helyesnek, felhalmozza a lélek külső rétegeiben és igyekszik azoktól megszabadulni.

Azért a léleknek mindig a tiszta igazságra és őszinteségre kell törekednie. Mert hiába tud a lélek valamiről, sőt hiába tud még Krisztusról is, ha az ő szívében még nem visszhangzik az Úrnak szava. Mert nemcsak az ajkán kell azokat hordoznia, nemcsak a szemével olvasnia és a szájával kimondania azokat az igazságokat, hanem a szívével kell azokat megismernie. Ezért mondja az Úr: *„Hiába mondjátok: Uram, Uram, nem a te nevedben tanítottunk-e, stb.”* Tehát aki még mindig csak a külső után ítél, aki még mindig csak a nagy neveket keresi és csak azok kedvéért fogadja el az igazságot, az még tévelyeg, mert még nem a szívében, hanem legfeljebb az emberi eszén keresztül fogadja el azt. A szívnek kell megismernie a jót és igazat, akkor az az övé és azt nem veheti el többé tőle senki. *Minden egyes kibontakozott lelki tulajdonság egy-egy sugárral, egy-egy csövecskével köti össze a lelket az isteni igazsággal, a Szentlélekkel. Tehát amilyen mértékben szaporodnak ezek a sugarak, ezek a csövecskék, olyan mértékben kap a lélek mindig nagyobb és erőteljesebb összeköttetést a Szentlélekkel. **Úgy, hogy azután már nem lesz szüksége többé arra, hogy az élet a maga kemény, szeges ostorával verje bele az igazságot, hanem ezeken a csövecskéken keresztül a Szentlélek közvetlenül önti beléje azt, s így felszabadul a szenvedéssel teljes anyagi életektől, a nehéz és kemény testöltések kényszerétől.***

3. A testöltések célja: az egyéniség kibontakozása.

(**)

A szellem, a lélek, a „szép” fogalmi köre. — A lélek 7 oldala, hétféle törekvése, hétféle bukása (a 7 főbűn) és hétféle gyógyszere. — A vasárnapi testöltés jelentősége. — Összevont testöltések.

Az emberi test, úgy amint meg van szervezve, megfelel a lélek bizonyos mozgató erőinek. Az ember lelkének szabad állapotában más céljai vannak, mint a testnek, de a test mégis a lélek utánzata, vagy mondhatnók vetülete. A szellem megint más; a szellem Istenhez hasonlít, ahogyan meg van írva: „*teremtette a saját hasonlatosságára*”. A szellemnek tehát formája nincsen; *a szellem hajlamainak megfelelő forma a lélek*. Amikor a lélek már alakot ölt, keletkezik a formaképzés első megnyilatkozása, s ezzel együtt a „szép”- megjelenése. Ha ez a „szép” megvan, akkor annak ellentéte is lehetséges: a „rút”. A szépben nyilatkozik meg a harmónia, mert a szép azért szép, mert harmonikus, a formaképzések mind helyesek, és így hatásukban bizonyos örömet okozók, boldogságot keltők. Ez a boldogság a külsőben, a természetes erőiben mint tükörben ugyancsak formát nyer, és az egész természetben visszaverődik a „szép”. A formaképzés ezer meg ezer alakban tükrözi vissza a léleknek azokat a tulajdonságait, érzéseit, megnyilvánulásait, amelyek a bensőből előtörnek, azaz az Élet a maga megnyilatkozásait vetíti ki a természetbe. Ezeket a természet erői elfogadják, a formaképzés alakot ad nekik, és ha ez az alak, ez a forma: szép, azaz a külső a bensővel, vagyis a világ a lélekkel harmonikus, ez esetben a hatás boldogító, örömet okozó.

Azonban a szellem *a lélekben már bizonyos árnyék felé hajlik* (nem pedig felfelé, ahonnan a szellem az Istennel, tehát a tökélyvel, a széppel, a jóval való összekapcsolódásában harmonikus egészet képezhetne), azaz elhajol Istentől, s akkor már benne tévelygésekre való lehetőségek nyílnak meg, azaz a vágyainak, érzéseinek és gondolatainak kivetítésében kevésbé tö-

kéletes, kevésbé jó, tehát mindezekben kevésbé a „szép” nyilvánul meg. Így, amint lefelé fokozatosan elkorcsosodik a szellemnek az Istentől való eltávolodása folytán a lélek, mindinkább durvul, a formaképzés eltávolodik a széptől, s az általa kivetített hatás eltávolodik a jótól. *Mivel pedig a „természet” mindig csak azt mutatja, csak azt veri vissza, ami a szellem önmagában — mert a természet visszahatásaiban mindenkor igaz és kérlelhetetlen — ennél fogva a hatás már nem lesz jó, kellemes, boldogító, hanem a fokozatos süllyedés folytán mindig nagyobb és nagyobb szenvedést okozó.* Így a lefelé süllyedés minden fokozatán megvan a szenvedés, a fájdalom érzése. Ezzel a süllyedéssel együtt jár, hogy *ami egy magasabb fokozaton még fájdalmat jelentett a léleknek, aziránt lejjebb süllyedve már eltompul, mert a lélek mindig kölcsönhatásban áll a természettel.* Innen van, hogy amit az ember a földön és az asztrálvilágban lát, az is nagyon sokszor a szépnek, a jónak, a harmonikusnak az ellentétét mutatja és szolgálja.

A léleknek az a vágya, hogy harmonikus legyen a benső a külsővel, megmarad. Azért a legalsó fokon is vágyik a szép, a jó, a boldogító után. De mivel az Istentől való eltávolodás folytán elvesztette a vezetőfonalat, amikor az ő fokozatához képest ezt a boldogságot megszerezni óhajtja, azt még a természetes úton (vagyis amit jónak és igaznak ismertek) nem tudja megtalálni, s akkor a természetelleneshez fordul. Így

1. *A szerelem érzékiséggé válik. (Ebben a ti világotokban t.i., ahol tompultak a finomabb érzések.)*
2. *Az alázatosság göggé, makacssággá, hiúsággá, ellenállássá fajul.*
3. *Az idealizmus materializmussá durvul. A lélek érzései és törekvései, amelyeknek mindig a nemesebb, a tisztább felé kellene irányulniuk, anyagiassá, testiessé fajulnak.*
4. *Az önszeretet önzéssé válik.*

5. *A reménység, amely azzal a hittel élteni a lelket, hogy eléri azt, amit óhajt, amiben hisz; kétségbeeséssé, levertséggé válik.*
6. *A hit, az Istenbe vetett bizalom, amely a lelket összekapcsolja Istennel, tagadássá, hazugsággá torzul. (A hit t. i. igazságnak is nevezhető, mert az ember csak abban hisz, ami igaz.)*
7. *A szeretet gyűlöletté fajul.*

Ez a hét oldala van a léleknek s ezen a hét oldalon süllyed, vagy emelkedik. Csak ezt a hét oldalát kell az emberi léleknek megsejtelni, s látni fogjátok, hogy mind a hét oldalról mutat valamit az ember, az egyikből többet, a másikkól kevesebbet. **S mivel hétféle lelkiei vannak, hétféle természet képezi benne az „egyet”. Így hétféle törekvése van az embernek, s ennek a hétféle törekvésnek felfelé, vagy lefelé irányuló tendenciája mutatja meg az ember, illetőleg a lélek fokozatát.** Nem minden lélek süllyed egyformán mind a hétben egyszerre; de ezek annyira át meg át vannak szöve egymással a lélekben, hogy az egyik természet bukása úgyszólván maga után vonja a lélek másik természetének süllyedését is. De azért egyik-másik természetben való bukás nem okvetlenül vonja maga után a lélek összes részeinek a bukását. Lehet elbukni egyikben, és a másikban még nagyon jól állhatja a lélek az ő próbáit.

Ez volt a fentről való lebukás képe, most a felemelkedés folyamatára térek át. Az Istennek erkölcsi parancsolatai a lélek különböző természeteire külön-külön vannak megszabva.

- **1. Az érzékiség lebonyolítására szerezte Isten a házasságot a földön.** Nem mintha ez a házasság törvénye az örök életre szólna, de azt mondja az Úr: „Ne paráználkodjál”, azaz *ne keverd össze mindenféle szellemmel a fluidjaidat*, mert minél inkább össze vannak bonyolódva a duális erőid, annál kevésbé tudod megtalálni a lelked másik felét, a te duálodat. *Mert minél inkább alácsúlyedsz az érzékiségben, annál jobban eltompul a lelked*

érzelmi része, főként a szerelmi rész, s nem tudod megtalálni, hogy ki is tulajdonképpen az, aki hozzád tartozik, akivel boldog lehetnél.

- **2. A góg gyógyszer az alázatosság.** Az ember gögös, makacs, ellenszegülő, mert minden jó iránt elvesztette a megérző képességét, és csak önmagában bizakodik. Senkit önmaga felett elismerni nem akar. Szívében uralomvágy lakozik, parancsolni akar és az a törekvése, hogy ő hintse tele a világot szellemének termékeivel, hogy minden szem feléje forduljon, és őt magasztalják Isten gyanánt. Mindenek felett ő akar állani *s azért írta elő számára Isten mint legszükségesebb jót: az alázatosságot.*
- **3 - 4. A testiség és önzés gyógyszerei a szenvedések és a lemondás.** Az ember lelkében az önszeretet is elfajult; önmagát sem tudja helyesen szeretni, mert nem ismervén a saját *igazi létérdekeit*, nem is tud azokon munkálkodni. *A helyes önszeretet helyett az önzés lett rajta úrrá, ami a testiséggel mintegy duális egésztest képez. Ez a kétféle bűn teszi önzővé az embert, hogy a lelkében érzett boldogságot ne vetítse ki a világba, hogy azzal másokat is boldogítson, hanem inkább mástól is el akarja venni a boldogságot és mindent csak magának akarjon megszerezni. Ebből az önzésből születtek meg: a bírvágy, a kapzsiság, az erőszakosság, az irigység, a fősvényesség, a telhetetlenség és az elégedetlenség. Ennek a kettős bűnnek másik fele pedig: a testiség, a pompa és kényelemszeretet, ingyencség, falánkság, tobzódás, részegeskedés, restség; továbbá mindenféle olyan bűn, amely a testnek kedvez; ilyenek: az egymástól való elkülönülés, a kasztrendszer, a születési előjogok, a rokonsággal való büszkélkedés, a testnek túlságos dédelgetése. Azért a testiség gyógyítására szolgálnak a különböző betegségek, fájdalmak, szenvedések; az önzés ellenében pedig, mint isteni parancs: a lemondás.*

- **5. A kétségbeesés gyógszere a kitartás és a türelem.** *A reménység elfajulásai: a kétségbeesés, a reménytelen-ség, pesszimizmus az egyik oldalról, míg a másik oldalról az embernek önerejében való bizakodása és a halálfélelem. Ezeknek a gyógszerei: a bizakodás, remény a jövőben, kitartás és türelem.*
- **6. A tagadás és babona ellenszere: az Istenbe vetett hit.** Az igazságról az embernek teljesen elveszett a tiszta fogalma úgy, hogy a földön a tökéletes igazságot semmiképpen meg nem találhatja, mert a földön minden igazság csak kicsiny, tört tükördarab a nagy egészből. Így lett a hitből, az isteni igazságból egyrészt tagadás és hitetlenség, másrészt babona és bálványimádás. Ezek ellen ajánlékozza Isten a *hitet* az embernek, vagyis azt az érzést, amely szerint *hisz* abban, hogy van igazság.
- **7. A gyűlölet ellenszere a szeretet.** A szeretet elfajulásai: a gyűlölet, indulatosság, harag, bosszú, kegyetlenkedés és mindezeknek melléktermékei egészen a gyilkosságig. Ezzel szemben az isteni parancs: *a megbocsátás, az áldozat, irgalmasság, könyörületesség, részvét, szánalom, egyszóval a szeretet.*

*

Az ember azonban életében nemcsak a maga ténykedéseinek, de más lelkek ténykedéseinek is rengeteg termékével találkozik, amelyekben okvetlenül meg kell ütköznie még akkor is, ha csak egyedül önmagának akar élni, és ha csak a saját fejlődéséért akar is munkálkodni, mert a világ egészen tele van hintve ferde fogalmakkal, az elfajult lelkek kivetített termékeivel. Ezek az ütközések adják a különböző szenvedéseket és fájdalmakat, amely szenvedések sokszor rávezetik az embert arra, hogy ez vagy az a gondolata vagy törekvése nem jó, és hogy nem helyes dolog ezekkel telehinteni a világot. Addig azonban, ameddig erre rá nem jön, a többi törvénytelen törekvésekhez ha-

sonlóan ő is törvénytelen termékeket hint ki a természetbe. Miután pedig ezek a hasonló törvénytelen törekvések nem egy cél felé, hanem egymással szemben akarnak érvényesülni, elkerülhetetlenek az ütközések és háborúságok. Tehát míg erre rá nem jön, addig az ő lelkéből semmiféle harmonikus érzéseket és semmiféle olyan termékeket nem adhat a világnak, amelyek az együttes részére enyhületet, vagy boldogságot teremthetnének, tehát nem járul hozzá a világ előhaladásához. Mivel pedig ő nem okoz másoknak örömet, viszont ő sem kaphat vissza örömet másoktól. Mert ha van is valami öröme, az csak erőszakolt öröm, amely nem állandó, mivel csak a külső megjelenési formának, a testnek jelenthet örömet egy kicsiny ideig, ameddig a Kegyelem jónak látja megtűrni, hogy a saját életét a maga erejéből formálhassa.

Azonban amikor az önzésével már annyira rosszá tette a helyzetet a maga számára, hogy további erő kifejtésre nem képes, mert azok az erők, amelyekkel rendelkezett, kifogytak, akkor az ő törvénytelenégei révén felgombolyítódnak az általa létrehozott eredmények, és az igazság érvényesülése folytán azok is belekerülnek ebbe a gombolyagba, akik ezeket a törvénytelenégeket előidézni segítettek. Tehát azokat a helyzeteket és állapotokat, amelyeket együtt teremtettek, okvetlenül nekik maguknak kell felemészteniük. Ez a felemésztés pedig nagyon keserves és szenvedésekkel teljes állapotokat teremt részükre. **Mivel a földre küldött szellemek nagy része ilyen elkorcsosult lelki törekvésekkel van megterhelve, és az ő természetük megnyilvánulásai is ilyen lefelé való süllyedés tendenciáját mutatják, (mert lelki vágyaik és érzéseik természetszerűleg lefelé húzzák őket), azért a földön az állapotok (és a föld természete is) mind meg vannak töltve ezekkel az eredményekkel. Ezért van a földön a sok szenvedés. Ezek a bűnök azután nemcsak a lelkeken, hanem a testi megjelenéseken is különböző elfajulásokat mutatnak annyira, hogy a „szép” megnyilvánulása vajmi gyér a földön. Ennek közvetlen oka pedig az, hogy a szellemek**

azokat a lelki ruhákat, amelyeket magukról levetnek — amelyek a természetnek egy-egy rétegét jelentik — bűnös életükkel annyira tökéletlenné torzítják, hogy azok az új testöltés alkalmával felhasználtatván, egyáltalán nem alkalmasak arra, hogy „szép” kifejezést nyerjenek az anyagban, vagyis az emberi testen. Ritka eset az, hogy egy-egy harmonikus kifejezésű arcot, vagy alakot láthassatok. **Az emberi test telve van hibákkal, nyavalyákkal, betegségekkel, szenvedésekkel, fájdalokkal, holott az embernek Istentől adott állapota az egészség.** Mert valamint csak egészséges ember tud rendesen és jól dolgozni és haladni, úgy csak egészséges és szenvedésmentes lélek tud előrehaladni, és olyan munkát végezni, amely neki is meg másoknak is javára szolgál. Ezért mondtam, hogy a szenvedés nem előreségítő, hanem hátráltató tényező a lélek munkakifejtésében és boldogításában. Az emberi boldogságnak és megelégedettségnek feltétele, hogy alkothasson és tevékenykedhessék; de éppen a nagy hátramaradottsága és bűnökkel való megterheltsége folytán az ő mozgási szabadsága és alkotásvágya van a legnagyobb mértékben lenyűgözve. És vajon alkothatna-e ebben az ő lesüllyedt és elkorcsosult állapotában olyat, ami a világ igazi boldogságát és előhaladását szolgálja? Bizonyára nem, mert miután az ő princípiumai nem jók és törekvései ellenszegülők, az ő tevékenykedése egyenesen kárára lenne az összességnek. Ezért szükséges, hogy régebben elkövetett hibái és bűnei folytán olyan szenvedések kössék meg őt, amelyek alkotás vágyának útját állják. **Ezen a ponton szegődik a szenvedés a lélek nevelő-eszközzé. A természeti törvény itt veszi hasznát a szenvedéseknek, és állítja fel azokat gátló akadályok gyanánt, hogy az ember lelke ne tudjon nagy teret behinteni az ő hatásaival. Ennyiben van a szenvedéseknek játékon hatásuk.**

Az embernek a jóban való süllyedtsége folytán ugyanazok a javak, amelyek az ő és mások előhaladására szolgálhatnak, ugyanazok az alkalmak, ugyanazok a módok, ugyanazok az ajándékok kárára, és bukására is szolgálhatnak. Így pl. amint

az emberiség értelmileg fejlődik, úgy, hogy az értelmével már sok minden titkot kibont a homályból, s ezáltal a tökéletes élet-hez csaknem minden szükséges kelléket létre tudna hozni, ugyanakkor ezt az ő értelmi fejlettségét a tévedés eszméjétől indítatva nem az önmaga és a mások boldogítására, hanem az önmaga és mások kárára használja fel.^{13*} Pl. a technika vívmányai a háborúk szolgálatában. Tehát amennyit értelmi fejlettsége révén hatványozottan haladhatna előre a jóban, ugyanannyit sülyyed vissza a rosszban. Így vannak áldások, amelyek bizonyos emberek haladására vannak adva, s amelyek ugyanakkor másoknak sülyyedésére szolgálnak. **Ezért történik meg az, hogy értelmileg magasra fejlett emberi szellemek a mélységbe zuhanhannak alá, és elveszítve fejlettségük összes előnyeit, nagy tompultságba merülnek.**

(Itt arra a megjegyzésre, hogy ez rendkívül vigasztalan kép, a szellemi Vezető így folytatja): Vigasztalan, de az Isten minden lélekhez szól, és nem lehet az emberi léleknek egy-egy életben olyan magasra fejlődnie, hogy egyszerre igen nagyot zuhanhasson. Mert amekkora a fény, ugyanakkora az árnyék is. Azért mondja az Úr: „*Boldogok a lelki szegények*”. Ez alatt a kifejezés alatt Ő a képességeknek, az emberi tudásnak azt a hiányát érti, amely szerint az emberi lélek nem képes olyan magasra emelkedni, hogy elveszítse a földet a lábai alól, s így nem is zuhanhat alá. Olyannak kell tehát lennie az emberi léleknek, hogy *benne a tudás ne haladjon felül az erkölcsi erőre*. Ahogyan az embernek módjában áll megszereznie a jót, éppúgy módjában áll megszereznie a rosszat is, mert minden a hajlamtól függ, azaz attól, hogy az ember mit fogad el vezető elvül. Ezért az alázatosság az emberi lélek legfőbb erénye, míg a gőg a leggonoszabb hibája, mert a gőgös lélek nem elfogadó, *tehát elzárja maga előtt*

¹³ * Az értelmi haladása nem áll arányban az erényekben való haladással, s azért önmaga is érezvén a benső erények hiányát, ezt a hiányt a külső csi-szaltság látszatával takargatja.

a fejlődés útját. Azért lehetnek bármilyen mástermészetű hiányosságai a léleknek, de *ha alázatos, akkor módjában áll felismernie a felkínált kegyelmet és megragadnia a segítő kezét, amely őt hibáiból meggyógyítani és tévedéseinek labirintusából kivezetni igyekszik.*

*

Most, e fejlődési korszak végén sok-sok olyan szellem van, akiknek lelkén értékes, sőt ragyogó tulajdonságok mellett nagy hiányok vagy homályos részek vannak.^{14*} Az isteni Gondviselés ezeknek a megmentésére — ezekben az utolsó időkben — kivételes eszközökhöz nyúl. Az ilyeneknél tehát már csak ezért sem lehet a hétköznapi és vasárnapi testöltések szabályszerű periodikus sorrendjéről beszélni, hanem azokat a Kegyelem úgy módosítja számukra, hogy mindig éppen a hibás részek kerüljenek az ütközések révén a fejlesztő és tisztító folyamat alá.

A hetedik nap a pihenésnek napja; *(a hetes szám t. i. az engesztelésnek, a kiegyenlítődéésnek a száma)* azért az ember életében is úgy vannak a fordulók berendezve, hogy a hetedik élet legtöbbnyire a hit megszerzésére és kibővítésére van adva. **A szellem t. i. bizonyos mennyiséget a hét fő bűnből kitöröl a lelkében, a hétköznapi testöltések alatt, s ezek helyett valami jót szerez meg. A hetedik életében azután mindezeket a megszerzett természeti erőket magához vonzza, s akkor olyan éteri testtel ruházza, őt fel a Gondviselés, amelyben ezek a megszerzett képességek tökéletesen kidomborodhatnak. Tehát lehet az ő fokozatához mértén szép, lehet földi javak felett rendelkező, lehet tekintélyes állásban az emberek felett, egyszóval úgy érzi magát, mintha a szférában élne. Ebben az állapotban igen nagy esélyei vannak az ember szellemnek mind felfelé, mind lefelé. Természetes is, mert ekkor pazarolhat legtöbbet**

¹⁴ * A szellemhívők közt különösen sokan vannak ilyenek.

(mert ekkor van legtöbbje), de ekkor szerezhethet is legtöbbet (t. i. minden egyes képességét még szaporíthatja).

Ebben az életében pihenhet is. Próbái vannak ugyan ekkor is, de azok nem olyanok, amelyek felett kibontakozott képességeivel ne tudna úrrá lenni. Így láthattok embereket, akik rendkívüli képességekkel vannak megáldva. Lehet tudományuk, szépségük, gazdagságuk, előkelő pozíciójuk, és lehetnek annyira boldogok, amennyire csak fokozatuk képesíti őket. Ezek között vannak olyanok, akik a lelkük valamely részét jobban kifejlesztették, mint a többi részt. Így láthattok sokszor művészeket szép külsővel és tehetséggel; de tanúi lehettek nem egyszer annak is, hogy ezzel a szép külsővel és tehetséggel zuhannak lefelé, mert megszedíti őket ez az állapot, s mert a lelkük kiváló oldalai mellett más oldalak fejletlenek maradtak. Akkor aztán megint kezdhet előlről a munkás-hetet. Kezdhethet szegénységgel, nehéz étellel, alárendelt állapotban, lemondásban, hogy ezeken keresztül ismét elkészüljenek a hetedik napjukra. **Vannak azonban olyanok, akik nagyon is tudatával bírnak Istentől való függőségüknek, hitéletet élnek, nemesen cselekszenek — ha nem is tökéletesen, de legalább amennyire erejük képesíti őket — nem tesznek kárt senkinek, sőt amennyire alkalmuk van és módjukban áll, igyekeznek az emberiségnek javát szolgálni, ami rájuk bízott, azt a legjobb tudásuk szerint cselekszik, egyszóval a rendeltetésüket becsületesen betöltik. Ezekkel aztán megtörténhet, hogy elszabadulnak a földtől, és nem kell többé testet öltetniük, és ha lejönnek is, csak valami misszióval jönnek. (A 4. szféra állapota.)**

Ezért hatásaiban kiszámíthatatlan a hit eredménye. A hittel párosult alázatosság jóakarattal és nemes törekvésekkel nagyon sokat lendít az ember lelki sorsán. Ha anyagi sorsát nem is tudja megváltoztatni, ha minden jóakarata dacára is bizonyos szenvedés teljes állapotok között marad, de a jövő életére mindenesetre óriási lendületet adhat a lelke fejlődésének. Ez azonban nem kizárólag a hetedik testöltésre áll, (bár természetesen

abban van rá a legnagyobb lehetőség), hanem bármely testöltésben *a megtérés erejének segítségével. Azért adja az Isten a hit kegyelmét, hogy a lélek felvértezze magát bizonyos bűnökkel szemben.* Ezért a lélek sokszor szenvedést vállal, nem azért, mintha az neki kijárna, hanem ezáltal számára a Gondviselés bizonyos határt von (ami ma még talán nem látszik szükségesnek) amelyen azonban később felépül számára a megismerésnek épülete.

Így nem mindenki azért szenved, mintha az neki bizonyos bűn folytán járna, hanem azért, hogy megismerjen olyan dolgokat, amelyekre a később következő eshetőségekben szüksége lesz. Mivel pedig minden jó és igaz, azaz minden örökkévaló érték a mulandóságnak bizonyos ködével van burkolva, és minden lelki érték mellé odasorakoznak a szenvedések is, tehát ha valami eszmét vonz a lélek, vele vonzza a szenvedéseket is. Mert a jó és igaz úgy el van temetve a sok salak alá, hogy alig lehet a valódit a hamistól megkülönböztetni. De akinek erre szüksége van, az minden szenvedésen keresztül megkeresi azt, ami az ő lelkének javára szolgál, és kibontja még szenvedés árán is a mulandóság ködéből. Nem mintha a szenvedések magukban véve szükségesek volnának, de ilyenkor ezek segítségével találja meg a lélek az igaz jónak a magvát. *A szenvedések képezik azt a kemény héjat a mag körül, amely arra szolgál, hogy ne jusson a maghoz könnyű szerrel hozzá az ellentét szelleme, hogy a mag tisztán maradjon.*^{15*}

Ezért szükséges, hogy az ember higgyen Isten végtelen nagyságában, jóságában és kegyelmében minden szenvedés és megpróbáltatás dacára is, mert Isten mindenben és mindenkor a legjobbat akarja a tökéletlen földi embernek. Azért mondja az Úr: *„A lélek kész, de a test erőtelen”*, mert a lélek kész mindent magára vállalni az eredményekért, amelyek előtte

¹⁵ * Mert az ellentétes természetű szellem fut a szenvedések elől, míg a tárgyias szellem vállalja azokat, s ezáltal hozzájut a bennük rejlő igazságokhoz, mint a lélek táplálékaihoz

kívánatosak, de mivel ezeknek az eredményeknek az elérése nagy szenvedésekkel jár, amely szenvedések mint vastag réteg fődik az eredményeket, azért előbb úgyszólván darabonként el kell hordani ezt a kemény burkolatot, hogy a lélek az értékes kincshez hozzájusson. És a lélek kész ugyan erre, azonban a testben erőtlenséggel, zúgolódik, sőt el is esik; de *az Isten kegyelme készen áll, hogy felemelje azokat, akik hisznek és bíznak benne. A hit ereje felbecsülhetetlen. A hit mindennél nagyobb kincs, s azért ezt egyedül Isten adhatja. A hit erejével hegyeket lehet megmozdítani és kiemelni a helyükből, azaz az emberi lélek lehetetlennek látszó dolgokat képes a hit erejével véghezvinni, mert ami az ember előtt lehetetlen, az az Isten előtt — tehát a hit erejével — lehetséges. Lehet üdvösséget teremteni a hit erejével, mert a hittel Isten Lelkéhez tapad az ember, Isten pedig mindent megtehet, még a lehetetlennek látszó dolgot is. A hitnek erejével mindazt megvalósíthatja a lélek, ami a végzetben mint lehetőség és eshetőség áll. S ha rendületlenül hisz, és hitét Isten akaratába kapcsolja bele, keresztüljárhat minden akadályon, amely karmatikusan áll előtte, és csodát művelhet önmagán. Hit nélkül azonban a legkisebbre sem képes, hit nélkül a végzet labdájává válik. **Hittel mindazokat a jó eshetőségeket, amelyek számára még a távol ködében vannak, magához vonzhatja, ellenben eltolhatja mindazokat a rossz eshetőségeket, amelyek hozzá már közel állottak, amelyeknek okvetlenül be kellett volna következniük. Mert a hitével megmozgat minden kicsiny és nagy közvetítő erőt, amely ott áll, hogy elfogadja tőle a hatásokat.***

Ezen a szálon az imádsággal óriási nagy dolgokat lehet cselekedni a gondolati világban, vagyis a mentális síkon. A mentálisban bekövetkezett dolgok alakítják át az asztrálvilág dolgait, (hacsak a magasabb — a kauzál^{16*} sík — nagy és erős tényezői

¹⁶ * A keleti filozófia (teozófia) az öntudatnak és így a szellemi állapotnak (sík) felfelé fokozatosan finomodó testeit és anyagait veszi föl. Ezek közül a négy alsó: a fizikai, az asztrális, (érzelmi) a mentális (értelmi) és a kauzális

másként nem érvényesítik a hatásukat) úgy, hogy a mentál-síkon erőteljesen kitervezett dolog az asztrálsíkon mint befejezett tény áll, s ugyanúgy az asztrálvilágban befejezett dolog az anyagi világban feltétlenül bekövetkezik. **Így az imádsággal az ember önmaga és a mások sorsát irányíthatja. Az imádság erő, amelyet a hit ad neki; a hit pedig hatalmas, nagy dolog, amely megmozgatja és megingatja a nála kisebb erővel megépített mentál- és asztrál-dolgokat, vagyis a kevésbé törvényes hatásokat. A gondolat és érzés: erő. Azok a gondolatok, amelyeket a mentális síkon teremtettetek, ott tovább élnek, s így a nagyobb lelki hatások, vagyis azok, amelyek az Isten törvényeibe mélyebben kapcsolódnak bele, ledöntik a kisebb erőhatásokat.** Így szünteti meg a hitnek és imádságnak ereje a kisebb-nagyobb erejű karmatikus következményeket. *Így az ember az ő lelki erejével teremt, ha hisz, és ha az, amiben hisz, jó és igaz.*

Ami azonban kisebb jelentőségű és csak a mulandó világra van építve, — különösen ha még hazug és hamis dolog is az, ami annak ragasztószeréül szolgál — azt nagyon könnyen ledönti az igazság a maga erejével. A földön csak azért nem érvényesül a jó minden körülmények között az ember kívánsága dacára, mert az embereknek kicsiny a hitük, még kisebb az akaratuk a jóra, s inkább testiek, mint lelkiek, azaz inkább a testnek kedvezőt igyekeznek megteremteni, mint a léleknek kedvezőt.

Aki az örökkévaló elveket fogadja el útmutatókul, és az érzéseit és vágyait ezekhez alkalmazza, az sokkal hamarabb befejezi a maga elé tűzött feladatát. Közben hitre tesz szert a fizikai világban, és ha a lélek bizonyos fokú alázatossággal rendelkezik, — tévedhet, talán el is esik a bűnben — de ha közben felismerte Isten világoosságát, megtér, s megtéréssel eredményeket tud fel-

(ok, vagy emlékezés síkja.) Nagyjából ezek az 1., 2., 3. és 4. szféra anyagának és állapotának felelnek meg.

mutatni. Akkor ezek az eredmények, ha egészen nem is, de részben semlegesítik azokat a hatásokat, amelyeket előzőleg bűnös tetteivel életre hívott. Így egy életben nemcsak egy, hanem két, sőt három élet munkáját is elvégezheti a megszületés és meghalás nehéz törvényeinek elkerülésével. Mert „*Isten nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy a bűnös megtérjen és éljen*”. Isten nem gyönyörködik a szenvedésben és kínlódásban, mert a szeretet Istene nem érezhet örömet ezek fölött, hanem igenis örömet érez a megtért lelkek törekvésein, örömet érez a megpróbált lelkek hűségén és kitartásán. Akik sokszor úgy érzik, mintha megpróbáltatásukban Isten elfordította volna az arcát tőlük, de ha kitartanak és hűségesek, akkor Isten ismét felénk sugározza az ő kegyelmét. Nem okvetlenül szükséges tehát, hogy az ember mind a hat életét leélje, hogy a vasárnapi testöltéshez eljusson, hanem ami hét periódusra van beosztva, azt megrövidítheti. Ilyen esetben gondviselő kezek megnyitják a lelkének olyan részeit, amelyek az előbbi periódusban még nem voltak nyitva, s eléje mehet új próbáinak, vagy élvezheti azt a pihenést, amit neki a Kegyelem nyújt.

4. A szenvedések szerepe a testöltések során. ()**

A szenvedés kettős szerepe. — A misszió-szellemek szenvedése. — A nő hivatása a fejlődésben. — A szerelmi törvénnyel való visszaélés. — A kegyelem értelmzése.

A vasárnapi testöltésben a természettörvény a szellemet olyan testtel ruházza fel, és olyan körülmények, és állapotok közé helyezi, hogy ekkor mind a jó, mind a rossz tulajdonságai egész terjedelmükben megnyilatkozhatnak. Ilyen testöltéseket tapasztalhattok egyes embereknél, akikre sem azt nem lehet mondani, hogy valami nagyon jók, nemesek, vagy tisztalelkűek, sem azt, hogy éppen rosszak volnának, de láthatóan nagyon sok gyengeséggel vannak megterhelve, és mégis olyan alkalmak veszik őket körül, hogy minden szépre és jóra való vágyuk úgyszólván minden megerőltetés nélkül teljesedésbe megy. Az ilyenekre azt mondjátok, hogy a sors dédelgetett kedvencei. Vannak

továbbá vasárnapi életet élők, akik sem ragyogó külsővel, sem semmi különös tehetséggel nincsenek felruházva, de azért valamiképpen mégis vagy a lelki, vagy az anyagi életükben — ahogyan ti magatokat kifejezitek — valami, olyan nagy szerencse éri őket, ami az életüket gondtalanná és tehermentessé teszi. Ezek mind a természet ajándékai, és ezek az ajándékok, amelyeket az emberek irigyelnek tőlük, a legnagyobb megpróbáltatást jelentik számukra, ha a lelkük nem eléggé fejlett ahhoz, hogy ezekben az ajándékokban az Isten kegyelmének megnyilatkozását ismerjék föl.

Az ilyen életek nyújtotta előnyökkel a fejletlen lelkek nagyrésztben visszaélnék, és ezek után az életek után szoktak bekövetkezni a nehéz, vezeklő életek. Itt a szenvedéseknek az a rendeltetésük, hogy a lélekben a tisztátalanságokat és homályokat mintegy lecsiszolják azokról a tulajdonságokról, amelyek a már szépen fölfejlett tulajdonságok mellett visszamaradtak s amelyek, ha szabadon érvényesülhetnének, úrrá lennének a lélek fejlettebb hajlamain, azaz elnyomnák a lélekben lévő jót. **Itt van a szerepe a szenvedésnek, hogy az mint gátló hatalom a lélek fejletlen részének hatásait megakadályozza, s egyúttal a lélek fejlettebb részei is valamennyire — hogy úgy mondjam — elnyomva legyenek.** Mert ameddig a lélek csiszolatlan része kiemelkedik, és túlnyomóan uralja a kedélyhangulatot, ez mindaddig ütközéseket hoz létre, s ezek révén szenvedéseket, amelyek állandóan izgatják, és a fejletlen részek jobbítására ösztönzik a szellemet.

Mikor az ilyen nehéz életek ott állnak a szellem előtt, a szellem fél az ilyen jövőtől, s a benne rejlő lehetőségektől, — bár nem minden szellem tudja, hogy mi vár reá, mert nem is tudhatja, sőt nem is minden szellem vállalná azokat a szenvedéseket, amelyek reá következnek. Különösen a fejletlen szellem egyáltalában nincs tudatában, hogy mivel kell majd megküzdenie, mert ha tudná, semmi körülmények közt sem lenne képes a testöltés törvényébe belekapcsolódni. Mi lenne a nagy zsarnokokkal, akik

visszaéltek a hatalmukkal, ha látnák a rájuk következő szenvedéseket; vagy a gazdagokkal, akiknek gazdagságukkal a lelki szegénységet kellett volna megszerezniük és látnák a nagy nyomort, amely rájuk következik?

Ezek azok a nagy örvények a szellem életében, amelyekbe a halállal alámerül, és a testöltés törvényében ismét a felszínre kerül, ami beláthatatlan következményekkel várja a szellemet a lehetőségek világában. Ez az a félelmetes pont a halál törvényében, amely előtt mindenki megreszket: a bizonytalanság. Mert amikor a lélek látja a halál utáni ébredésében, hogy minden elmúlt, amit ebben az életében végigélt, és az ismeretlen létezés áll előtte, félelemmel tölti el az a szükségszerűség, hogy az eshetőségekkel szembenézzon. *Azért szükséges a hitnek ereje és a reménységnek biztatása, hogy a gyenge emberi lélek mellett legyen valami erősség.* És ebben mindenesetre az Isten kegyelme áll őrt, hogy vezesse tovább-tovább azokat a szegény, bukácsoló lelkeket, akik az ő tudatlanságukban és tökéletlenségükben nem látják a partot, ahol kiköthetnének. **Mert nemcsak a földi élet sivár, elhagyatott, kegyetlen, zord a tökéletlen szellemek részére; a szellemi élet még sivárabb, még zordabb, amely őket fogadja.**

Kell tehát lennie egy útbaigazító és rendező törvénynek, és ebben a törvényben kell működniük olyan szellemeknek, akik az ő megszerzett hitükkel lámpásokat hordoznak a tévelygő csoportok előtt, hogy őket a világosság útjára vezessék. Ezeket a szellemeket úgy hívjátok ti magatok is, hogy misszió-szellemek. Minden egyes ilyen szellem a saját szférája igazságának világosító angyala, ami annyit jelent: küldetésben lévő. **Egyébként mindenkinek, aki az igazságot megismerte — ha nem is a tökéletes igazságot, de amennyi az ő részére enyhületet, vigasztalást és az ő fokozatához képest kielégítő boldogságot nyújtott — kötelessége, hogy ezt az igazságot a nála szegényebbekkel közölje.** Azért minden léleknek, aki ebben a munkában részt akar venni, azaz haladni akar, különböző küldetéseket kell

vállalnia úgy a szellemvilágban, mint a földön, hogy ő is ismét magasabb és nagyobb világossághoz jusson. Így vannak olyan szellemek, akik azt az életidőt, amely nekik bizonyos munka elvégzésére adatott, ennek a munkának jó elvégzésében becsületesen kihasználták; és ha a hitükről és szeretetükről csak közepesen vizsgáztak is a földi alkalmakban, a még hátralévő idejüket ilyen küldetésekből tölthet el. Ez az, amiről már beszéltem, hogy több életet is lehet elvégezni egy inkarnációban: kettőt, esetleg hármat.

*

*A szenvedéseknek tehát akkor van helyük és idejük, amikor a lélek a jóban megpróbáltatott és a rossz győzött. Ilyenkor a szenvedés a rossz egy részét fölemészti, a megmaradó rossz pedig leülepszik a lélek fenekén, és a jóra való törekvés marad a felszínen. Ilyen alkalmakkor az isteni kegyelem — még ha a lélek alacsony fokozatú is — juttat neki olyan körülményeket és állapotokat, hogy a benne lévő jó a jobbal érintkezve megszorodhasson, és megerősödhesse. **Mert hogyha az embernek az ő bűnei és tévedései miatt — mint ahogy az emberek általában gondolják — mindig csak szenvedéseket és küzdelmeket kellene elviselnie, akkor a jó elcsenevészednék benne.** Például, ha a féltékeny természetű ember csak csalódnék, és emiatt folyton szenvednie kellene, megszerezhetné-e a hűségben való hitet? Nem, csak a hűség és a jóság tudja őt ebből a hibájából kigyógyítani. Mert *a jóban a léleknek a jó felé való törekvései és érzései fejlődnek, mintegy felduzzadnak. A hit is a meggyőződések és a bizonyosságok által lesz erőssé; mert hogyha az igazságot az ember sohasem látná, sohasem érezné, akkor kiveszne belőle az igazságban való hit. Ezért van, hogy a gyenge lelkeknek általában majdnem mindig a jobb és könnyebb életet adja a végzet erősödés céljából, a jóban erősebb lelkek pedig megpróbáltatásokat, olykor több és nagyobb megpróbáltatást kapnak a sorstól, mint amennyi nekik kijár. Így van az, hogy nem mindenki azért**

szenved a földön, mintha az ő régebben elkövetett bűnei és gazságai ütnének vissza. Vannak kisebb küldetésben lévő ember-lelkek is, akik másoknak szánt szenvedéseket és gyötrelmeket viselnek el. Itt dől meg a karma elmélete, és olvad föl az Isten kegyelmi törvényében. Itt elszakadnak a szálak és megszűnik a rideg ítélkezés jogossága.

Azért aki belátja, hogy ő maga is Isten kegyelmére van szorulva, ne hadakozzék az ítélet törével, mert kétélű fegyver az, és amíg másokat sebez meg vele, önmagát is megsebzí. És aki nem tud a szívének, lelkének, szájának, azaz ítélkező hajlamának parancsolni, annak valóban végig kell szenvednie azoknak a törvényeknek a súlyát, amelyek nem engednek az igazságból, azaz nem nyerhetnek bocsánatot bizonyos tekintetben. Mert aki maga nem tud megbocsátani, és nem tud eltekinteni mások hibái felett, az felett a törvény sem tekint el, mert mindenki a saját igazsága szerint ítéltetik meg. **Azért tartózkodjék mindenki az „igazságnak” felettébb való gyakorlásától és hangoztatásától. Mert ha nem volnának jobbak és igazabbak, akik segítik a mélyen bukott szellemeknek ebben a világban hordozni a terhüket, akkor nem volna fejlődés, és nem volna meg annak a lehetősége, hogy a nagyon is gyengék valami jóhoz is juthassanak a világon. De miután vannak — és különösen sok az ilyen női szellem, akik küldetésben munkát vállalnak e világon, bár nekik a szenvedés igazság szerint és következményképpen nem jár ki — ezek viszik az emberiség sorát előre.**

Az ilyen nők azok a megtisztító edények, akiknek fluidjain keresztül a férfi-szellemek világosságot és szeretetet nyernek, mert hiszen a női fluidokon keresztül van meg a testöltés lehetősége. Ha a férfi csak a nála alacsonyabb fokú női szellemekkel volna kapcsolatban, sohasem tudna feljebb emelkedni. A férfi ösztönszerűen érzi ezt, azért úgyszólván két életet él, kétféle törekvése éli ki magát benne. Az egyik a felfelé való törekvés, amellyel az ő felfelé haladásának eszközét: a feleséget, az

anyát tisztának és szeplőtlennek igyekszik megőrizni, és egy másik törekvés: az ő érzékiségének felelősség nélkül való kielégítése, amivel a bűnbe, a sárba igyekszik lenyomni a nőt. *Aki pedig éppolyan hozzátartozója, mint az anyja, felesége, vagy leánya.* Ebből a tévedésből a férfinak ki kell gyógyulnia. **Fel kell ismernie a legutolsó nőben is az anyát, a feleséget és az ő leánygyermekét. Mert ameddig a férfi kétféle nőt akar ismerni, és kétféle nőnek biztosítani létjogosultságot maga mellett, addig az ő számára a haladás és a boldogság útja el van zárva. S bár igaz, hogy a szellemnek elfogadó része az, amely lefelé húzta és húzza az egységet, de viszont ismét az elfogadó rész az, amely felfelé is emeli. Azért a nőt meg kell becsülni, mert nem tudhatja egyik férfi sem, hogy az, akit alantas szenvedélyének eszközéül tekint, nem éppen az ő lelkének hozzátartozó mása-e? És jaj annak a férfileleknek, akinek a lelke másik fele a posványban van, mert nem tud addig felemelkedni, ameddig az a női lélek a posványban jól érzi magát.^{17*}**

Azért a férfinak éppúgy, mint a nőnek egyaránt törekednie kell, hogy a törvényben mindkettő megtalálja a maga munkahelyét, és mindkettő megtalálja a felfelé törekvő érzéseinek kifejezési lehetőségét. Ameddig ezt meg nem találják, és *ameddig kétféle nő van a földön, addig a férfiszellemek nagy légiója ödöng a földi szférák körül, mert vagy nem tud, vagy nem lehetséges testet öltetni, annyira gyenge; vagy ha kissé fejlettebb, nem akar testet öltetni;* már pedig ameddig ezt nem cselekszi, nem tud a törvényben dolgozni. És ameddig a férfi nem becsüli meg a nőt, és az ő jó és hozzá hű feleségét, és nem neveli tisztaságra a leányát, addig az ő részére mindig nehezebb és nehezebb a jobban, az igazban való kifejlődés és érzéseinek kifinomodása. **Mert a nő az, akin keresztül jobb és tisztább erőkre tud szert tenni; és ha ezek a jobb, igazabb és törekvőbb női szellemek**

¹⁷ * Ez azért természetes, mert az elfogadó erők a női félnél vannak

bezárják a kezüket, és az ő magasabb szféráikból nem szállnak alá áldozatos testöltésre, akkor a föld elveszett parázna asszonyaival és gonosz fluidú nőivel, akik lehetnek anyák, lehetnek szeretők, de belőlük a férfiszellem nem sok hasznot lát, mert csak lefelé vonják őt.

A szenvedéseknek egy nagy légiója a földön abból származik, hogy a férfi csak az ő testi mivoltának — nem mondom éppen, hogy az érzékeinek — szolgáját látja a nőben. A szenvedéseknek nagy mennyisége, és a bűnöknek és tévelygéseknek elfajulása ennek az egy félreismert törvénynek: a szerelmi törvény rossz alkalmazásának köszönheti létét. **A paráznaság a sáttán vegykonyhája. A testöltéshez használt erők és fluidok azok a vegyszerek, amelyekkel a lelkek már születésük előtt beoltatnak.** Az ezekben rejlő hajlamok bontakoznak ki a külső, kifejlődő sejtek világában, és ha már ezek a lelki erők tisztátalanok, akkor az egész emberi természet meg van rontva. Mivelhogy olyan nagy a romlottság az emberek között, azért minden legkisebb jót, minden lekisebb igazat, amit az ember a földön észlel, hálával kell fogadni. Mert *ha az ember valami jónak, valami igaznak és világosságnak* — amelyet az ő jobbik énje Istentől eredőnek ítél — *ellenáll, vagy hatásaiban valamiképp meggátol: a Szentlélek elleni bűnt követi el.* Ez az a bűn, amit nem lehet megbocsátani, amelyet nem lehet eltörölni, amelyet nem lehet lemosni a lélekről, hanem az ilyet csak nagy szenvedések, nehéz megpróbáltatások, és súlyos ütközések árán lehet a léleknek megismernie, s belőle a jót a maga számára kivonnia. Szükségképpen szenvednie kell az embernek ezekért, mert a szenvedések által olvad le az emberi lélekről a salak, az a homály, amely az értelmét és érzelmeit vastag kéreggel födi be. Itt van a szenvedésnek célszerű és okszerű volta. A tévedés és *a bűn* olyan, mint a dudva, amely az ember lelkének természetét, *a lényegét, az egyéniséget nem engedi kibontakozni.* Pedig csak az egyéniségben vannak azok a lehetőségek, azok a javak, amelyeknek segítségével boldogságot és haladást lehet teremteni

mindenütt, nem csupán itt ezen a földön. Egészen addig törvényes a szenvedés, ameddig a lélek meg nem tisztult tévelygésének homályától.

Azonban vannak, akik a tapasztaltak során az ő belsejükben már megtisztultak a nagyon durva tévedésektől és bűnöktől, miért is ezeknek már nem szükségesek a nagy szenvedések, mert bizonyos fogalmuk már van az igazságról és hisznek abban. Ez a hitük képesíti őket az élő hitre, azaz a messzebbmenő és magasabb rendű igazságok feltételezésére, amely feltételezett igazságokat érvényesíteni is igyekeznek. *Így amilyen igazságra szert tettek, aszerint nyerik meg az ő engesztelésüket, az ő kiegyenlítődségüket, azaz a ti nyelveteken szólva: az ő üdvösségüket, annyira, hogy a fokozatukból nagyobb szenvedések nélkül kinőnek. Ezeknek már nem kell végig menniük az okozati törvény minden legkisebb fázisán, mert hitük erejével az okozati törvény fölé emelkednek, így igen sok szenvedést elkerülnek, mintegy átrepülve azokon hitüknek szárnyain. Ezt nevezzük Kegyelemnek.*

Akik a kegyelemben hisznek, és ez a hitük őket az ő igazságukon felül való igazságokra képesíti, azok nem olyan törvény szerint ítéltetnek meg, mint azok, akik a „szemet-szemért” elvét követik. Vagyis az ő kicsinyes igazságukban bizakodnak, vagy ahogy mondják, „a törvény cselekedeteiben akarnak megigazulni”, hanem „megigazulnak a hit által”, azaz hitükért kegyelemben részesülnek és kigyógyulnak tévedéseikből anélkül, hogy ahhoz külön, nagyobb szenvedésekre lenne szükség. **A földön a legnagyobb ilyen eszme a Krisztus eszméje, ez a leggyorsabb oldó- és bontószere a karma törvényének, vagyis okozati törvénynek. Akik ebben élnek és ebben munkálkodnak, azok szükségképpen olyan szenvedésekben is részesülnek, amelyek nekik nem járnak ki, vagyis olyan életetekbe, olyan körülmények közé is kell kerülniük, amelyek számukra nem törvényszerűek, de hitük próbájaképpen és különös kegyelemképpen részesülnek azokban. Ezek a szellemek egy-egy ilyen étellel óriási nagyot lendülnek előre.**

Így vagytok ti is mindnyájan, akik hisztek, és abban a különös kegyelemben részesülhettetek az utolsó időben, hogy a hiteteket meggyőződésekkel lehetett alátámasztani. Ezért előttek nem áll a testöltések egész sorozata, mivelhogy ti a hit által elfogadtátok azt az igazságot, amelyet Krisztus nyújtott nektek az Igében. És habár a ti lelketek hajlandósága a testben csak olyan, mint a többi emberé, akik az igazságról nem tudnak semmit, de ti a ti elfogadott igazságotok világosságának erejével — ha csak részben is — legyőzitek a test igazságát és a test hajlamait. A kegyelem folytán nagyon sok ilyen tévedésből és rossz hajlamból gyógyít meg titeket az Istentől nyújtott erő úgy, hogy a végtelen sok testöltés elkerülésével *az igazi megismerésben leélt egyetlen testöltéssel is kiemelhet benneteket az Isten kegyelme a földön való veszteglésből.* És amikor a földön való veszteglésből kiemelkedtetek, megszülettek a kegyelem világosságában, mint újonnan született gyermekek, s a ti lelketek apróbb-nagyobb tévedései, bűnei, félreismerései lemaradnak a testtel együtt rólatok, s a lelketek jobbik részével egy új világban, egy új szférában ébredtek fel. Addig pedig a lelketek hibás része alszik. Amikor aztán új erőre tettetek szert, és elég erőseknek érzitek magatokat arra, hogy a saját lábatokon álljatok meg a próbák és kísértések világában, akkor küld titeket testbe (*ha ugyan még szükséges*) a kegyelem törvénye, amikor is tudatosan ölthettek testet. És akkor előttek áll a munka önmagatokon és másokon.

Ekkor áll elő az a lehetőség, hogy önként vállaljatok munkát, és annyit vállaljatok, amennyi az erőtöket nem múlja felül. Akkor azután a lelketek megszerzett javait kivethetitek a világba. És akkor, *amikor ilyen eredményekkel vagytok gazdagok, a ti lelketekben lévő rossz folyton halványodik, folyton gyengül, élettelené válik, míg végre táplálék híján leválik rólatok az a fluid, és tiszta szellemekké lesztek, magasabb, tisztább szférák lakói, ahol már nincsenek többé szenvedések.* (Vannak ugyan itt is szomorúságok és bánatok, de a földi élet ezekhez

képest olyan, mint a sötét éjféli.) S akkor a lelketek a pihenésben, a boldogságban olyan képességeket fejleszt ki magában, amelyekkel a ti erőiteket, ha azokat a folyton haladó törvénybe beledolgoztátok, nagyon megnövelhetitek, s velük bizonyos vagyont, gazdagságot, hatalmat, vívtok ki magatoknak. S minél többet dolgoztok ebben a nagy, közös törvényben, annál gazdagabbakká lesztek. Ez az idő és alkalom, amikor a lélek a maga javára munkálkodik. Ameddig szenved, ameddig bukdácsol, addig még nagyságról álmodoznia nem lehet. Ezért *nem szükséges a szenvedés ott, ahol már nincs a maró méregnek mit fölemésztenie*. Ott terjeszkedni és fejlődni lehet és kell, és akkor az eredmények már számottevők, s abból a világból a szenvedés származva van. **Mert nem a szenvedés növeli a lelket, hanem az igazságban való élet, a szeretetben való boldogság, ami a jó tulajdonságokat kifejleszti.** Mindenesetre ahol a rossz tulajdonság több mint a jó, ott a rosszak fejlődnek, mert ahol süt a nap, esik az eső, ott a gaz jobban fejlődik, mint a nemes növény.

AZ EMBER KAPCSOLATA A VILÁG- GAL.

1. Az ember hatása az őt környező világra. (**)

Az ember áldása vagy átka a természeti világnak. — Miért nem cselekedhet az ember magas rendűt? — Az egész természeti világ a szellem járuléka. — Az embernek bukása produktumait el kell fogyasztania. — Milyen fejlettségű szellem hogyan hat a természeti világra?

Az ember a dolgoknak fizikai, anyagi oldalát rendszerint kevésbé fontosnak tartja, mint a rejtett, titkos oldalát, egyszerűen azért, mert amaz folyton szeme előtt van, s így az abban lévő nagyszerűségek fölött nem gondolkodik. A földre elvetett mag élete csak akkor kezdődik számotokra, amikor a növény a földből kibúvik, szárba szökken, törzset hajt, leveleket és virágokat hoz és gyümölcsöt terem. Nem látjátok azonban a gyümölcs magvában szintén bezárt titkot, az abba elrejtett elkövetkezendő nemzedék életét, mivel ez előtte elrejtve nyilatkozik meg. Az ilyen folyamatra egyszerűen megállapítjátok, hogy így meg így keletkezik, a lényegét azonban: azt, hogy mi hogyan történik, nem tudjátok. Nem látjátok, hogy az a mag, amelyet elvetettetek, a földben a talaj nedvessége és erői által hogyan duzzad meg, hogyan fejlődnek ki a finom, kicsiny szervek azoknak az elveknek alapján, amelyek a magban latens rejtőznek. Nem látjátok, hogy az elrejtett piciny szervek miként bontják szét a magot elveire, és minden kicsiny elv hogyan feszíti szét a mag burkát, hogy a földnek tápláló erejével összeköttetést szerezzen. Ha igazán megértenétek és láthatnátok, hogy milyen hatalmas erő van ebben elrejtve Istentől, s hogy a kicsiny magból hogyan kezd az élet kisarjadni, *imádattal borulnátok le az Isten nagysága előtt.*

A magvacskát a csíra által mintegy beleszorított élet szétfeszíti, hogy összeköttetésbe jusson a nedvességen keresztül a talaj tápláló sóival, a különböző ásványi alkotórészekkel és a föld kisugárzó magnetizmusával. S amint ez az összeköttetés megindul, a növényke fejlődik tovább-tovább lefelé a földre, hogy a

gyökérzet alapján a föld felett is testet szervezzen magának: törzset, ágakat, leveleket, s amikor mindezek készen állnak: bimbót, virágot, a virágban gyümölcsöt, a gyümölcsben magot, a gyümölcs magvában ismét azokat az erőket, amelyek majd később tovább vezetik ugyanezeket az elveket egy más létezés, egy elkövetkezendő forduló számára. Ezek az erők egy részükben kiélik magukat a megjelenésben, más részük pedig félretevődik egy új megjelenés számára. A mag erőinek egy finomultabb része pedig, amely ebben az elvben él, további minősítést nyer, bizonyos fokozatra jut az ő kicsiny életével. **Mindezek között a csodák között ti emberek süketen és vakon éltek, mindez nem foglalkoztatja a tudatokat. De mindezek a kérdések rendkívül szoros összefüggésben állnak a ti magatok életével. T. i. a táplálkozás révén ti is növényi és állati anyagokat vesztek magatokhoz, amelyek éppen a ti életetek által nyernek újabb minősítést az életnek felfelé való rotációja folyamán;** azaz a magatok életműködésével ezeket a fölvetett anyagokat ismét elemeire bontjátok, miáltal a ti szervezetetek tulajdonképpen az életnek bizonyos vegyi átváltozáson való átsegítő közege.

*Az ember a földön való pusztta megjelenésével áldásává, vagy ha nem üti meg a föld fejlődésének szintjét, átkává válhat és lealacsonyító tényezőjévé a föld erőinek és állapotainak. Éppen ezért van szükség a kegyelem erejére is, amelyben a lelkek részesülnek az ő bűneik és tévedéseik közepette akkor, amikor testet ölthetnek, miáltal a föld lelkével, a természet lelkével kerülnek kapcsolatba, miközben alámerülnek az élet forratagába. A minősítési törvény helyezi el őket azok szerint az elvek szerint, amelyeket követtek. Ne tévedjete: *nem azt mondom, hogy cselekedeteik szerint*, mert akkor a törvény nem volna igazságos, hanem az őket irányító elvek szerint, amely elvek őket a természetnek abba a rétegébe osztályozzák, illetőleg minősítik, amely az ő fejlettségi fokozatuknak megfelel. Ez a törvény alkotja a szférákat úgy lefelé, mint felfelé. Mármost annak megfelelően, hogy ezek az elvek milyen törvénybe vannak foglalva, milyen*

szorosra zárulnak a lélek körül, s mennyi terjeszkedési lehetőséget engednek neki: részesíti őt ez a törvény szabadságban, örömben és boldogságban. Magától értetődik tehát ebből kifolyólag az is, hogy akik a földön alacsony rendű elvek szerint éltek és cselekedtek, magukkal viszik mindazokat a *megfertőzött anyag-
lelkeket*, amelyekkel ők a kegyelem világában^{18*} táplálkoztak, és amely elemeket ők minősítették. Példának hozom föl a lélegzést. A levegő is természeti anyag, amely többféle elemből van összetéve. *A benne élő emberszellem ezeket az elemeket az ő lelkének, az ő szellemének színeivel és az ő egyéniségének bélyegével impregnálja. Mindazok az ódok és fluidok, amelyeket így a földi világból, a természet erőiből, a levegőből a szférába magával visz, képezik körülötte azokat az anyagerőket, amelyek az ő szellemének járulékaiként hozzája fognak tartozni. Ezeket a szellem nemcsak magával viszi, hanem feladatul is kapja ezeknek az erőknek fokról-fokra való fejlesztését és a haladás útján való felemelését. Ez maga is életfeladat, mert mindezeknek az erőknek és fluidoknak is az a céljuk, hogy előbbre jussanak az ember által, aki akár szellemalakban, akár emberruhában az ő hármasságában lefokozott erővel ugyan, de fejlettségi fokozatához képest mégis viszonylagos teremtő képességgel bír.*

Ha mélyen elgondolkodtok, be kell látnotok, hogy az maga is Istennek nagy kegyelmi ajándéka, hogy az emberszellem nem teremthet magas rendűt, állandót, változásnak alá nem vetettet; mert ha nem volna a változás törvénye a tökéletlen szellemek körül mint örökös mozgás, mint őket előre sarkaló hatalom adva, akkor megvalósulna az örök kárhozat. A szellemeknek a nekik adott erővel el kellett volna számolniuk, de mivel ők a bukás folytán az erőket a saját tökéletlen eszméik szerint törvénytelen célokra fordították: ezáltal állott elő a foly-

¹⁸ * Ez alatt a testöltésben eltöltött élet értendő.

tonos változások világa, amelyben az emberszellem a maga gyámoltalanságában mint az erők játéklabdája él. De amint a tudása és lelkiereje fejlődik, úgy emelkedik a hatóképessége is, amelylyel a változások folyamán a természetre mint újjáalkotó, bomlasztó és teremtő tényező hat. **Ezek az elvek, amelyek az elfordult értelem, vagyis az Istentől való eltávolodás folytán jöttek létre, törvénybe vannak zárva. Nem a szellemek, hanem ezek az elvek vannak törvénybe zárva.** A szellem ezeknek a törvényeknek urává nem lehet, csak akkor, ha már e törvényeknek minden egyes fokozatán és fázisán felülemelkedett; aminek azonban föléje emelkedni nem tudott, annak ő nem ura, hanem az uralkodik öfelette. Amikor a maga teremtésével együtt egy világba, egy létlehetőségbe van bezárva, ez mintegy réteget képez körülötte; nem anyagi réteget, hanem a lehetőség rétegét, amelyből fokozatosan ki kell nőnie.

Mert az anyagi világ nem úgy van teremtve, mint ti gondoljátok, hogy előbb teremtődik a világ, s azután kinőnek belőle a szellemek. **Az anyagi világ a szellemek megsűrűsödött fluidjainak külső formája.** Ezeket azok az elvek tartják össze és kormányozzák, amelyeket a maguk természetében törvénynek ismernek el. Isten kegyelmének a törvénye pedig ezeket a lehullott fluid-gomolyagokat a kegyelem törvényével tartja össze és gombolyítja fel erre a hármasságságra: szellem, erő, anyag, vagyis rendezzi mindenekelőtt az összekuszált fluidokat (4. és 5. törvényvilág), és mindent a maga helyére állít, hogy a káoszból rendezett világ legyen. *Csak amikor a fluidok már rendezve vannak ez által a törvény által, akkor kelhetnek ki a fluidokban bezárt szellemmagvak, és indulhatnak csírázásnak, még pedig legelőször a földben, mert az ő anyagaik és erőik ott vannak, mint ahogyan a magból sohasem fejlődhetnék fa, ha a vízbe tennétek, mert ott hiányzanak azok az erők, amelyek a földben vannak, amiket a földből kell magába szívnia.*

Így a szellemeknek is a saját fluidjaikban kell az élet kifejlesztésére elindulniuk. És amikor a földből az élők világa, a

föld flórája és faunája kibontakozott, csak akkor van itt az ideje, hogy a szellemmag is emberi megjelenésével itt a világban életet nyerhessen, s próbálkozhassék, hogy mit tud teremteni az ő elvei szerint, ahol egy újabb létezés lehetőségét zárja magába. Mert ahogyan a fát és más növényeket lehet nemesíteni, keresztezni, úgy lehet a szellemeket is az ő lelki életükön keresztül nemesíteni, oltani, hogy miként a fának már a virága, gyümölcse, a gyümölcsben az új létezésnek magva a nemesedésnek elvét zárja magába, mint eredményt: fejlődése rendjén a szellem is a nemesedés elveit vihesse magával az újabb létezésbe. **Minden egyes fának, fűnek, virágnak megvan a maga speciális megjelenési formája a szerint az elv szerint, amely elvet a Teremtő mint külön gondolatot a teremtés pillanatában belehelyezett, hogy azt az elvet fejlessze tovább, s hogy az egyetemesben kifejezze a Teremtő külön gondolatát és érzését.** És amikor elérkezik az ő beteljesülésének ideje, akkor éri el teremtésének célját, és az ő természetében elrejtett *boldogság utáni vágyának akkor éri el a legmagasabb fokozatát*, azaz beteljesülését. Így van ez nemcsak a fákkal és növényekkel, hanem az emberi lelkekkel is. Nem minden lélek ugyanaz, nem ugyanaz a kifejezés-formája, ízlése, de a céljának mindegyikének ugyanakkor kell lennie: minél inkább beilleszkedni az összhangba, szolgálni az egységet. Mert amikor az egységet szolgálja, akkor éri el az ő egyénisége legmagasabb beteljesülését.

Vannak alacsonyabb- és magasabb rendű elvek, amelyek elhintettek Istentől, s vannak olyanok, amelyeket a szellemek hoztak létre. **Ezeket a szellemek által létrehozott elveket, amelyek nem tudnak hasonulni az isteni természettel, az Isten gondolatával, vagy ahogy ti szoktátok mondani, az Isten törvényével: nevezük ellentétes elveknek; ezek, éppen mivel sohasem vegyülhetnek az isteni elvekkel, ennél fogva sohasem érhetnek el a beteljesülést, tehát a boldogságot. Ezeknek az elveknek az állapotát nevezük örök kárhozatnak.** *Nem*

magát a szellemet taszította az isteni igazság a kárhozatba, hanem azokat az elveket, amelyeket a szellemek Istentől elfordulva hoztak létre. Ezeknek az elveknek testbeöltözése éppúgy törvény, mint ahogyan törvény az, hogy az isteni elvek testbe öltöznek a változandóság világában, hogy az ezeket létrehozó szellemegyek, akik magukat az egységből, az Istennel való közösségből kiszakították, láthassák, élvezhessék és megtapasztalhassák az általuk létrehozott elveknek eredményét és hatását.

Amit így neveztek: az ember, az nemcsak egy egyedülálló lény, mert a körülötte lévő és hozzátartozó világ: fű, fa, ásványok, kőzetek, állatok, mint az ő elveinek produktumai, hozzá tartoznak az ő szelleméhez; ezek képezik az ő otthonát, az ő lelkének tágabb vagy szűkebb hazáját, amely végeredményben a természetet alkotja körülötte. Mikor aztán ez az elkülönített szellemegyenység látja az ő teremtésének eredményét, vagy elkeseredik, vagy pedig megbánva vétkeit jobb élet, jobb valóságok után vágyakozik. S akkor ezek a jobb valóságok — amelyek az ő eshetőségeibe nem tartoznak bele, mert hiszen ő csak rosszat alkotott — mintegy álomszerű sóvárgást öntenek a szívébe, a lelkébe, és *már ez a vágyakozás egy lépéssel előbbre viszi a meglévből a legközelebbi fokozat felé.* Ez a vágyakozás bizonyos szabályokat tesz szükségesekké, hogy azokat az ő életében és az ő mozgásában érvényesítse; ezek a szabályok pedig legelsősorban azt sürgetik, hogy a meglévő rosszat eméssze el, és ezt másként nem emésztheti el, mint hogy megeszi, elfogyasztja, mert hiszen táplálékra szüksége van, mivel mind a teste, mind a lelke úgy van megalkotva, hogy örökké táplálkoznia kell. A lelkét táplálják a gondolatok és az érzések; és ha ezek a gondolatok mindig a világosabb felé haladnak, akkor az érzéseket szebbekké, lágyabbakká, igazabbakká teszik; hogyha pedig leveszi szemét a világosságról, akkor a gondolatai folyton sötétednek, érzései egyre durvulnak, és egyéb szükségletei is mindig a durvább felé terelik őt, akár mint ember, akár mint szellem él is. Táplálnia kell a testét is, és levegőt is kell beszívnia, mert ezek nélkül nem

tudna élni és nem tudná fenntartani bizonyos időre kiszabott megjelenési formáját.

Ezek szerint meg van szabva kb. a lehetőség, hogy egy élet alatt a legjobb akarattal is mekkorát haladhat előre valamely lélek. A testnek u. i. minden részecskéje percről-percre új táplálék után sóvárog, mert elég, feloszlik, elemeire bontja az az elv, amely benne testet öltött, t. i. az éteri-test. *Így szükséges, hogy mindig a saját maga által létrehozottat fogyassza, akár akarja, akár nem. Ez az, amit a közönséges ember végez az ő egyszerű életével: hogy azokat a rossz elvekkel megfertőzött anyagokat, vagyis az anyagnak azokat az elrészletezett elveit, amelyek körülötte képződnek, elfogyasztja, s a körforgás által egy igen picinnyel magasabb régiókba emeli. De mivel csupán a meglevő rosszat fogyasztotta, és mert meg van tévesztve az el-lentét-eszme által: bármennyire akarjon, és bármennyire törekedjék is az ember, a körülötte lévő tudatos és nem tudatos latens pihenő elvek, és a hasonlóság folytán mindig csak a legközelebbi fokozatot tudja elérni. Mert hiszen az anyagon keresztül, a külső világ behatásán keresztül nem tud jobbhoz hozzá sem férni.*

Mindez, amit mondok, nem a fejlődésnek arra a magas fokára vonatkozik, amelyen a szellemi ember áll, hanem csak az emberszellemnek a földön való megjelenése körüli időket jelöli. Akkor még — azt lehet mondani — nagyon kevés a tudatos rossz a földön, mert hiszen ezek még gyermekek; mert bár az elveik által a természet meg van fertőzve, de a rossz a tudatukban még nincsen kialakulva. A fejlődés folyamán azonban kezd szétválni a jó a rossztól, és fejlődésnek indul, vagy felfelé, a jó irányában, vagy lefelé, a rossz felé. Mivel azonban Isten nem hagyja, és sohasem hagyta ezeket a mélyen bukott szellemeket az ő világukban magukra úgy, hogy semmi jót ne lássanak, azért küldött közéjük azokból a szellemekből, akik missziót teljesítettek, és az ő fényüket és világosságukat elhintették a földön. Ezek jobb, tisztább, magasabb rendű, igazabb elveket hoztak, amelyeket a hozzájuk hasonló emberszellemek elfogadtak,

s ezek alapján elkezdték a munkát, és rotációjukat ezek szerint végezték. Ezek az elvek mint eredmények az ő életükben és az ő természetükön keresztül az asztrálvilágban nagy változásokat és eltéréseket hoztak létre.

Tehát nem azzal emelkedik felfelé az emberszellem, hogy táplálkozik és lélegzik, hanem azzal, hogy milyen elveket követ, milyen elvek szerint rendezi be életét, és milyen elveket valósít meg itt a földön. Akik elfogadják a jobbat, a tisztábbat, az igazabbat, azoknak a szellemeknek elért eredményei nemcsak a szférákban különböztetik meg őket, de itt a földön még sokkal inkább. De mivelhogy a földön minden egyenlőségre törekszik és Isten kegyelmi törvénye mindent egyben sodor fel, azért a lélek nem élvezheti itt a földön az ő eredményeit, hanem az ő első és fő kötelessége az, hogy ami jót elér, közölje azokkal, akik még nélkülöznek azokat. Erre azonban az ember alacsonyságánál fogva képtelen, s ezért a halál megfosztja őt azokról az eredményektől, amelyeket akár ravaszsággal, akár igaz úton elért, és ismét szétosztja azokat mindenki között.

Itt már kezd árnyalatokra oszlani az élet, az egységnek az élete, mert lesznek haladottak, lefelé esők és mélyen elesettek. A lefelé esők mindig harcolnak a felfelé emelkedőkkel, azoknak eredményeit — mivel kívánatosaknak találják — el akarják venni, amit nagyon sokszor meg is tesznek. De azoknak az eredményeknek az élvezése, amelyeket nem becsületes úton, azaz nem az ő erőik és fáradságuk révén, vagyis nem az Isten adományaiként nevezhetnek a magukénak, kettős, sőt sokszoros bünt és szenvedést hoz rájuk. És törvénytelenységük kezd kidomborodni a lelkük tudatában, mivel *bizonyos gondolatok és érzések vannak lekötve ezekben az elvekben, amely gondolatok és érzések mintegy üldözik őket, és mindaddig nem hagynak nekik nyugtot, míg csak hozzá nem csatlakozik a lélek a maga gondolataival és érzéseivel ahhoz a kényszerítő törvényhez, hogy elkezdjen ő maga is javulni, azaz becsületes úton igyekezzék hozzájutni az eredményekhez.*

Ezek a legegyszerűbb igazságok, a legegyszerűbb eszközök, amelyek az életben a fejletlen szellemeknél érvényesülnek, de még később is, a fejlettebb, de még egészen meg nem tért szellemeken is éreztetik a hatásukat. **A szellem t. i. nem tér meg egyszer s mindenkorra, mert minden egyes fejlődési fok új próbák elé állítja őt, és minden egyes próbánál újra meg kell tértnie a szellemnek.** Tehát az a lélek, aki megtér (ami nem azt jelenti, hogy a keresztény vallásba, vagy más felekezetbe tér meg, hanem hogy az igazság szelleméhez kapcsolódik), *megkezdí fejlődésének útján azokat a gonosz eredményeket elfogyasztani, amelyeket ő bármikor is hátrahagyott,* (azaz bármelyik földi életében). És ha ő magától mint ember nem akarja, kényszeríti őt a természettörvény, amely olyan helyzetek és állapotok elé állítja, hogy azok elől semmiképpen nem tud kitérni.

Vannak azonban olyan testöltések is a kegyelem világában, amikor a rosszra való hajlandóság kipróbáltatik, s a szellem választhat a jó vagy rossz között, vagyis kitérhet a neki kellemetlen elől, ami őt a törvény értelmében magához vonzaná. Ezzel a kitérésével azonban mellékútra téved. A nyomorúságban, amelybe őt a törvény vezeklésül helyezi, félreléphet, és elveheti a másét, mert életében mint eshetőség ott áll az is, hogy a tiltotthoz nyúlhat. Ilyenkor a lélek egy pillanatra azt hiszi, hogy okosságával kijátszotta az igazságot; ez az igazság azonban hagyja őt egy darabig futni, hogy végül olyan helyzetbe és állapotba csalja bele, ahonnan abszolúte nem szabadulhat. Képzeltetek magatoknak egy hosszú, tekervényes folyosót, amelyen véges-végig ajtók nyílnak. Az igazság szeges ostorral űzi-hajtja a tévedező lelket ezen a folyosón végig, s ez, hogy előle csak egy pillanatra is elbújhasson, belép az egyik ajtón, és ott fut tovább. Azonban ebből az ajtóból is újabb labirint nyílik, tehát elfutott az egyik igazság elől és belefutott a másiknak a labirintusába, ahol ismét nem tudja, hogy merre menjen, s visszatér az előbbi útra. **Az az igazság azonban, amely őt eddig kergette, már elhaladt az előtt az ajtó előtt, amelyen ő menekülhetni remélt, és most egy**

másik igazsággal találja magát szemben, amely még durvább, mint az előbbi volt; az előbbi csak szeges ostorral hajtott, ez pedig már csákánnyal, vagy éles tőrrel üldözi. Tehát nincs semmi menekvés: a bűnbe való menekülés mindig még durvább bűnhődést von maga után.

Amíg az ember fejlődése tart, vagyis ameddig az ő emberi megjelenési formáját a lélek olyanná képezi ki, hogy a szellem benne felébredhessen, addig a szellem is a lélek céljait szolgálja. Mert a léleknek észrevező és megérező szerveit kell kifejlesztenie már itt a földön az emberruhában, és azért szükséges neki a finomabb műszer, a finomabb idegrendszer, hogy világosabban álljon szembe azokkal az elvekkel, amelyek őt körülveszik, és világosabban lássa azt az elvet, amelyet felismernie és követnie kell. Addig, ameddig szükséges, hogy a lélek kifejlődjék, szenvedéseken kell keresztülmennie, de emellett nem egyszer nagyon kedvező körülmények között vezeti őt sorsa életről-életre felfelé. A lélek fejlődése vonalán különböző áldásokban részesül az ember: egyszer lehet előnyös földi testben, szépségben része, egyszer lehet gazdag, egyszer okos; egyszer különféle tehetségekkel rendelkezhet, egyszer szerencséje van (ahogy az emberek mondani szokták). Azonban ezekért a dolgokért, amelyeket így az anyagi élet ad, mintegy reárok a lélekre, mind meg kell fizetnie a szellemnek, mert mindezeket csak azért adja a törvény a lélek fejlődési vonalán, hogy érzékszervei kifejlődjenek, és tapasztalatokat gyűjtsön. De mindent visszavesz tőle a törvény, amit a legkisebb mértékben is nem úgy használ, ahogyan azt neki a fejlődés törvénye előírja.

Mivel azonban minden ember alapjában bűnös hajlandóságú, vajon melyik lélek az, aki nem élne vissza a természet-adta ajándékokkal? Bizony mindegyik visszaél, s amikor azután vágyaitól gyötörtetve szenvedni kénytelen a hiányzók miatt, magasabb rendű gondolatai és elvei alakulnak ki, amelyekkel mindent, ami benne hibás, bűnös és elfordult, helyesbíteni akar magában. Mivel pedig a lelkében helyesbíteni akarja, a földi életébe

is kivetítődik ez a helyesbítési szándéka, és mindig élénkebbé lesz a tudásvágya, a szomjúsága az ismeretek után, hogy mindazt, amit felébredt lelki érzékszerveivel kívánatosnak tapasztal, megszerezze magának. S amikor ezekben fárad, ezekért küzd, okvetlenül találkozik a szellem a lélek érzésein keresztül azzal az igazsággal, hogy nem lehetséges valami örömet, valami eredményt úgy élvezni, hogy abból másokra kár vagy szenvedés származzék. Mivel ekként a lélek észrevevő szervei fokról-fokra elevenebbekké lesznek, a szeretet, az összetartozás érzése, az isteni természet mindinkább kialakul benne, és sóvárog az után az igazság után, amit itt a földön, a változandóság világában mégis csak nélkülözni kénytelen. Mert alighogy megtanul szeretni, alighogy a szeretet boldogító örömét élvezi, alighogy megkezdődne a lélek kielégülése és megnyugvása, már itt az idő, hogy el kell válnia. A halál törvénye elszakítja a fonalat, s ez az ember-szellemet beleviszi a nagy kérdésbe, hogy mi van a halál után? Ezzel a látszatvilág jelenségeiről rátér a látszatvilág lényeges igazságaira, az elvek világára, az igazságra, és megtalálja gondolatban és érzésben azokat az erőket, amelyek az egész világmindenséget mozgatják. **S amikor ide ért, meg kellett találnia az Istent!**

Ez a lélek fejlődésének legmagasabb pontja. Amikor ide eljutott az értelem és az érzelem, akkor vagy kiemelkedik e világból a hit és amaz elvek által, amelyeket Istentől, mint boldogító igazságokat elfogad, vagy pedig hátat fordít, és az anyagi világ felé fordítja tekintetét. S az eszével és értelmével — amely előtt az egész világmindenség megnyilatkozott — visszafordul és megtagadja az istenséget, az igazságot, s ezek helyett az anyag és a test igazságát fogadja el vezető elvül. És zuhan mélyen alá; sokkal mélyebben, mint ahogyan a fejlődés vonalán rétegről-rétegre felemelkedett. *A mélypontra aztán vagy teljesen elveszti szellemi világosságát, és újra kezdi az állat-emberi minőségénél, vagy pedig a föld természettörvénye elrétégezi, elraktározza azokhoz a szellemcsoportokhoz és természetfluidokhoz,*

amelyeknek messze-messze van az ideje, hogy felébredhessenek és feltámadhassanak. Mert azok az elvek, azok az erők, amelyeket kötöttségükből életről-életre felszabadított, hatalommá válnak és azok mind körülötte élnek és mozognak.

Nézzétek meg a ti mostani korotokat! Körülbelül ennek a századnak a befejezése és még valamennyi idő reá elegendő lesz ahhoz, hogy az értelem egészen odáig felemelkedjék, hogy mindazokat az anyagokat és energiákat, amelyek a természetben kötve voltak, felszabadítsa. Amikor, mint ma, óriási mértékben meggyorsítjátok a közlekedést, felemelkedtek a levegőbe, igába hajtjátok az elemeket, amikor az éterikus test kifejlesztett idegvilágára hatni tudtok, amikor megismeritek az akarat kifelé és befelé ható erejét, amikor műszereitekkel a végtelennek látszó nagyot és a végtelennek látszó kicsinyt rögzíteni tudjátok a szemeitek lencséje előtt, amikor távolba láttok és távolba hallotok, amikor az éter rezgéseit meg tudjátok számolni, amikor az élet titkainak mélyére kezdetek hatolni, és felbontjátok elemeire a természetet; amikor küszöbön van, hogy a légköri elektromosságot igába hajtsátok, már nagyon közel van az időpont, hogy elérkezzék az emberiség értelmi fejlettségének csúcspontjára, oda, hogy igazán felismerjétek az Igazságot, mint mindeneket fenntartó Erőt, a Szeretetet, mint mindenek felett kötelező Hatalmat, hogy a megismert természeti erőket minden létező élőre áldásként terjeszthessétek ki.

Azonban a bennetek élő sátáni elv nem engedi ezt meg. Jaj pedig annak, akinek értelme olyan magasan fejlett, hogy szinte szédületes magasságban jár a közönséges ember értelme fölött! Jaj annak, aki nem ismeri el a felette való hatalmat! Mert a szédületes magasságból zuhanva esik alá, még pedig nem a föld alacsony fokozatára, hanem még sokkal alacsonyabb fokozatra, és ördögi tagadó elveivel bezáratik azokba az erőkbe, amelyek felett ő hatalmat nyert tudománya által. És ezek az erők kísérik őt az ő felszabadult mivoltukban mindaddig, amíg csak a természettörvény valami módon

őt magát is fel nem szabadítja, hogy újra elkezdhesse, nem ott, ahol abbahagyta, hanem ahonnan aeonokkal előbb útnak indult. És ha még onnan sem tud felmelkedni, akkor ismét bekebelezetik ugyanazokba az elvekbe, amelyeket újra, lassanként, élet-ről-életre dolgozhat csak fel abban a másik világban, amelynek alakulásánál az ő erői is felhasználhatnák. Ő pedig ugyanezeknek az erőknél vonzó hatalmánál fogva úgy beletapad az új világba, hogy minden akaratával és vágyával sem lesz képes onnan fel-szabadulni.

Azonban hogyha az emberi elme és lélek az értelem csúcspontjához elérve, az ő kifinomult megérzésével keresni kezdi Istent, az erőknél és hatalmaknál összetartóját, azt a még nagyobb Erőt és még nagyobb Hatalmat: akkor megtalálja Őt abban az igazságban és abban a szeretetben, amit Ő szent Fia által adott az embereknek. Megtalálja Őt abban a világban és abban a rétegben, ahol csak egy lépés, és már az emberi lélek felbontotta a halálnak sötét fátyolát, és azon túl nem a hittől, hanem a tudással léphet be a bizonyosságba, a halál utáni életbe. És aki ezt az igazságot a saját lelkének megjavítására, a hibák és tévedések kiirtására, érzelmeinek az egységben való összeforrására használja fel: az a lélek meg van mentve!

*

Minden az egységre törekszik; a megismerésre jutott emberszellemnek is erre az egységre kell törekednie. Az emberszellem az Isten képére és hasonlatosságára van teremtve; *nem a földi arc szerint, hanem a szellem arculata szerint. Ez az arculat, az Isten képére és hasonlatosságára teremtett szellemarc eltorzult a bűn és szenvedés következtében és alantassá, állatiassá vált még a kifejezésében is.* A lélek arculata megnyilatkozik abban az érzelmben, amelyet ki tud sugározni a világba, hogy vajon boldogító, vagy boldogtalanságot okozó-e az az érzelm, amellyel a világot gazdagítja. A felébredt emberszellemre nézve, aki Krisztusban megtért és jót cselekszik, elenyésző csekély dologgá válik az, hogy az anyagi világban átminősített fluidjai az emberi

testben való feloszlással és felfelé-rétegeződéssel hogyan és miként használnának fel. Azonban azt mondom neked: mindenem, **a belőled kilehelt levegőn, a belőled eltávozó és elhasznált anyagon, a köpeten, a bélsáron, vagy a vesék által kiválasztott vizeleten, a testedből kisugárzó párákon és anyagokon, mindenem rajta van a te lelkednek ódikus minősítése. És bár te mindezt elhagyod magad mögött, és mindez szétbomlik elemeire, a minősítés törvénye összeállítja ezeket és azután minden egyes kicsiny, felbomlasztott molekulára a te lelki arcod van rávésve. Mindenütt ott vagy, amerre mész a földön, az éterben, a szellemvilágban. Ezek a részecskék mindenütt, amerre megteszik a maguk útját, minősítettnek és ezek is minősítik a testi fluidokat. És mikor ismét visszatérnek a földre, ezek az erők, amelyeket te szeretted, hozzád fűződnek és ezek a fluidok, amelyekben munkálkodtál, és amelyeket gondolataiddal, érzéseiddel, akaratoddal telítettél, **áldást vagy átkot hoznak a földnek és a rajta lévőeknek aszerint, amint te azokat áldásos vagy kárhozatos elvekkel itattad át. Ezek mint tudattalanok hatnak a tudatosra, és emberek vagy szellemek, akik beszívják azt a levegőt, amit te kileheltél valaha, fölveszik azt az anyagot, amely tetőled távozott el valaha, — miután a napnak sugara elemeire bontotta azokat s új összetételben más testek táplálására váltak alkalmasakká — megőrzik ez anyagokban latens fekvő elvek hatásait, mert a bennük lévő tudattalan az ő tudatosukra, hat. Ha tehát a te minősítésed magasabb rendű (vagyis a szeretet érzésétől áthatott), akkor ez a te nem tudatosod uralni fogja azokat a tudatossá vált elveket is.****

Így az ember az ő gondolataival és érzéseivel többet tesz, többet teremt a tudatosban, mint hogyha csak pusztán az ő anyagi megjelenésével és az anyagot felszívó és átdolgozó testi természetével vesz részt az életben. Mert a felébredt szellemű ember hat a nem tudatosra, a természeti erőkre; hat érzelmeivel

a lelki erőkre, hat értelmével a szellemi erőkre. *A felébredt szellemnek ennél fogva sokkal nagyobb a szabadsága, sokkal nagyobb a ténykedő ereje az asztrális és mentális világban, mint annak az embernek, aki pusztán az ő anyagi megjelenésével hat, de szellemileg még nem ébredt fel.* **Az ember szellemi fokozata mutatja meg, hogy ki mennyit cselekedhet a világban;** mert más a szellemileg felébredt ember cselekedete és más a szellemileg még fel nem ébredt emberé, akinek gondolatai és érzelmei még szűk határok között mozognak. Megkísérlem ezt számokban kifejezni: Tegyük az ember hatóerejét 1—100-ig terjedő mértékűnek. A vadember ténykedését, szabadságát és hatóerejét, amellyel a természetre hat, jelöljük 1-gyel, ami azt jelenti, hogy annyit hat a természetre, mint a természet öreá. Amint az ismerete gyarapszik, ez a szám lassanként felemelkedik 10-ig; tehát az ő primitív szabadsága és hatóereje 1—10-ig terjed. Ide sorolhatók a visszasüllyedt csavargók is, akik dolgozni, a világ hasznára lenni, a törvénybe csatlakozni nem akarnak.^{19*} 10—20-ig a primitív kultúrájú emberszellemek mozognak. 20—30-ig a már némi ügyességre szert tett és gondolkodni tudó emberek. 30—40-ig jelöljük az átlagembert, az emberek nagy részét, akik ismerik a jót és rosszat, hajlamaik és ismereteik vannak ugyan és kívánják is a jót, de cselekszik mégis a rosszat. 40—50-ig az egyszerű, engedelmes embereket, akikben megvan ugyan a hajlam a rosszra, de mégsem merik, sőt nem akarják azt cselekedni. 50—60-ig az önérzetes emberek, akik lelkük önérzete folytán nem cselekszenek rosszat, mert nem tartják magukhoz méltónak. 60—70-ig azok, akik már fejlettebbek, akiknek

¹⁹ * Akik határozott, nagy bűnöket cselekszenek, s bár ebben a pillanatban a szabadságuk megvan, a lelkük erői által csak gonosz hatást kelthetnek, azoknak az anyagai, amelyeket magukból kilehelnek és hátrahagynak, csak átkos és visszaforgó erőket képviselnek, amelyekben igen kevés hányada van a használhatóságnak. Ezek szerint, amennyi hányada van bennük a használhatóságnak, kebeleztetnek be a föld törvényvilágába.

érzésvilága valamivel magasabb, az erkölcsről bizonyos tudatos fogalmuk van, azaz már nem azért erkölcsösek és jóakarúak, mert erre kényszerülnek, hanem saját akaratukból. 70—80-ig, akik az ő legbensőbb igazságérzetükből kifolyólag inkább túrik a rosszat, és nem viszonozzák, mert ez az ő kifinomult érzéseiket sértené. 80—90-ig, akik már áldozatot is tudnak hozni, mert szeretnek és meg tudják tagadni önmagukat. 90—100-ig, akik teljesen meg tudják tagadni magukat, *beleélik magukat a világ-lélek egységébe. Ezek uralják az ő lelkük fluidjaival és erejével az alattuk lévő összes emberek lelki erejét; hatóképességük a világ lelkére és a világ természetére átalakító és újjáteremtő, ennél fogva szabadságuk is szinte korlátlan.*

Tehát minél inkább az egység felé halad valaki, és minél inkább egybefolynak az ő törekvései az egész élet egyetemességével, annál korlátlanabb szabadságot és hatóképességet élvez, és *annál nagyobb értéket jelent a földre nézve az ő megjelenése, gondolat- és érzésvilága.* Mert az anyagnak, amit az ember felhasznál, hosszú-hosszú kerülő utat kell megtennie, rétegeződnie és minősíttetnie, hogy új hatást váltson ki, míg ellenben az ember az ő gondolatával és érzésével, valamint cselekedeteivel is közvetlen hatást fejt ki.

Azért a szellemi ember lelkének a mozgása összehasonlíthatatlanul gyors, és hatóképessége óriási az egyszerű vadembernek vagy a primitív fejlettségű embernek lelki mozgásához és hatóképességéhez mérten. És amilyen gyors az ilyen lelkek és szellemek mozgási képessége, olyan gyors az asszimiláló és felvevő képessége is. Az ilyen magasra fejlett emberszellem sokkal több jót tehet, mert sokkal tágabb lehetőségek vannak előtte nyitva, mint akinek értelmi fejlettsége még nagyon korlátolt. Az ilyenek sokkal többet tehetnek a szférákban is, mert haladásuk tünevényesnek látszik más szellemek előtt, mivel gondolatról-gondolatra, érzésről-érzésre szállnak. És mivel gyorsabb a felfogó- és áttekintőképességük is, így a szabadságuk is sokkal nagyobb;

de nagyobb a boldogságérzetük is, mert több részről tudnak hatásokat elfogadni, és a több részről való elfogadás az önmaguk lényét kiterjeszti.

Mert amit el tudtok fogadni, az a lényetek, a ti otthontok, a ti lelki világotok. Az ilyen nagy mozgási szabadsággal és erővel rendelkező szellemek együttese teremti meg a boldog szférákat, a boldog világokat. A lélek az ő teremtettségével kimeríthetetlen újabb meg újabb lehetőségeket teremt magának a régiek nyomán, és a régiek felett rendelkezik, azokat odaadhatja, átcserélheti, megváltoztathatja, semmit senki el nem vehet tőle, semmit el nem veszíthet, mert az az övé, rendelkezik felette. Amit bárkinek odaadtok, az a tiétek marad, és ha az illető elfogadja, akkor ő is a tiétek az érzés kapcsán, így szerezhethet az ember magának szolgálkat és szolgálóleányokat és emelheti magával a magasabb világokba. Mert ha valaki hálával van valakihez elkötelezve, ez a szív legszebb virága, amely nem hervad el soha, mert a jó örök értékkel bír, amit semmi meg nem változtathat, és semmi meg nem semmisíthet. Az a gazdagság, amit így szereztek, állandó, örökké tartó; akik ilyen gazdagságot szereznek maguknak, azok szegénységet nem látnak, a nyomorúság megszűnt számukra. *A nyomorúság csak a bűnnek eredménye; mert ahogyan a lélek kifogyhatatlan az önmagából való kitermelésben — t. i. az eshetőségek kitermelésében — éppúgy kifogyhatatlan a szenvedések kitermelésében is, ameddig erre a lehetőség fennáll.*

2. A környező világ hatása az emberre(**).

A föld a többi bolygók salakjából alakult. — Az asztrológia. — A bolygók hatása. — A periódusok. — Az „örök kárhozat.” — Horoszkóp és megtérés. — A konstellációk helyes kihasználása. — A fekete hatalom. — A gazdagság jelentősége. — Áldások és felelősség.

Minden égitestnek megvan a maga szellemi légköre. Ez a légkör, mint a földön is, felvesz hatásokat és lead az égitest természetéből, annak szellemi világosságából és irányításából, és ez az irányítás messze kihat ugyanabban a naprendszerben,

amelyhez az a bolygó tartozik. Sőt a napok és naprendszerek is hatnak egymásra vonzólag és taszítólag. Vannak azonban idők és alkalmak, amikor egyik a másiknak hatását lerontja, vagy felerősíti aszerint, amint ellentétesen vagy együttesen hatnak; vagy egy harmadik mindkettőnek a hatását semlegesíti, vagyis felfüggeszti. A földre azért hat olyan erősen a naprendszer többi bolygója, mivel - amint azt a „*Mai kor vallása*”-ban említettem - *a föld a többi bolygók megépítésénél fennmaradt fluidoknak öszszegyúrásából keletkezett.* Innen van, hogy a föld nem annyira pozitív, mint akármelyik más bolygó az ő saját természetében. Ezért a földről bármelyik bolygóra vissza lehet jutniuk az ide lehullott szellemeknek, ha el tudták érni azt a fokozatot, amelybe annak a bolygónak természete tartozik. *Mivel tehát a föld ilyen nem egészen pozitív, ennél fogva jobban felvesz hatásokat, de kevesebb hatást ad le magából.*

Az alacsonyabb rendű bolygók, amelyek a föld fokozatán alul vannak, természetesen sokkal kisebb befolyást gyakorolhatnak a földre, mert általános szabály, hogy mindegyik bolygó a nála magasabb rendű bolygóra kevesebb hatással tud lenni, mint a magasabb rendű az alacsonyabbra. És ez óriási segítségére szolgál a szellemeknek. Szellemileg azonban alig tud hatni a lélek természetére, a lélek hajlamaira valamely bolygónak természete, amelynek éppen a hatása alá kerül a föld, *ha az az egyén nem annak a bolygónak a fluidáris természetével bír.* *Ezért van, hogy nem mindegyik lélekre egyformán hat ugyanaz a bolygó, hanem az egyikre erősebben, a másokra gyengébben, még akkor is, hogyha ugyanazon a helyen és ugyanabban az időben születtek. Ez az oka annak, hogy az asztrológiát mint fix tudományt a földön sohasem lehet teljesen megrögzíteni.* Éppen azért nem lehet mint végleges tudományt megállapítani, mert, amint említettem, minden egyes szellemnek, aki a földön testet ölt, más-más iránya van, és mert a föld ilyen sokféle fluidokból és sokféle természetből van összeállítva. Ezért nehéz itt külön-

ben is egy általános érvényű igazságot leszűrni. *Nagyon erős hatással vannak az egyes bolygók az ő uralkodó állásukban azokra a szellemekre, akik annak a bolygónak természetéhez tartoztak, illetőleg tartoznak. Ezeknél a hatás 90%-ig mehet; ezek azok a hatások, amikre azt szokták mondani, hogy végzetszerűek.* Azonban még itt is fenn kell hagyni tíz százalékot a szellem szabad akarata részére. Elgondolható, hogy ez a tíz százalék milyen kevés.

Vannak azonban a földön olyan testöltések is, az ú.n. determinált sorsok, amelyek nem mindig az illető egyén érdekében valók, mint ahogyan azt a lerögzített karma törvénye előírná, hanem amelyek egy másik embernek, vagy esetleg egy egész csoportnak az érdekében jönnek létre. Ilyen esetben az illető egyén sorsa *nem az ő okozati törvénye szerint alakul, nem azt tölti be — tehát az asztrológiai meghatározások és konstellációk itt egyáltalán nem válnak be — hanem annak a csoportnak, vagy annak az egyénnek az okozati törvényébe kapcsolódik bele, akinek vagy akinek érdekében testet öltött.* Itt tehát az eltolódások és eshetőségek óriási százalékában keveredések állhatnak elő. Ezért intelek én titeket, hogy soha egy-egy fix, lerögzített pontból, vagy dogmából ki ne induljatok ilyen dolgok megítélésénél. Mert ha az ilyen dolgokat lerögzítenétek, akkor meg volna kötve a felfogásotok, és nem volnátok képesek még annyira sem szabaddá tenni magatokat a természeti hatásoktól, mint amennyire így képesek vagytok, amikor nem láttok semmi bizonyosságot, hanem a nem tudott, bizonytalan eshetőségekben mozogtok.

Még egyszer mondom; óva intelek titeket, hogy ilyen tekintetben valami igazságot le ne rögzítsetek magatoknak, habár az esetek nagy részében meg is van ez a végzetszerűség, mert tényleg van befolyásuk a bolygóknak, csakhogy nem mindegyik lélekre egyformán. Szeretném ezt nektek közelebről is felfoghatóvá tenni. A valóság és az igazság egy nagy, tiszta tükörlap, ami Isten képét tükrözi vissza. Az egyes emberek és szellemek pedig apró, kicsiny üvegszilánkok csupán, amelyek közül az

egyik piros, a másik sárga, vagy kék stb. Ezek az üvegdarabok — apróbbak-nagyobbak — össze-vissza vannak keverve egymással. Felülről a világosság (mondjuk a bolygók hatása) sugárzik alá ezekre a tört üvegcserepekre, amelyek közül a fényt mindegyik más- és másképpen veri vissza és mindegyik üvegdarab más és más képet tükröz. Minél tökéletesebb és fejlettebb, annál nagyobb darabot képvisel az egészből. Az ember lelke is olyan, mint egy-egy ilyen széttört üveglap; szétforgácsolódott benne a jó, és minden, ami tulajdonképpen isteni tulajdonság benne, minden, ami szép, jó, amit mint ilyent önmagában és másban felfedez, csak töredéke az isteni nagy igazságnak. Amikor a lélek összeszedi ezeket az ő szétforgácsolt képességeit, akkor folyton tökéletesebbé, egészségesebbé lesz, és minél nagyobb területet tud összeragasztani, annál tökéletesebben látszik meg benne Isten képe. *Minden boldogító érzésben és minden igazságban Isten tulajdonsága néz reátok.* Azt látjátok, annak örültök, és az teszi boldoggá a lelketeket, amikor azt felfedezitek. De annak a sok kicsi darabnak össze kell fornia.

A jobb és tökéletesebb bolygók hatása azokra a lelkekre nézve, akik fejlődésükben és tisztulásukban valamennyire megközelítik azt a fokozatot, amelyen ennek a bolygónak az átlag szellemi világossága és érzelmi melegsége áll, mindenestre nagyobb és erősebb, mint másokra nézve. Azonban ugyanannak a bolygónak a hatását egy, ettől a fejlettségi színvonalától távol eső egyéniség csak mint töredék-hatást tudja átvenni, mivel meg van töltve a saját törvénytelenységének termékeivel, s így alkalmassabb az alacsonyabb rendű bolygók hatásait átvenni, mert azok átvételére a rokonszenv szerint készebb.

Minden léleknek meg kell várnia a testöltésben azoknak az eszméáramlatoknak felszínre jutását, vagyis annak a korszaknak újraszületését, vagy legalábbis az ahhoz közelálló szellemi áramlatot, amely az ő egyéniségének megfelel, és csak akkor szülehet meg ismét. Sőt nemcsak, hogy meg kell várnia azt, hanem az ilyen korszak vonzásának nem is tud ellenállni. Így

vannak bizonyos körforgások, illetőleg periódusok, amelyek bizonyos lelki természeteknek, illetőleg a megfelelő szféráknak anyagait nagyobb mennyiségben vonzzák a földre testöltésbe, mint bármilyen más alkalmakkor. Vannak periódusok, amelyek két-, három-, négyszáz év alatt teszik meg az útjukat, azaz ennyi időre van szükségük, hogy ismét alámerülhessenek az anyagba.^{20*} De vannak olyanok is, amelyeknek ezer-, sőt kétezer évre van szükségük, míg ismét megjelenhetnek az anyagi síkon. Minél mélyebbre esett valamely erő az anyag törvényébe, annál nehezebben tudja megtenni az útját felfelé. *Ezért, hogyha a szellemek önmaguktól nem tudnak javulni, amikor a velük kapcsolatban volt erők és anyagok megteszik a maguk periodikus körforgását, ezek újra magukhoz vonzzák őket, és így egyiknek talán ezer, másiknak esetleg csak kétezer év múlva jut alkalma arra, hogy újra felszínre kerülhessen.*

Ez nagyon szomorú állapot. Azonban még ennél is szomorúbb állapot az, ha a szellem még ezen is túlkerült, vagyis olyan mélyre bukott, hogy nagyon nehezen, és csak nagy sokára tudna a felszínre kerülni, sőt majdnem lehetetlen is számára, hogy a felszínre kerüljön. *Ez az az állapot, amit örök kárhozatnak neveznek. Az ilyen szellemnek meg kell várnia az anyagnak egy újabb fluidosítását, felsodródását, hogy az őt magával vihesse, és egy újabb alakuláshoz kapcsolhassa.* Azoknak, akik javulni akarnak, és erős, nagy igyekezettel minden alkalmat és módot felhasználnak arra, hogy javulhassanak, a saját természetükben el kell végezniük az anyagoknak újra-felszabadítását. Ezek a gyorsabb ütemben való testöltések. **A legnormálisabb eset a földkörüli szférák javuló szellemeinek az esete, akik**

²⁰ * T. i. annak az anyagnak, amelyet az a korszellem esetleg megrontott, kb. ennyi időre van szüksége, hogy megtegye az útját a minősítési törvény által előírt különböző állapotokon keresztül, hogy ismét azokkal a szellemi és lelki erőkkel kapcsolódhassák, amelyekkel az előbbi periódusban kapcsolódva volt.

kb. ugyanannyi időt élnek a szférákban, pihenő állapotban, mint amennyi ideig a földön éltek, úgy, hogy kb. minden 100—150 évben testet öltenek. Vannak azonban gyorsabb tempójú testöltések is, 30, 40, 50 év múlva. Ebből is látható, hogy miután minden szellemnek más és más a feladata, amit el kell végeznie az anyagon, el kell végeznie az erőkön és az ő szellemében, ennél fogva mindegyiknek más és más sorsa alakul ki, még ha ugyanaz alatt a csillagzat alatt született is meg.

Ennek a fokozati különbözőségnek a földön való összevegyülése adja meg azokat az ütközéseket, amelyek nyomán minden lélekben új érzés, új vágy, új irány alakul ki. Erre az új irányra is rányomja bélyegét az a természet, amely éppen akkor, azokban a pillanatokban a földre bocsátotta a maga hatásait. Így mindegyik lélek más és más eredményeket ér el. Szükséges is, hogy mindegyik lélekben külön-külön más és más impresziók alakuljanak ki, mert a hatás az alacsonyabb lélekben alacsonyabb színezetben válik láthatóvá, magasabb fejlettségű lélekből magasabb rendű világosság pattan ki minden egyes érintkezés nyomán. Így vannak alakulatok, amelyek az újonnan létrejött ütközések folytán támadnak, amelyek az egyik számára kedvezők, a másikra kedvezőtlenek. Ez azonban nem éppen annak a bolygónak a behatása, hanem a behatás nyomán a saját lelkekben felébredt és a más lelkekben felébredt hatások együttese, amelyek a folytonos jelent alkotják, s amelyek úgy alakulnak, hogy az életet kedvezően, vagy kedvezőtlenül befolyásolják. Ezek azok a bizonyos eshetőségek, amelyek kialakulhatnak, amelyeket előre meg lehet látni, sőt meg lehet érezni.

De mégis azt mondom nektek: őrizkedjetez ezeket az eshetőségeket százszázalékos igazságoknak tekinteni, mert a legvalószínűbb is legfőljebb 90 százalék, mert Isten minden lélek alakulásában fenntartja a végszót magának.

Tehát lehet az asztrológiát tanulmányozni, sőt helyes és jó dolog az, de anélkül a bizonyos megérzés nélkül, amit ti médiumitás-

nak neveztek, nem sok eredményt lehet vele elérni. Sokszor vannak sorsok, amelyek azért alakulnak kedvezően, mert az illető lélek időközben megtért, és ezáltal belépett egy kedvezőbb eshetőségbe, bár az ő csillagzata ezt nem mutatta ki. Így annak a konstellációnak a behatása és természete már nem érinti közvetlenül a lelki természetét, s ennél fogva azok az eshetőségek, amelyek ebből az érintkezésből származtak volna, nem állnak fenn többé az ő számára. És vannak kedvezőtlenül vált eshetőségek, holott az illető csillagzata azokban a pillanatokban talán éppen a legjobb eshetőséget mutatta neki, azonban elmulasztotta azokat a jó hatásokat, azaz elmulasztotta a kedvező alkalmakat megragadni, és vagy az ő lelkében rejlő rossz tanácsra hallgatott, vagy tétovázón és bizonytalansággal indult az ő szerencséjének és boldogságának keresésére, és így eltért az ő csillagzata által mutatott iránytól.^{21*}

Most azt mondhatnátok: hogyan tudja az ember kihasználni az alkalmakat? Az egyik embernek anyagilag kedvez a sors, a másiknak lelkileg. Van idő, hogy mind a kétféleképpen, de ez nagyon ritka eset. Mert az igen-igen ritkán fordul elő, hogy szimpatikus csillagzatok együtt erőteljes hatást gyakoroljanak. Tehát vagy anyagilag, vagy lelkileg áll a kedvező eshetőség, és rendkívüli eseteket kivéve, a kettő egymás nélkül fordul elő. Ha most az ember megragadja az anyagit, akkor elesik a lelki kedvezésektől, ha pedig megragadja a lelki kedvezést, mert az neki rokonszenvesebb, akkor elesik az anyagi kedvezéstől, mert az egyik a másik mellett elszűnik. Ilyenformán választhat az ember az ő szabad akaratóval. Mozoghat az ő lehetőségeinek keretein belül úgy, hogy abból vagy az egyik, vagy a másik irányban kedvező eredményeket vívhat ki magának. De a bizonytalanságban élő ember — és ilyen az óriási többség — aki sohasem tudja,

²¹ * T. i. az Ő hajlamai nem egészen egyeztek annak a csillagzatnak a természetével, és így maga rontotta el az Ő csillagzatának kedvező behatását, mert nem tudta, vagy nem akarta kihasználni a kínáló jó alkalmakat.

hogy mit kezdjen, mert vagy annyira tévelygő lélek, hogy nem bír magának szilárd lelki alapot teremteni, amelyen megállhasson és maga elé határozott irányt tűzzön, amelyet következetesen kövessen, vagy a más emberek befolyása olyan erős felette, hogy nem bír ellenállni. Elsodródik az áramlattal úgy, hogy sem lelkileg, sem anyagilag nem tudja megragadni és megtartani magának azokat az előnyöket, azaz eshetőségeket, amelyeket számára az ő csillagzata biztosított volna. Mert a csillagok állása az egyik időpontban nagy előmenetelt mutat az egyiknek, a másik időpontban pedig a másíknak. Ezeket a pillanatokat megragadni tudni az embernek finom megérzéssel kell bírnia, amit ő magától sohasem tudna kifejleszteni. De ezt is megszerezheti magának, hogyha az Isten segítségét magához vonzza, s általa azokat a jó erőket, amelyek az ő lelki fokozatának, vagyis az ő lehetőségeinek keretén belül meg tudják találni az összeköttetést azokkal a lelkekkel és azokkal az eshetőségekkel, akik és amelyek őt az Isten törvényének megsértése nélkül előbbre vihetik.

Ilyen azoknak az embereknek a sorsa, akiket — hogy úgy mondjam — az Isten segítségével nagy áldásokban részesít a természetörvény. Ilyenek lehetnek pl. azok, akik a természettel vannak összeköttetésben, akik termelnek, akik állatokkal bálnak, akik mindent a természetből vesznek, amivel foglalkoznak. Az ilyeneknek nagyon jó azokra az időpontokra figyelemmel lenniük, amikor áldás kísérelheti a kezük munkáját. De mindenféle foglalkozású és mindenféle irányú embereknek megvannak a maguk eshetőségei, hogy mikor milyen konstelláció mellett juthatnak előbbre. Vannak fordulóok az emberek életében, amelyek bizonyos számokhoz vannak kötve (évek, hónapok, esetleg csak hetek), amelyeket ha keresztül böjtölnek, azaz az ezekben elhelyezett szenvedéseket és megpróbáltatásokat türelemmel kiböjtölik, akkor egyszerre kedvező helyzetbe kerülnek. Mert minden lélek számára van az életben olyan eshetőség, amikor megnyugodhat és megpihenhet. Ezeket az eshetőségeket kell kiaknázni az embernek akként, hogy amikor kedvezően megy a

dolga, vagyis az Isten áldásával van körülvéve, ezeket az eshetőségeket megbecsülje, és a bennük rejlő áldásokat a maga részére felszaporítsa. De az a baj, hogy az emberek nagyon sokszor ezeket az áldásokat úgy tekintik, mintha ezek az ő munkájuknak, az ő szorgalmuknak eredményeiként jelentkeznének, és teljesen jogosultaknak hiszik azokat a maguk számára, és nem fordítják az ő lelkük javára, nem adnak értük hálát. Mikor aztán lejár az enyhet adó pihenési idő, akkor mindenkinek meg kell próbálnia a nehéz böjtnapokat is, és pedig annál keservesebben, minél nagyobb volt az áldások eltékozlása, minél több helytelen dolgot cselekedett az alatt az idő alatt, amíg a pihenő időszak tartott. És annál nehezebben is tudja visszaszerezni azokat. Míg, akik jól használták fel a kedvező napokat a saját és a mások javára, a szellemi haladás előmozdítására, (nem szükséges, hogy nagy dolgokat cselekedjenek, csak másokban a jó és szép iránt való érzést felkeltsék, és másokban hálaérzést ébresszenek) azok a megpróbáltatás periódusa után ismét magukhoz vonzhatják az áldások maradékait, akármilyen volt is az ő kármájuk, azaz okozati törvényük.

Itt érvényesül az a bizonyos szabad akarat, amellyel az ember az ő élete során a jót felhasználhatja, és magát a rossztól távol tarthatja. Mert nincs egyetlen olyan ember sem, aki kísértést ne szenvedne, aki megpróbáltatásokba ne sodródnék; csak-hogy minden lélek más- és másként oldja meg azokat az ő fokozata szerint. És legyenek bár valakinek a legrosszabb eshetőségei, de ha lelkében a jó és igaz iránt való vágyakozás él, és hisz abban, hogy az Isten őt ahhoz hozzá is segíti: az, hogyha nem is éppen száz százalékig, de bizonyos határig meg is valósíthatja az ő vágyát. Az ilyen a kicsinyt is úgy használja fel, hogy a benne kialakult jónak és igaznak érvényt szerezzen, s ezzel a tőle távolabb eső jót és igazat is magához vonzza. De feltétlenül hinnie kell az igaz és jó diadalában, és dolgoznia kell annak érdekében. Az embernek nem szabad ellanyhulnia abban a gondolatban, hogy „úgysem ér semmit, úgyis hiábavaló minden”, mert

aki nem küzd, az nem is érhet el eredményt. Azért is nem lehet nektek azt mondanunk: „Ez és ez — mondjuk valami jó — fog benneteket érni ebben és ebben az időben”, mert akkor azt gondolnátok magatokban: Hiszen úgyis meg van jósolva, hogy ez fog történni, minek küzdjek érte, hiszen úgyis el fogom érni! Ezzel a lanyhasággal elodázhatjátok az időt, mert nem fejtitek ki a lelketekben azt az érzést és erőt, ami szükséges ahhoz, hogy megközelítsétek azt a jót annyi idő alatt, amennyit mi a mi számításunk szerint látunk annak bekövetkezéséig. Mint az úszó, aki rábízta magát a hullámokra, és erélyes mozdulatokkal nem töri át magát azon a víztömegben, ami még elválasztja őt a céljától, később ér oda, mint ahogyha teljes erejével küzd a cél eléréseért. Természetesen én ezt nem úgy gondolom, mint ahogy ti emberek sokszor felfogjátok, hogy mindent a ti akaratotokkal és érdemeitekkel értek el, hanem úgy, hogy mindent Istennel és mindent Isten törvénye szerint végezve.

*

Itt az eshetőségeknek egy másik világa felé irányítom a tekinteteket. A dolgok folynak a világban aszerint, amilyen szellemek, amilyen vágyakkal és törekvésekkel elfoglalják a helyüket a fizikai síkon. Minden lélek belenyomja a maga akaratát a fizikai síkon a történésekbe, *és erre óriási erő mennyiség használódik fel és alakul át. Ezenközben ott áll a háttérben a fekete hatalom, amely mindig kész arra, hogy ezekből a feleslegesen szétpazarolt erőkből magának minél nagyobb részt harácsoljon, és vele a maga uralmát fenntarthassa, és hol csábítással, hol erőszakkal úgy zavarja meg az emberek előtt a szellemi látóhatárt, hogy vagy kétségbeessenek, vagy ok nélkül való reménykedések táruljanak eléjük, hogy ezek őket vakmerőkké tegyék. Ez azután odafejlődhet, hogy az ember eltékozzolja az eredményeket, amelyeket számára e világba való beállítottága törvényes úton biztosít²²** És a sátán gondolatokat és érzéseket sugalmaz,

²² * P. o. sok ember van, akinek ideje is, rátermettsége is lenne arra, hogy szorgalmas munkával magát fenntartsa, sőt meglehetősen gondtalanul élhessen,

amelyekkel a világ folyását a maga rendje és módja szerint meg akarja zavarni, és meg is zavarja azokon a lelkeken keresztül, akik hajlandók az ő hajlamaik révén elfogadni ezeket a gondolatokat és érzéseket. Ennek eredményeképpen a fizikai síkon is tevékenykednek addig a határig, ameddig az eshetőségeik engedik: elharácsolják a nekik nem járót mástól, lopnak, rabolnak, csalnak, kihasználják mások jóhiszeműségét, és így magukhoz ragadják azt, ami nekik nem jár. Ezáltal megzavartatják az összhang, és az események folyása nem egyöntetű, a jót a rossz feltartóztatja a maga munkájában, és megakasztja vele a fejlődés folyamatát. Ezt még a legkisebb dolgokban is tapasztalhatjátok. Vannak emberek, akik nem térnek meg, elfoglalja őket az anyag, és az anyagért való küzdelem teljesen felőrli lelki erőiket. *Ezek a felőrölt lelki erők azután mindig rendelkezésére állnak azoknak a sötét hatalmaknak, amelyeket az ember vágya felszínre emel és a tudattalanból tudatossá tesz*^{23*}

*

Itt utalok arra, ami a mágiáról szóló fejezetben bővebben ki van fejtve, t. i. a hatások és viszonyhatások eredményeire, amelyek a föld természetének alulról felfelé törésében, és felülről az alsó világokba való hatásában és ezek kapcsolataiban nyilatkoznak meg, amely kapcsolatok által bizonyos természet-válságok állnak elő, az erőknek bizonyos örvénylései jönnek létre. Bizonyos időpontokban az égitestek pályáinak kapcsolódásaiban állnak elő ilyen örvénylések, amelyeket a fekete mágiával foglalkozók kitalapostolnak, és ezeket az örvényléseket felhasználják a saját céljaikra. Ezt én nem kívánom teljesen megvilágítani, és azért

de fantasztikus eszmék és tervek (találmányok, óriási sikerek reményei stb.) elvonják őket a mindennapi kötelesség teljesítésétől, és egész éltükön át nyomorognak, sőt más, rendes embereken élőködnek.

²³ * Vannak emberek, akik — különösen az ú. n. üzleti életben — lelket-testet emésztő hajszában élnek, s ezáltal nagyon sok fölösleges pénzt keresnek. Ezzel azonban tönkre teszik és megrövidítik az életüket, holott sokkal kevesebb munkakifejtéssel megelégedettségben és békében élhetnének, s nem nyújtának tápot és lehetőséget a sötét hatalom érvényesülésére.

nevezem csak örvényléseknek azokat a jelenségeket, amelyek az összekapcsolódás folytán létrejönnek. Bizonyos eljárások, a fizikai síkon végig húzódó fejlődési folyamatnak bizonyos összekapcsolódásai erőket tartóztatnak fel, és ezeket a fekete mágiával foglalkozó a maga hasznára, a maga céljára bizonyos pontokhoz kötve kihasználja. Így vannak időpontok, amik az egészségre vagy betegségre tudnak hatni, amik az anyagi javakra, amik a földbe elrejtett kincseknek és nemes fémeknek kikutatására, bányák felfedezésére alkalmasak. T. i. ezek az időpontok kedveznek az ilyen céloknak, azaz ezekben megvan az eshetőség az ilyen célok elérésére. És vannak emberek, akik ezeknek az erőknél birtokában elveszik az előnyöket azoktól, akiknek azok talán a sorsuk szerint járnának, és kisajátítják a mások eshetőségeit a maguk javára, elveszik mások egészségét és erejét, bizonyos tömegben élő embereknek a fluidjaira hathatnak, és azokat a maguk céljai szerint irányíthatják.

De ahogyan ezek a hatások létrejönnek, azonmód minden el is múlik, és keserű számadás elé néznek azok, akik ezen az úton akarják az életüket feljavítani. Mert ez is lopás, sőt sokkal súlyosabb lopás, mint amit a tolvaj a fizikai síkon követ el. Az Istenhez megtért ember fluidjaival szemben azonban ezek a hatások erőtlenekek, bár számára is küzdelmet jelenthetnek; de a megtért embertől végeredményben mégsem vehető el az, ami neki jár, mert az Isten áldását ilymódon a megtért lélektől elvenni nem lehet, csak azoktól a tömeglelektől, akik önállóság híján a csoportokba bekebelezve élnek.

*

Ha az ember, illetőleg az emberek nagy része megtérne, és az Isten útján haladva igaz és becsületes életet élne a világon, akkor a csillagoknak csak a jó hatása érvényesülhetne. De ha csak a fele térne is meg az embereknek, és fogadná el Istent és az Isten törvényét, akkor is megszűnnének a rossz hatások, mert a csillagoknak akkor is csak a jó hatásai érvényesülhetnének, és az emberiség tömegei sokkal jobb állapotba juthatnának. De éppen

mert az emberiségnek háromnegyed része súlyosan hibás, és csak egy negyed része a kevésbé hibás, azért van, hogy a csillagok rosszabb befolyása nagyobb mérvben érvényesülhet. *Ha tehát a csillagok járása nyomán indultok el, ha azok konstellációja még olyan jót mutatna is, a jó eshetőséget legfeljebb kétharmad részig lehet mérvadónak tekinteni, míg egyharmad részt a legjobb eshetőségekben is a rossz számlájára lehet írni.*

A különböző szféráknak nagy befolyása van az emberek ideg-szellemére. **A 2. szférára, amelyből a legtöbb szellem van a földön, nagy befolyása van a 4. szférának, t. i. a színes, eleven élet, a felfokozott életnek a kívánása óriási elfogadó táborra talál a földön.** Azonban egy nagy baj van, hogy az emberek szeretnék a szépet, kívánják a jót, és erre a legtöbb embernek megvan a készsége a 2. szférában uralkodó hangulat szerint, de dolgozni nem akar érte, hanem fáradság, munka és gond nélkül akar hozzájutni a széphez, a jóhoz, a kívánatoshoz, és mindent véghez is visz, hogy ezt elérhesse. Ennek is két oldala van, mint minden dolognak. Az egyik oldal az, hogy a fejletlen szellemeket serkenti a szépre, a jónak, a helyesnek, a kívánatosnak megszerzésére, és az ízlése és ügyessége is fejlődik azáltal, hogy önmaga körül olyan produktumokkal lássa el a világot, hogy abban öröme teljék, másrészt pedig a lelke így foglalkoztatva van.

Ezért van meg valamennyire a létjogosultsága a gazdagságnak a földön. Ezért van meg bizonyos fokig az önzésnek az igazsága, ami arra készíti az embert, hogy el ne tedpedjen a restségben, a semmittevésben, és a durvaság, a gonoszság teljesen hatalmába ne ejtse a lelkeket, hanem mindig a jobb és szebb felé törekedjék. Sajnos azonban, a fejletlen lélek mindenkor igyekszik megkerülni a törvényt és kizsákmányolni az előnyöket, így jön létre a földön olyan sok csalódásnak és szenvedésnek a forrása magukból a szellemekből, mert nem úgy akarják megszerezni az Isten áldását, hogy arra érdemesek is legyenek, hanem csak egyszerűen elragadják durvasággal. **Természetes, hogy kívánatos a gazdagság és a jólét, mert van rá eset, hogy azt az**

Isten ajándékképpen adja. Nézzétek meg Jóbót, akinek az Isten sok áldást adott, Jákobot, Ábrahámot, akik számára az Isten megsokasította a földi javakat, hogy ezeknek segítségével adhassák tovább és tudtára az emberiségnek az ő lelkük kincseit. Mert mit adhat a világnak a szegény, a nyomorult? Az ő nyomorát, nyavalyáit, siránkozását? Mit tud az ő lelkéből kihozni, hogy azzal a világot gazdagítsa, amit a világ kíván, óhajt, magáénak vall? A nyomorúságban szenvedő ember nem adhat a világnak mást, mint csak az ő béketűrését adhatja, az erőknek és az Istenben való megnyugvását mutathatja. De mivel a nyomor nem kívánatos a földi ember előtt, mert ez az ő vágyait nem serkenti, hogy tanuljon, fejlődjék, dolgozzék, munkálkodjék, azért ez olyan érték, ami után senki sem kapkod. Hanem ha van valakinek gazdagsága, okossága, bölcsessége, ha van valakinek hatalma, dicsősége, pompája: ez mind kívánatos a földi ember lelke előtt. Ha van valakinek Istentől adott valamiféle tehetsége, a művészetek valamely nemét műveli, amellyel kellemeesebbé teheti az életet, vagy az eszének fényével belehatol a titkokba, és új ismeretet, az életet kényelmesebbé tevő találmányt hoz a világnak: ez mind olyan eredmény, ami kívánatos a világ előtt. Aki ezekkel az áldásokkal jön a földre — jóllehet ez nagy megpróbáltatása a léleknek, hogy az alázatosságban megmarad-e tovább, vagy elkapatja magát — ezekkel az isteni áldásokkal gazdagíthatja a világot. Íme, milyen jelentősége és haszna lehet a gazdagságnak: a gazdagságban sok olyan dolgra rájöhethet a lélek, ami addig rejtve volt, mert nem kötik le a mindennapi kenyér gondjai, a nyomor nem szegezi a földhöz, és nem válik számára teherrel a mindennapi élet. Felfelé emelkedhet a földről, és gazdagságából sok olyan áldást meríthet az utána következő nemzedék, amellyel embercsoportok életei tehetők szebbé, boldogabbá, fejlődésre képesebbé.

Tehát az áldásoknak is megvan a maguk helye és ideje, és azokat Isten meg is adja azoknak a lelkeknek, akikkel célja

van. **De mindenről el kell számolni!** Ezek az áldások mindmennyi állomásai a léleknek, amelyek után vágyakozott, és amelyeket elért. *De jaj annak, aki ezeket nem áldásként adta tovább a világnak, hanem átokká változtatta!* Azért az Isten megadja a módokat, alkalmakat és lehetőségeket az életben egyiknek is, másoknak is, és ezekbe a lehetőségekbe bele lehet nőni egy életen keresztül is. És ha megmarad az ember az Isten útján, Isten meg is óvja őt azoktól a gonosz hatalmaktól, amelyek minden jónak és igaznak ellenségei. Mert pihenő életet is nyújt egyszer egyiknek ebben, máskor a másiknak abban, s vagy lelkiileg, vagy testileg olyan ajándékokat tartogat számára, amelyek őt kielégítik, és boldoggá teszik. De ezekhez fel kell emelkedni, mint ahogyan egy-egy Istennek átadott lélek felemelkedett az imádság által az áldások hazájába.

3. Az emberi test szférái. — Éterikus test. ()**

Az éterikus test túlfejlesztése, a fakírok. — Miért nem juthatnak a fakírok és általában a pogányok a 3. szféránál feljebb. — A megtérés definíciója.

Az emberi test szervei is hétféle csoportra oszlanak éppúgy, mint a szférák; és az egyes szervek, illetőleg testrészek a szféráknak, illetőleg a naprendszernek megfelelően vannak besosztva, és az ő funkcióik szerint minősítve. **Óva intellek azonban benneteket attól, hogy ezt is, mint végigazságot, lerögzítve gondoljátok, amelyre nektek mint spiritistáknak építenetek lehetne, vagy amiből ki lehetne indulnotok. Itt is oda irányítom a figyelmeteket, ahova minden egyes alkalommal irányítani szoktam, hogy itt ebben a látszatvilágban semmit sem lehet mint kész, befejezett igazságot tekinteni, ami a lelki kérdésekkel összefügg.** Ti itt csak következtethettek, de valószínűs igazságra nem tehettek szert, mert csak arra vagytok utalva, amit láttok, amit az érzékeken keresztül érezhettek, s arra, amit ebből gondolkodás útján következtethettek. Más pozitívumra nem támaszkodhattok, ennél fogva nem is köthetitek le magatoknak pozitívumként azokat az igazságokat, amelyeket

nektek a fluidi világból mondhatok. Hiszen azért nem lehet és nem szabad az embernek ítélnie, mert a végső igazságot semmiképpen sem tudhatja. Ti csak láttok valamit, valamely igazságnak egyik oldalát, amely éppen felétek van fordítva, amely hatásaival éppen a ti érzékelésetek alá esik, de *nem láthatjátok a dolgok benső valóságát.*

Ha az ember ismerné azokat az igazságokat, amelyeket könnyelműen megragad, és a maga részére kihasználni igyekszik, bizony nem ragaszkodnék olyan görcsösen hozzájuk, mert tudná, hogy minden dolognak két oldala van, egy fény- és egy árnyoldala. És ameddig a szellem az árnyékoldalon, vagyis ameddig a látszatvilágban az eshetőségek tömkelegébe van bekebelezve, addig a fénynek sem tud a pozitív oldalára szert tenni, vagyis a fénynek pozitív hatásait nem érzékelheti, és nem érezheti a maga valóságában, mert ott van az árnyék, amely a fényt hatástalanná teszi, vagy legalább is nagymértékben semlegesíti. Mindennek megvan a maga természettörvénye; de az is, amiről most beszélek, csak egy kiemelt, kicsiny részlet az egészből. *A kegyelem törvényvilágában* tárgyalt ismeretekből és igazságokból könnyű belátni, hogy az egész ember, ahogy itt a földön megjelenik, a ti egész világtesteteknek szellemi, fluidi és anyagi erőit egyesíti magában; az emberben mint kicsinyben — a mikrokozmoszban — benne él ugyanaz a törvény, ami a nagyban, a makrokozmoszban.

Az ember testében benne él az ősembernek minden jótól és igaztól messze esett természete; *benne él az ásványi, növényi, állati erőknek egész rendszere, amelyek fejlődésüket a fizikai síkon való megjelenésükkel az emberi testben fejezik be, hogy miután rotációjukat az emberi testben befejezték, szellem-fluidokat éltessenek tovább.* Így az emberben nagyon sokféle természet van egyesülve. Ebből következik, hogy az embernek úgynevezett alsóbb rendű természetében megnyilatkozó erők nem mind megvetendő, a kárhozatra-vivő elemek, mint azt egyesek gon-

dolják és állítják, mert hiszen az az élethullám, amely fejlődésének befejezését az emberi testben éri el, szintén az Isten erejéből való erő. Ez az a természet, amely feloldotta, életre keltette azokat a megsűrűsödött fluidokat, amelyek ott pihentek a kőzetben, később porrá változva a növényzetet éltették, a növényzeten keresztül végtelenül változatos formákon végig állati testeket éltettek, míg végül a felébredt szellem körzetébe kerültek, s ezáltal a magasabb rendű élet által odavonzatva, ennek a magasabb rendű életmegnyilvánulásnak a körzetében bizonyos lelkiséggé változtak. Ez a lelkiség az a bizonyos természet, amely a maga romlatlan, naiv, egyszerű megnyilatkozásában a gyermekben szemlélhető, amíg annak lelkében a rejtett bűnök fel nem ébrednek. Sőt ez nyilatkozik meg az állatok testében is, ameddig azok kicsinyek. A játékos, a nem tudatosan jóra törekvő, a kedves, a szép, a friss, eleven, és magát minden pillanatban újjászülni készülő élet ez, mely a kicsinyekben, a romlatlanokban megnyilatkozik. A szellem ezt az Istentől kapott felruházkodási alkalmatosságot a saját céljai és akarata szerint minősíti, s így ez ennek a minősítésnek következtében éterikus testté válik a szférákban. Ez az éterikus test már magasabb rendű minden növényi és állati léleknél. *Ez azonban nem maga a lélek, csak a léleknek a ruhája* a maga természetes formájában, amely szintén átváltozásnak van alávetve úgy, hogy az éterikus test erői felszívódva, lelki erőkké változnak át.

Ez az éterikus test, mivel szellem viselte, magába szedi a szellem tulajdonságait, amelyek benne nem mint valami tudatos erők élnek, hanem mint olyan hajlamok, amelyeket a szellem egyénisége a maga természetével beleoltott. Gépies hajlamok, gépies ösztönök szunnyadnak ezekben az erőkben, amelyeket a szellem egy-egy földi test levetése után, mint burkot félretesz. Minden szférának megvan a maga szükséges és kötelező megjelenési formája, és ebben a formában köteles a szellem megjelenni. De ezek a kötelező megjelenési formák a magasabb szférákon, ahol már az anyag lágyabb, alkalmazkodó fluiddá válik,

hovatovább megszűnnek mint különálló formák létezni, mert itt olvadékonyabbá válik a természet, olvadékonyabbak a fluidok, és a szellem minden gondolatához és akaratának minden pillanatnyi megmozdulásához alkalmazkodnak. Tehát könnyebben mozog bennük a szellem; mivel pedig nem szükségesek a merev formák tovább, mert a szellem a maga akaratával és gondolatával lényének minden rétegét képes pillanat alatt áthatni, tehát ezek a formák szükségképpen megszűnnek. A 4. szférában az alacsonyabb fokokon még vannak ilyen könnyen kezelhető fluidok, azaz éterikus testek, de ugyancsak a 4. szférában meg is szűnnek, hogy a szellem könnyű, felhőszerű fluidburokban mozgasson tovább.

*

Tehát az éterikus testnek az anyaga, amelyből össze van szedve, vagyis az egész földnek a természete, amely benne van, amellyel együtt egy egészet képez, ugyanúgy hét részből áll, mint a szférák. Az ember legmagasabb, legfejlettebb létállapotát — amikor értelmileg és érzelmileg elfogadó természete révén harmóniában van a teremtett mindenséggel s annak Teremtőjével — az embernek ezt a legmagasabb rendű rétegét, ami az idegszférájában testesülve van: a fej reprezentálja. A fejben van a legtöbb érzékszerv, a legérzőbb idegek; az agyban, az idegközpontban székel a szellem, vagyis az erőknek az a forrása, amely az idegszférába kapcsolódik, és amelyhez ezen az úton a szellem tudata is kapcsolódik.

Mert ne gondoljátok, hogy az ember az egész szellem. Az ember az ő anyagi megjelenésében az egész szellemnek csak egy része. A szellem láthatatlan, és csak az ő kisugárzásával, az ő lelki erőivel kapcsolódik bele az anyagba, még pedig az éterikus test közvetítésével. Ez az éterikus test az, amit szervező életerőnek is mondunk; ez alkotja meg az idegszférát, és az idegszférán keresztül kapcsolódik bele lassan-lassan a tudat a földi világba, és a földi világról csak ezen az idegszférán

keresztül vesz tudomást. Tehát a legmagasabb rendű erőt képviseli:

- **1. az agy, a hozzá vezető idegek, valamint a tájékozó érzékszervek:** a szem, a fül, az orr, a nyelv. Azután következnek:
- **2. a tüdő és a szív.** A tüdő dolgozza fel az éterikus test részére azokat az anyagokat, amelyekre neki a szervezéshez feltétlenül szüksége van. Az éterből vonja ki t. i. azokat a disszipált anyagokat, amelyekről még azt lehet ugyan mondani, hogy anyagok, azonban már mégis majdnem fluidikussá váltak. Ezek, mivel még mindig anyagok, a föld légköréhez tartoznak. A levegőt, valamint a levegőben kötve lévő anyagokat a tüdő dolgozza fel, és a szív a vérbe juttatva, a véráram által elárasztja, és ellátja velük az egész testet, vagyis ez ad neki életet. Azután következnek:
- **3. a vesék és a mirigyek.** Ne gondoljátok, hogy ezek mint emésztőszervek egy kategóriába tartoznak. Mindegyiknek megvan az éterikus testben a maga külön funkciója. A vesék és a mirigyek külön magasabb rendű nedvesség kiválasztására szolgálnak.
- **4. a gyomor, a máj és a lép;**
- **5. a nemző szervek;**
- **6. a belek és a húgyszervek,** felszívó és tisztító munkájukkal, amelyeken keresztül az egész szervezet megtisztul az elhasznált anyagoktól;
- **7. a végtagok, a kezek és a lábak,** amelyek mint a test munkásai a testet a szükséges segítséghez hozzájuttatják. Amit *napidegfonatnak* neveztek, az köti össze az alsóbb rendűt a magasabb rendűvel, az anyagi célokat szolgáló szerveket a lelki célokat szolgáló szervekkel.

*

A magasabb rendű embernek egy alsóbb rendű, meg egy magasabb rendű szíve is ki van fejlődve, t. i. egy lelki-fluidi szíve és

egy fluidi tüdeje, amely asszimilálja a tudást, elfogadja és viszonozza a szeretetet. Ez a szív már nem érzéki és izgalmi központ, hanem érzelmi központ.

*

Azok az emberek, akik az ő emberi természetüket megtagadva, mintegy emberfelettinek látszó erőket fejlesztenek ki magukban, ezeket az idegszféra-erőket, **t.i. az éterikus testet, túlságosan fölerősítik, az érző idegeket mintegy háttérbe tolják az akaratukkal, és egy erőteljes éterikus ember fejlődik ki belőlük. Ilyenek az ún. fakírok. Azonban ismétlem azt, amit már régebben is mondtam, hogy valamiképpen azt ne gondoljátok, hogy az ilyen emberfelettinek látszó kifejlesztett képességekkel valami messzire jutnak el ezek az emberek a szellemvilágban. Semmi esetre sem. És ha még olyan nagyot tudnának is cselekedni, a harmadik szféránál feljebb nem mehetnek. Általában a pogányoknak nincsen nyitva magasabb szféra a harmadiknál. Akik így megtagadják az ő érző testüket, és az ő lelkükön keresztül erős éterikus testet fejlesztenek ki, éppúgy járnak, mint akik túlságosan kifejlesztik a testüket és akrobatákká képezik ki magukat. Mert ezeknek minden céljuk és erejük arra összpontosul, hogy a testük erős legyen, és ez a gondolat és ennek a révén a test uralkodni felettük. Ugyanúgy a fakírok túlfejlesztik az ő éteri testüket, és ez uralkodik felettük. És hosszúhosszú időbe tart, míg ezt is felemészthetik, mert ennek is ismét fel kell szívódnia.**

*

A megtérés tulajdonképpen abban rejlik, hogy az ember lelkével a jóhoz ragaszkodik, a jó győzelmét óhajtja, és igyekszik azt az ő életében minél tökéletesebben kidolgozni. Ha pedig a jóhoz hajol, akkor az ő alsóbb rendű énjének vágyait meg kell tagadnia. Ez az alsóbb rendű én az éterikus test, amely a földi természetnek, a földi erőknek összefoglalása, és egyben való kifejezése. Ez az éteri test csak az ösztöneivel tudja ezt az ő

természetét kifejezni, és azt mint kívánságokat kidolgozva éreztetni, hogy mi kellene neki. Ezek a kívánságok azonban sohasem helyesek, és ha ezek közel férközhetnek az ember lelkéhez, az ő eltorzult és megromlott állapota következtében nem engedi magát többé a világot vezető tiszta fluidtól vezetetteti, hanem ennek az ösztöni befolyásnak hatalma alá kerül. Ezáltal eltér rendeltetésétől és kiszabott pályájától, és ferde kívánságok, rossz ösztönök ébrednek fel benne, amelyek mindenben uralkodóvá lesznek. Mert *az éterikus test hajlamai a túlzásba visznek; a szellemi belátásnak kell tehát mérsékelnie ezeket, és a szellem tudatának kell azt megszabnia, hogy milyen irányban haladhatnak az ösztönök. A helyes irányban vezetett éterikus formák megszépülnek, megerősödnek, tökéletesednek, és mikor leveti magáról a szellem, áldásává lesznek annak a légkörnek, ahonnan azokat vette.*

Nemcsak az embernek van éterikus teste, hanem az állatnak és a növénynek is, egyszóval mindennek, amit a fejlődés szükségessége formával ruház fel. De amint mondtam, ez mind különbözik egymástól, mert más irányban halad az állat éterikus fejlődése, és más irányban az emberé. *Az embernek magasabb rendű létállapot jutott osztályrészül, amelynek kidolgozásáért felelnie kell. Neki nagyobb a szabadsága, de nagyobb a szenvedése is.*

4. A fantomokról. ()**

Az éterikus erők a halál után. — A fantomok szerepe a testbeöltözésnél. — Felelősség a fantomokért. — A fantomok mint szellemruhák. — A fantomok egyéb felhasználási módjai. — Fantomok megnyilatkozása spiritista ülésen. — A periszprit feloszlása. — Betegségi hajlamok a fantomokban.

Az emberi életet ismeritek, arról tehát nem beszélek, hanem egy nagy ugrással áttérek az élet végére. A fizikai test is elkopik és elhervad, mint a virág, és porrá lesz, mert ennek így kell lennie. Az erők kezdenek gyengülni, a szervek kezdik a munkát abbahagyni. Azok az éterikus erők, amelyek a testet fölépítették, és kifejezésre juttatták mindazt, amit kifejezésre juttatni feladatuk

volt, — mert magasabb hatalmak írták elő számukra — kezdnek mindinkább összezsugorodni a testben, és az öregség beáll, és bekövetkezik a halál. *Az éterikus erők, melyek így összezsugorodnak, mindinkább a lélek körül időznek; és ha a lélek rosszul bánt ezekkel az erőkkel, és szenvedtette ezeket, akkor ezt a szenvedést a halál után a lélek érzi az éterikus test erőiben mindaddig, amíg csak az éteri testtől nem tud elválni; mert az éterikus testnek le kell válnia mindenkiről.*

Van olyan ember, akiről a halál pillanatában leválik az éteri teste, és van, akinek csak hosszú évek múlva — többnyire annyi idő múlva, mint amennyit a földön élt — és akkor meztennek, tehetetlennek, gyengének érzi magát a szellem. Ennek az éterikus testnek is megvan a maga törvénye. Ennek is bele kell vegyülnie ismét abba a nagy körforgásba (rotáció), amely a tisztulás állomásain keresztül egy-egy fokkal magasabbra emeli. Ezeken keresztül menve azután ismét ott áll az éterikus test a benne lappangó hajlamokkal, amelyeket attól a szellemtől örökölt, akit azelőtt szolgált. Ekkor ez az éteri test (fantom) belekerül abba a nagy csarnokba, ahol az anyagokat szétszedik és minősítik, hogy megtisztítva ismét más szellemeket öltöztessenek beléjük. Mindaddig megmarad ez a fantom, és szolgál más-más testbeöltöző szellemeket, amíg végül ismét — hogy úgy fejezzem ki magam — az ő igazi gazdájához nem kerül, azaz ahhoz a szellemhez, aki létrehozta, hogy vele ismét egybeforrva — minthogy ebben, mint saját egyéni fluidjaiban nagyon jól érzi magát — az feloldja, áttisztítsa, azaz lelkierővé tegye.

Mivel ezek az éterikus testek is több rétegből állnak, amely rétegek mind külön-külön minősítettnek, vannak olyan éterikus testek, amelyeket részekre bontanak, és a darabokból új szellemruhát alkotnak annak a törvénynek a munkásai, amely mindig újabb és újabb alakkal ruházza fel a természetet, hogy mindig jobb és magasabb rendű megjelenési formák álljanak elő. Azonban az embernek is kötelessége ezeket a burkokat mindig jobbakká, szebbekké, tisztábbakká tennie, hogy minden

egyes megjelenés után szebb és jobb formában jöhessen vissza a fizikai síkra. *Ezek az éteri testek anyagok, bár természeti erők, amelyekben élő tulajdonságok vannak latens elraktározva, annak a szellemnek a tulajdonságai és hajlamai t.i. aki az ilyen fantomot levetette, önmagukban azonban, amikor a szellemtől külön vannak, ezek a hajlandóságok nem érvényesülhetnek; kifejezésre csak akkor juthatnak, ha ismét élő lélekhez kapcsolhatnak.*

Vannak egyének, akik uralják ezeket a harmadlagos élet-erőket; képesek ezeket megeleveníteni és parancsolni nekik; sőt a materializációs médiumok körül nem egyszer ilyen anyagok fölhalmozódása hozza létre a jelenségeket. Ezek a fantomok kénytelenek engedelmessé válni annak, aki nekik parancsolni tud, és gépiesen követik azt az akaratot, amely egy testben lévő, vagy testen kívüli szellemtől ered. Vannak emberszellemek, akik a saját testükből kihelyezkedve és ilyen üres fantomba öltözködve, megjelenni tudnak. Mindebből a lényeg csupán annyi, hogy ezek a fantomok felhasználhatók; és ha jó és igaz törekvések hatották át azokat, akik viselték, a következő fordulónál a gondviselést intéző kezek felhasználják ezeket, és olyan gyenge szellemeknek, akik nagyon szeretnének megjavulni, sokszor ilyen erős jellemű szellemek levetett fantomjait juttatják öltözetül, hogy ezek a jóban valamennyire megállásanak. Felhasználják továbbá a nagyon jókedélyű, nyugodt szellemek fantomjait a zord és mogorva szellemek felöltöztetésére, hogy ezeket valamennyire is elviselhetőkké tegyék és számukra, emberi életükre bizonyos előnyöket biztosítsanak. Felhasználják az erélytelen szellemek felruházására az erélyesek, sőt majdnem kemény természetűek levetett ruháit, még pedig úgy, hogy legtöbbször csak azokat a részeket hagyják meg bennük elevenen élni, amelyek éppen annak a hibának kiküszöbölésére szükségesek, amelyeket a Gondviselés ki akar küszöbölni.

Így aztán nagyon sokszor megtörténik, hogy a különben zord és mogorva szellemek kétféle életet élnek; t. i. bensőjükben

búskomorságot, embergyűlöletet éreznek, de ha más emberekkel összejönnek, egyszerre az ő külső burkuk hajlamai lépnek előtérbe, és barátságosak tudnak lenni. És sokszor önmaguk sem tudják, hogyan nem tudnak ellenállni, mikor éppen nem akarnak barátságosak lenni, és ahelyett éppen meglepik őket akaratauk ellenére, minden átmenet nélkül ezek a barátságos érzések. Vannak zsugoriak, akik könnyelmű, sőt pazarló szellemek tulajdonságait kapják ajándékkul, és nem tudják megérteni, miért vannak néha olyan pillanataik, amikor fősvénykednek és ismét olyan pillanataik, amikor könnyelműen eltékozolják azt, amit gyűjtöttek.

Vannak szeretetlen és önző emberek, akikkel nem boldogulna a világ, és mégis egyes személyekkel szemben nagy önzésük és szeretetlenségük megtörik. Ennek oka az, hogy azok az életerők, amelyeket felöltöztek, valaha ahhoz a másik lélekhez tartoztak, és a gépies ösztönben megmaradt vonzódás szorosabbá teszi a kapcsolatot a két lélek között. Nagyon gyakori a rokonszenv és ellenszenv ilyen megnyilatkozása, ami ilyenkor nem a lélekből fakad, hanem a külső, ösztöni lényből. Ha valaki az ő u. n. fantomjában a földi, testi életében bizonyos célok elérésére törekedett, ezzel a törekvéssel a fantomba belenyomja a maga lelki arculatát, az ő lelki formáját, törekvéseinek azokat a vonásait, amelyek földi életében leginkább kidomborodtak. Így azután egy-egy fantom, amit az emberszellem magáról levett, minden egyes földi lélettel tökéletesedik, erőben és formában gyarapodik, és mindinkább nyer kifejező képességben. Ezáltal mindjobban kezd hasonlítani a lélekhez. Ezekben a kiképzett hüvelyekben a földi szférák bővelkednek, mert ezeket a természet nem engedi szétrombolni. Ezek szétbontására csak akkor kerül a sor, ha már annyira megromlanak, hogy lehetetlen lenne a jóra felhasználniuk a testöltést végző gondviselő kezeknek. Ha ez bekövetkezik, akkor a minősítési törvény újra felbontja ezeket, és erőiket új képződéshez használja fel.

De ha a szellemek törvényesen éltek ezekben a fantomokban, azaz nagyon nagy bűnt nem követtek el, akkor ezek a

hüvelyek nem az alsó világokba kerülnek többé, hanem a felsőbb légkörökbe. És ha az emberi szellem ezeknek a sorsát előbbre vitte, jó és törvényes módon használta őket, akkor ezek felett a hüvelyek felett rendelkezni fog, mert ezek később lelki-erőkké finomulnak, és olyan fluidokká válnak, amelyeket a szellem, amikor már a föld légköréből kinőtt, a saját részére mint szellemi ruhát felhasználhat. Ezek azok az erők, amelyek mint az életszalag a test és szellem között, egyes szellemek között kapcsolatokat hozhatnak létre. Így vannak ezekben a hüvelyekben bizonyos átváltozási képességek, gyorsan feloldódó erők, amelyek különböző médiumításokat, s e révén összeköttetéseket hozhatnak létre a szellemvilággal. Azonban hogyha a szellem sokat vétkezett ezek ellen a természetes erők ellen, és nem adta meg nekik azt a kötelező kíméletet, azt az előrehaladást, amire ezeknek szükségük lett volna (s egyúttal az ő lelkének is), akkor ezek az erők, mint viszonthatások ott maradnak az ő lelkükön, mint külső burkok. Mint periszprit, és a benne mutatkozó visszahatás okozza a szellemeknél a test képzetét, ami a szellemet megköti, s ami ellen nem tehet semmit. Mikorra az éteri testek fluiddá válnak, akkor már ezeket a fluidokat a szellem az ő megjelenése alakjául úgy használja föl, ahogyan akarja, mint ahogyan az emberek a földi ruhába öltözködnek. Amikor a vágya, vagy a szükség úgy hozza magával, hogy valamelyik régebbi életének alakjában jelentkezzék a földön, akkor egy gondolattal az ő fluidjaiból ugyanazt a formát tudja megrögzíteni magának, amely formát valaha ezek a fluidok kifejeztek, s amelyet mindig mintegy materiális háttérül megőriztek.

Így a szellemnek megvan sokszor a képessége — persze nem az alacsonyabb szférákban — hogy ahol ő maga nem jelenhet meg, mert el van foglalva, vagy nagy megerőltetésébe kerülne lemerülnie azokba a nagyon sűrű állapotú fluidokba, amilyenekben a földi embercsoportok sokszor vannak, és nagyon nehezen tudná ott magát kifejezni, **akkor egy-egy ilyen fantomot telít az ő gondolatával, az ő érzésével, és az ő akaraterejével mintegy**

üzenetvivőnek használja azt fel. Nagyon -sokszor ilyen fantomok jelennek meg az üléseken is, és adnak le bizonyos formai igazságokat — mert lényegeket nemigen, vagy legfőljebb csak igen rövid életűeket adhatnak le. — Így nagyon sokszor fordul elő, hogy fluid beszél.

Az ilyen fantomokban tehát olyan gondolatok és érzések jelenhetnek meg, amilyen gondolatok és érzések éltek bennük annak idején, amikor ezeket egy más szellem élte. De nagyon sokszor más szellemek is felhasználják ezeket és gyakran materializációs jelenségek létrehozására is az ilyen fantomok szolgálnak. Sőt azt lehet mondani, hogy a fizikai médiumitásokhoz, és fizikai jelenségekhez majdnem kizárólag ilyen hüvelyek használtak fel. Természetesen ezeket a fantomokat mindig aszerint a fokozat szerint veszik igénybe, amilyen fokon azok az emberek állnak, akikkel érintkeznek; csak az a fontos, hogy a médiumok külső fantomja és ezek a felvett fantomok rokonszenvezni tudjanak egymással. Azért nem lehet valaki olyan médium, amilyen akarna lenni. Például valakinek van fizikai médiumitása, és ő más egyebet kívánna, ez nem következhet be, mert ahhoz a másik fajta médiumitáshoz az ő lényének egy más rétegét kellene felhasználni. A fizikai és félfizikai médiumitáshoz majdnem kizárólag a periszpirit erői, a felsőbb világból pedig ilyen hüvelyeknek az erői használtak fel. Ezeknek az erői belevegyítettnek az anyagi természet erőibe, és a médium periszpiritjén keresztül bizonyos fokú elektromosságot véve föl, jöhetnek létre az ilyen fizikai jelenségek.

Ha a cél magasabb rendű, pl. ha magasabb szellemek úgy találják, hogy az emberek között lábra kapott bizonyos elferdült felfogást a helyes útra kell terelniük (mint ahogy p. o. a mai korban az anyagelvű tudomány művelői nagy mértékben elhajoltak a hittől, akiken tehát a hit fluidján keresztül nem lehet segíteni, hanem csak a fizikai fluidokon keresztül, mert lehetnek értelmileg értékes egyének, akik a hitüket elvesztették, azonban meg-

győződésre mégis vágyakoznak), az ilyenek érdekében a magasabb szellemek az ő akaratukat ilyen hüvelyekbe beleadva, összekapcsolják azt a médium perisztitrijével, ezen keresztül a természet erőiből erőt vonnak ki, s azt a maguk céljaira felgyűjtve felhasználják azoknak a jelenségeknek a létrehozására, amelyeket előidézni akarnak.^{24*}

*

Ezeket a hüvelyeket sok mindenre fel lehet használni; ezek sem hevernek tétlenül a szférákon. Például sokszor, bár a szellem már rég levetette ezt az ő fantomját, mégis, miután ez bizonyos emlékezéseket megőriz az ő finom anyagában, az őrszellem, vagy pedig az okozati törvényt (karma) intéző szellemek felhasználják ugyanannak a szellemnek a javítására azáltal, hogy őt a régi fantomjával összekötve, azokat az emlékeket ismét végig engedik neki élni, hogy a szellem bizonyos bűnökkel szemben erős tudjon lenni. Ilyenkor azok a dolgok s azok az érzések és gondolatok, amiket régen elfelejtett, úgy jönnek a szellem elé, mintha csak azokat a jelenben élné keresztül. Mikor pedig már nincsen szükség arra a hüvelyre, akkor a természetet vezető szellemek félreteszik.

Nem egyszer az a tünet, amit ti megszálltságnak néztek, ilyen hüvelynek a felébredése vagy úrrá levése, hatalommá való kinövése, *ami pedig a szellem saját énjéből keletkezett; talán egy régi énből maradt emlék újult ki nála.*

*

Minden egyes felébredés, minden egyes átváltozás bizonyos halálszerű állapottal jár együtt, amikor is mindannyiszor egy-egy

²⁴ * Megjegyzem azonban, hogy nem mindent lehet, amit az emberek, vagy szellemek előidézni kívánnak; ez a magyarázata annak, hogy nem minden meggyőződést lehet megszerezni, még ha a legjobb akarat van is meg erre nézve úgy az emberekből, mint a szellemekben, mert igen sokszor hiányosak a lehetőségek a kivitelre.

ilyen hüvely válik le a lélekről, amelynek helyébe talán egy másik hüvelyt vagy egy ilyen hüvely természetét kapja a szellem. Mert tudnivaló, hogy az asztrálerőkben, az asztrálvilágban tömve vannak ilyen hüvelyekkel azok az állapotok, amelyek a szellemeknek otthont nyújtanak, és egyszerűen a vonzás és taszítás törvényén múlik, hogy a szellem ezeknek az alacsonyabb rendű hüvelyeknek a világát magához vonzza, vagy eltaszítja magától. Erre ti egyszerűen azt mondjátok, hogy ilyen természetű fluidokat vonz; és mi is azt mondjuk. **Azonban ne gondoljátok, hogy ezek élettelen erők, hanem olyan erők ezek, amelyekben ilyen érzések és gondolatok vannak lerögzítve. A szellem az ő vágyaival ezeket keresi föl, és ezeket magához tapasztja.** Ez nem tudatosan történik, mint ahogyan ti sem tudatosan szeditek magatokra az erőket, hanem a szellem az ő mozgatai és törekvései szerint ilyen állapotokat vonz, ilyen állapotokat keres fel, és ezek őt egy pillanatra kielégítik.

Ezt emberi nyelven alig lehet világosabban megmagyarázni, mivel ennek a folyamatnak ezer meg ezer variációja van. Ez mind a felső V. és VI. sz. törvényvilágba tartozik.^{25*} Ezek mind a lélek erői, de nem olyan megrögzített formák, mind amelyekben p. o. a szellem saját vétkei és bűnei jelennek meg, — amelyek t. i. teljesen kialakult és a lélek másolatát képező alakban élnek — hanem olyan erők, amelyek a lélekkel éppen rokonszenveznek, de félig lelkiek, félig a természetből valók. Ezek az erők élnek, mert telítve vannak a szellemek gondolataival és vágyaival. T. i. asztrálerők ezek; az asztrálvilág pedig telve van csupa csalóka képekkel és érzetekkel, és ha a szellem (aki ezekben a világokban ébredzik) nem elég erős — mint ahogy nem is elég erős arra, hogy ezeket az erőket az értelmével és a jó és rossz közti megkülönböztető képességgel uralni tudná — akkor igen könnyen ezeknek az erőknek a hatalma alá kerül, és ezek az erők válnak úrrá fölötte.

²⁵ * Lásd „A kegyelem törvényvilága” című könyvet

Azonban hogyha a szellem ezeknek az erőknek halmazát igyekszik levetni magáról — mivel az ő világosságával felismerte, hogy ezek nem jók, hanem rosszak — és ami ezekből az erőkből átalakítható, azokat a maga részére és magasabb eszmék szolgálatába igyekszik kiválasztani és átalakítani, a rosszat, a felhasználhatatlant pedig eldobni, akkor ezek az ő hatalma alá kerülnek, és ezekkel a meghódított, jóra törekvő erőkkel a rossz fluidok felett és az ezekbe burkolt szellemek felett is uralmat nyer. Ez azt jelenti, hogy azok az erők nem tudják őt megszállani, sem semmi hatalmat nem nyerhetnek fölötte, mint érzések és vágyak. Sőt miután ő kiemelkedett belőlük, ő fogja ezeket a maga céljai szerint az ő alsóbb világába beosztani olyanformán, mint az ő szolgálait. Ez a titka annak, hogy az egyik embernél minden veszély nélkül ki lehet fejleszteni a médiumitást, a másikon pedig nem tanácsos. Mikor t. i. az emberek belekapcsolódnak a szellemvilág fluidjaiba azáltal, hogy bizonyos céllal és szándékkal spiritista üléseket tartanak, akkor a közös célra irányzott gondolataikkal és akaratukkal bizonyos erőket fejlesztenek; ezek az erők tömör fluidokká alakulnak, és ezekhez a fluidokhoz kapcsolódnak azok az asztrál erők, amelyekben szintén vannak szellemek. De ezeket csak föld körüli, vagyis asztrál-szellemeknek nevezitek, akik ilyen jelenségeket hoznak létre, mert ezekben a villamos fluidokban ilyen szellemek vannak. Amikor valaki médiummá fejlődik, ezek a fluidok dolgoznak rajta és — hogy úgy fejezzem ki magamat — az ő benső, tisztább, jobb erőiről lehántják az alacsonyabb fluidokat, hogy a jobb és tisztább szellemek számára hozzáférhetőbbé tegyék.

Mert hiszen az ember bele van burkolva a természetes erőkbe és a föld-léggöri erőkbe is. Ezeket az erőket rétegenként hántják le ezek a szellemek. És amikor ezek az erők le vannak hántva, és a kapcsolódás lehetővé válik azoknak az egyéniségeknek a számára, akik ezekben a fluidokban benne vannak, akkor jönnek létre a jelenségek, sőt alacsonyabb rendű meggyőző nyi-

latkozatok is. Mert a szellemeknek is munkába kell először szólítaniuk ezeket az erőket, hogy az ő akaratukat és gondolataikat szavakban rögzíthessék. Ezek után a magasabb rendű erők, lelkibb erők jönnek sorra. Mert a léleknek is vannak többrendbeli erői, egyik embernél több, a másikonál kevesebb, egyiknél puhábbak, a másikonál keményebbek. Mikor azután elkövetkezett az, hogy a médium magasabb rendű erőihez is kapcsolódhat a szellem, akkor már nincs szükség tovább az alacsonyabb eszközökre, a keményebb fluidokra, és akkor ezeket el lehet távolítani a médium környezetéből. Ilyenkor olyan fluidokkal vonhatják őt be a szellemek, amelyekre nem érzékenyek a föld-léggöri szellemek, csak akkor, amikor itt van a törvényes érintkezés ideje, vagyis ha a médium önszántából engedi át magát. **Akiknek már van ilyen letisztítható önálló benső énjük, azoknak nem árt a médiumitás kifejesztése, de akik még éretlenek, t. i. akik ezekből a fluidokból lelkileg még nem tisztultak ki, azokról még nem lehet és nem tanácsos ezeket a külső fluidokat lehántani, mert az ő számukra még veszélyes az asztrávilággal való érintkezés, mivel még megszálltságba eshetnek.**

Ezeknek a külső erőknél a természetes leválása nem valami erőművi hatás folytán következik be, hanem akként, hogy a szellem benső énjéből — *azáltal, hogy világosabb és tisztább eszmekörben tevékenykedik* — ezek a világosabb és tisztább eszmék és erők áthatják a lélek külső erőit,^{26*} minek következtében körülötte egy új fluidvilág alakul ki. És ezek az általa teremtett erők körülötte elhelyezkedve alakot öltenek, amelyek a külső burkot mind jobban feszítik, míg az lassanként megpattog és lehull a szellemről. A lélek kivonja belőle azokat az éltető erőket, amelyeket felhasznált ezeken a fluidokon keresztül az ő ténykedésére, s akkor a burok, mint valami élettelen dolog megszűnik

²⁶ * Mert hiszen a szellem a lélekkel együtt fluidokat képes magából kitermelni, még pedig minél magasabb fokú világossággal rendelkezik, és minél eszményibb a ténykedése, annál finomabb és magasabb rendű fluidokat.

létezni. A lélek pedig a kivont erőket másfelé használja fel, velük más irányban épít, cselekszik, más világot formál a maga számára; új erőket von magához, új célokat szolgál, új formaképzésre, új gondolatok, új eszmék megvalósítására használja fel azokat az erőket, és így magasabb szférába emelkedik. Ne úgy képzeljétek azonban el ezt az emelkedést, mintha eltávolodnék az alacsonyabb szféráktól, hanem azokban a tisztább fluidokban, amelyek annak a magasabb szférának megfelelnek, a hasonlók közelébe érve, igyekeznek összeolvadni azoknak gondolataival és érzéseivel.

Hiszen éppen a gondolatok és érzések hasonlósága révén jönnek létre a szférák. Amikor a szellemnek vagy embernek gondolatai és érzései eltávolodnak a hiú, mulandó örömek keresésétől, s ahelyett olyan célokat ítél értékeseknek, amelyek nem mulandók, amelyek mindinkább Isten akaratához és törvényeihez hasonulnak: akkor elhagyja alsóbb fokú ténykedési lehetőségeit. Kivonul az azoknak megfelelő fluidokból, minek következtében azok megsemmisülnek, vagy ha nem is semmisülnek meg, de miután ő kinőtt belőlük, azok olyanok számára válnak alkalmas burokká, akik addig a fokozatig még nem jutottak el.^{27*}

Azok az erők pedig, amelyeket a szellem kivont, illetőleg amiket mint eredményeket elért, az ő egyéniségének járulékait képezik azután is. Ameddig a földi szférákban mozgunk, azt tapasztaljuk, hogy ezek a földi szférák úgyszólván zsúfolásig meg vannak tömve ilyen hüvelyekkel, és ilyen hüvelyekül felhasználandó vagy már feloszlott erők anyagával. Azoknak a magasabb szellemeknek, akik akár a földön leendő testöltésre, akár a föld szféráiban való tevékenységre indulnak, szintén keresztül kell nyo-

²⁷ * Ez a folyamat nemcsak a szellemek körül megy végbe, hanem az emberek körül is; mindössze az a különbség, hogy az emberek nem látják azokat a hatásokat, amelyeket földi életükkel a természetre kisugároznak.

mulniuk ezeken az erő-halmazokon, még pedig úgy, hogy felveszik magukra ezeket a fluidokat, és maguknak valami periszpriet alakítanak ki belőlük. **Mindenesetre a legkönnyebben alakítható, a leglágyabb fluidokat használják fel. T. i. csak a 3. szféra anyagával merülhetnek a 2. szférába, a 2. szféra anyagával az 1. szférába. Az 1. szféra anyaga már az, amellyel a földi ember előtt láthatóvá tehetik magukat.**

Minden szférában vannak ilyen átmeneti — nem mondom, hogy megtisztított, de semlegesített — fluidok, amelyeket én úgy nevezek, hogy médiumi fluidok. Ezeket használják fel magasabb szellemek ugyanannak a szférának a szellemei között megjelenési alak céljára, és felhasználhatják az emberek közötti megjelenésre is. Ameddig ezek az erők még nem tisztultak meg, nem olvadtak fel fluidokká, azaz nem szabadultak meg az 1., 2., 3. szféra törvényétől, amelybe tartoztak, addig ezek is rotálnak ezeknek a szféráknak a törvényével, s mint ilyenek ahova be vannak osztva, azzal a réteggel együtt haladnak, és ugyanolyan elbírálás alá kerülnek, mint az őket tartalmazó világ az okozati törvény révén. Így használtatnak fel a test képzéséhez, amely képződéssel a természet erőit szívják fel, vagyis az alsóbb világ erőit közvetítik, és az anyagot erővé minősítik. **Ebben a lemerülésben, amikor a fogalmazás alkalmával szellemekhez kapcsoltatnak, egy magasabb törvénynek engedve alakul a soruk ezeknek a fluidoknak is azoknak a céloknak a szolgáltatásban, amelyeket az okozati törvény (karma) ír elő, hogy t. i. az egyensúlyi helyzetből kimozdult életrétegekben javítson, tisztítson, kiegyenlítsen.** Ez a magyarázata annak, hogy vannak sokszor nagyon szépen és kedvezően kiképzett fantomok, amelyek már sokszor voltak a földön és sok testet éltettek, sokaknak adtak megjelenési formát. Az ilyen fantomok — hogy úgy mondjam — gyors felfogású eszközt adnak a szellemnek a kezébe, ügyességet, hajlékony idegeket, amelyek mint finom műszerek a szellem céljainak igen jól megfelelnek.

Ha valaki ilyen kiképzett fantomot kap ajándékkul a kegyelem világában, ez már magában véve is — hogy emberileg fejezzem ki magamat — nagy szerencse, helyesebben: kegyelem. Mert sok fejletlen, rosszhajlamú szellem kap ilyen kiképzett erőket úgy, hogy ami belőle leginkább hiányzik, az megvan a fantomban, vagy pedig ami a lelki erőiben talán túlságosan van kifejlődve, és ami neki kárára válnék, az éppen a fantomból hiányzik, miáltal vagy nem tud az ilyen rossz hajlamainak kifejezést adni, vagy csak nagyon csenevész módon tud az jelentkezni. **Van rá eset, hogy mint a vegyészek, úgy járnak el a Gondviselés munkáját intéző kezek és 4—5 fantom összevegyítésével egy átlag-fluidot alkotnak.** Vannak bizonyos betegségekre való hajlamok is a fluidokban, amelyek, amikor a természetes erővel összeköttetésbe lépnek, rögtön fejlődésnek indulnak; még nem is szükséges, hogy az a szellem, aki ezekbe beleöltözik, valami bűnt kövessen el, s ezek a betegségek máris kialakulnak benne. **Ilyenek az öröklött hajlamok. A betegségekre való hajlandóság nem az egyéni szellemben van, hanem abban a ruhában, amelyet felvett. Ez pedig nem mindig túri meg azt a magyarázatot, amit az emberek rögtön kialakítanak a maguk töredék igazságával, hogy erre a bűnre ez a büntetés, erre a tévelygésre ez a betegség a felelet.**

Sokszor vannak betegségek, amelyek annak életében, aki az ilyen periszpritet tönkretette, nem is mutatkoznak, legfeljebb életének utolsó szakában, mert ez a hüvely talán igen erős volt, amelyet nehezen tudott tönkretenni. De a következő lemerülésnél ez a hüvely már magában viseli annak a betegségnek a csíráját, s ha nem ugyanaz a szellem kapja is, aki viselte, hanem egy hasonló, aki már a megtérésnek és a javulásnak a munkáját megkezdte a szférákban, az ezekben a visszaütött hatásokban fejezi be az ő földi életében szellemi érését. Kimeríthetetlenek itt a változatok, de végeredményben mindenféle erőknek, mindenféle fluidoknak meg kell tisztulniuk. Ezt a tisztítási folyamatot végzi a természet, amikor a felülről jövő tiszta erők által —

mint ahogyan a tenger megemészti a bele folyó tisztátalanságokat — mintegy mossa, tisztítja folytonosan ezeket az elrontott erőket. Új fordulóba, új alakulatba hajtja azokat, s addig csapkodja, **addig szűri a törvénynek sűrű szitáján keresztül, ameddig a tisztátalanság mindig a felszínre jut, és az elrontott erőkből lassanként minden egyes átszűréssel tisztább és tisztább természetes erők fejlődnek. Mert ha ez nem így volna, a világ idáig sem állhatott volna fenn.**

A B Ű N.

1. Van-e a bűnnek önálló lényege? (**)

A Van és a Nincsen fogalma. — A hazugság a Nincsen materializációja. — A Nincsen, a bűn és a szenvedés lényegbeli azonossága. — A szellembukás a Nincsennek Vanná tétele. — A szabadakarat első jelentkezése. — Az anyagi természet a szellemnek a lelken keresztül történt kivételése. — Miért kellene a tömegkatasztrófák? — A „becsületes ember” áldása a földnek.

A bűn lényegére azért nagyon nehéz az emberi értelem számára elfogadható magyarázatot adni, mert ti emberek a ti gondolkodásotokban a két végletre (Isten sátán, erény-bűn, stb.) vagytok beállítva. Istennél és a tiszta szellemnél azonban ez a két véglet nincsen. *Isteneen kívül ugyanis nincsen semmi.* Amikor azonban ezt megállapítom, hogy Isteneen kívül nincsen semmi, ebből az következik, hogy *csak egy Abszolútum van, és az a Van, mint fogalom. Csak ez a Van létezik, ezen kívül nincsen semmi.* Amikor bele helyezkedsz az abszolútba, akkor a Nincsen számodra nem létezik, mert te az abszolútban bent vagy, te magad vagy az abszolút. De amikor a relatívából nézed a dolgot, akkor ott áll egymás mellett a két fogalom: a Van és a Nincsen. Mert benned keletkezett a Van fogalma, és mivel te már ennek a két végletnek a szülőtte vagy, azért a te értelmében a Van mellett ott van a Nincsen. Ha benne vagy az Istenben, az Abszolútban, akkor nincs előtted semmi nem létező, csak a Vant ismered, a Nincsent nem.

Egy hasonlatot fogok használni. Egy üveget megtöltesz vízzel, vagy más folyadékkal színültig és gondold, hogy ez a folyadék te vagy; akkor ez a *van*, mert minden el van általa foglalva. És mivel abban a térben nincsen semmiféle hely, mert színig meg van töltve, ott a te szempontodból semmi nincs rajtad kívül; előtted az a fogalom, hogy *nincsen*, megszűnt, vagyis az üresség fogalma megszűnt, mert te magad vagy bent.

Te a te léleteddel benne vagy a Vanban, ezt tudod; de mint ember az abszolútba nem tudsz belehelyezkedni, mert benned van a *halál* törvénye, a *Nincsen* törvénye. Az Isten helyes fogalma tökéletesen kizárja a másik fogalmat: a Nincsent; de amikor te mint ember gondolkodsz róla, akkor a Nincsen is van, és tulajdonképp amikor a *Nincsen Vanná* lesz a számodra, akkor már megvan a fénynek az árnyéka, megvan az Abszolútnak követője Hozzá viszonylagosan. Mert hiszen csak Őhozzá viszonyítva kelhet életre a Nincsen *az értelemben*^{28*} És ezzel megteremtődik az első lehetőség, mihelyt elfogadod a Nincsent, hogy az van. **Az Istentől való eltávolodás tette lehetővé a Nincsen fogalmát. A Nincsenből, a lehetetlenből veszi a szellem azt a fogalmat, ami valójában csakugyan nincs. És így a rossz, a bűn tulajdonképpen egy „Nincs”. De mivelhogy a szellem, vagyis a Van a Nincsent lehetővé tette, a Nincsen-nek életet adott, azért a Nincsen hatalommá vált a felfogásban.** Mert a *Van* az egyedüli igaz, az a valóság. Mert mi az igazság? A dolgok valósága. Azonban amikor a szellem a *Nincsen* felé fordul,

²⁸ * *Isten van*, s minden, amit és akit teremtett (életprincípium, vagyis élet, és szellem) tényleg vannak, *a valóságban létező dolgok*. — Minden más azonban, amit nem az Isten teremtett, (bűn, és annak következményei) *csak az értelemben, a felfogásban* vannak, de önmagukban, a valóságban nincsenek meg. Miután ezek tisztán szellemi dolgok, ezek megértésénél az ember testi megjelenésétől, továbbá a tér és idő kategóriáitól teljesen el kell vonatkozni.

és elfogadja a lehetetlent és megpróbálja lehetővé tenni, belevisszi a lehetetlennek a gondolatát a lehetőségbe, ezzel a Nincsent lehetőséggé teszi, megvalósítja.

Mi a hazugság? A Nincsennek a materiálizációja. És ki adja neki a materializációt? A Van. (Vagyis a szellem). És mert lehetővé teszi, s a Van-lényegével életre hívja, ezzel bukkást követ el, mert az ő Van-lényegét megfertőzi a Nincs fogalommal, s ezzel árnyék képződik. Hiszen az ősbukás lényege is ezen fordul meg. A szellem a Nincsent lehetővé teszi, Vanná akarja tenni. Mert hisz a szellem gondolkodik, kutat, önmagából akar kihozni új produktumokat, az isteni lényeket továbbfejleszteni, mert hiszen az Isten lényege titok, aminek a végére járni nem lehet. Kimeríthetetlen mélység az isteni lényeg, az isteni szikra. Ezért a bűn nem Isten akarata, mert ez nincs az Isten lényegében. A tévedő szellem a sötétségből, vagyis a Nincsenből vesz magához, és azt akarja továbbfejleszteni a Vanban. Erre azonban soha nem képes. És amíg a tévedéséhez, a Nincsenhez — ami az Isten lényegéből hiányzik — ragaszkodik, addig semmi sem nyújthatja neki azt a természetének megfelelő, tökéletes boldogságot, ami az ő lényegét kielégítheti. Nem lehet boldog mindaddig, ameddig vissza nem tér az Abszolúthoz, a Vanhoz, vagyis az igazhoz, és abból nem hozza ki azokat a fejleményeket, amelyeket Isten a teremtés pillanatában beléje helyezett. *Két véglet nincsen az Istenben, és éppen úgy az Istenből kipattant tiszta szellemlény részére sincs a Nincsen.* A szellemek közt ugyan nagyon sokan voltak, akiknek részére a Nincsen is lett; de mikor belátták, hogy a Nincsen céltalan és oktalan, s *elfordultak tőle, rögtön nem volt a Nincsen. Ameddig a hazugságot, a nem létezőt, a valóságtól eltérő valamit akarja a lélek kierőszakolni, addig mindig csak szenvedés és fáradtság lesz az osztályrésze.*^{29*}

²⁹ * Ezen a törvényen alapszik annak is a helytelen, téves, és rossz következményekkel járó volta, ha valaki fantasztikus és képtelen terveket akar megvalósítani, ha munka nélkül, hazugsággal akar előnyökhöz jutni stb., stb.

Azt hiszitek, hogy amit így neveztek: sátán, ördög, az létezik? Ez sincs a maga valójában, csak elvei vannak, de ezek az elvek is, mivelhogy nem az Abszolútból jöttek, valójában nem léteznek, mert nincs és nem is lehet örök életük. Ezeket csak a Van, az Isten hosszútűrése^{30} engedi létezni, mert önmaguknak nincsen életük, mert amikor a szellem eldobja magától ez elveket, ezek azonnal meg is szűntek létezni. Ilyképpen ez nem valami külön hatalmasság, hanem csak egy tévedés. Nem látjátok-e abból is ezt, hogy a bukás nem egyszerre való zuhanás, hanem fokról-fokra való alásüllyedés, amivel együtt az értelem világossága és az érzelem melegsége is csökken?!^{31*} Amit a biblia, meg a „Szellem, erő, anyag” mond, hogy „kitaszítottak”, ezt nem szó szerint kell érteni, hanem a szellemi képességekben ők maguk zárták ki magukat a lehetőségekből, mert a Nincsen hova-tovább sűrűbbé vált, sötétséggé lett, és ezáltal az értelmet befolyásolta. Mert a sátáni elvnek csak az emberen keresztül van betekintése a mennybe, maga az elv onnan számúzva van az anyag fogságába. Csak a szellem élete által jut felszínre.**

És miért nevezük a durva és tompa bűnöket nagy bűnöknek? Mert azoknak már alig van életrengésük, csak a legdurvább ingerekre reagálnak. Hiszen a föld sem képes a magasabb világok rezgéseit átvenni ugyebár? Éppúgy az ellentétbe alásüllyedt szellemek bizony csak nagyon durva rezgéseket tudnak magukból kibocsátani, és magukba felvenni. A durva bűnökbe alásüllyedt szellem nem képes a finom megérzéseket magába felszedni, mert ha képes volna, mindenütt zavart csinálna. De ő nem képes erre. A gonosz tehát nem tökéletes valami, hanem tökéletlen töredék. Van benne is isteni lényeg, mert hiszen az élet maga isteni

³⁰ ** Vagyis az, hogy Isten meghagyja teremtményei szabad akaratát.

³¹ * Holott, ha léteznék egy személyes ördög, ez természetesen azt a szellemet, akit megragad, azonnal lerántaná önmagához a legmélyebb kárhozatba, s nem csak lassanként, fokról-fokra süllyedne alá a tévedező szellem.

lényeg. De az Isten szellemét felfogni csak bizonyos tisztasági fok elérése után képes a szellem; az alacsonyfokúak nem tudják felfogni, mert hiányzanak hozzá a megfelelő fogalmaik.

*

Isten Egy, Ő a Valóság; Őrajta kívül nincsen semmi valóság; mert ami van, ami létezik, az Őbenne van. Őbelőle van, mert Őrajta kívül nincsen semmi egyéb. A szellemek teremtése, a világok keletkezése, minden az Isten lényegének — hogy úgy mondjam — a szétterjeszkedése. Ahogyan az ember látja a világot, a világmindenséget, amennyit ő fel tud fogni, és a lelkében mint valóságot meg tud rögzíteni, ebben mindenben az Isten van jelen. Mert Őrajta kívül nincsen semmi.

Ez a *Nincsen* nem hatalom, nem létező valami; *ezt a szellem csak a maga lényegének kisugárzásában veszi észre akkor, amikor megállapítja önmagában is, hogy azon kívül, amit ő fel tud fogni, nincsen semmi. A Nincsen mindig a létezőnek a határát jelenti.* Már most, ha ez a határ elkövetkezik a felfogásban, akkor a szellem kénytelen visszahúzódní, hogy az életét, a ténykedését a létezővel, a Vannal folytathassa. De hogyha az ember — mert itt csak az emberről beszélek — mindig a létezőnek ennyire a szélén jár, a maga létezésének a *Nincsen*nel érintkező határvonalait mindig meglátja, akkor ez azt jelenti, hogy a *Vantól*, az Istentől messze eltávolodott. A tulajdonképpeni eltávolodás onnan kezdődik, hogy a lélek az abszolút Igaztól, az abszolút Jótól elfordult. És az őáltala teremtett és kigondolt igazat és jót — amely csak részben volt a valóságnak az eredménye, részben pedig a *Nincsené*, a lehetetlené — teszi lehetővé elfordulása és elfajulása folytán. Mivel pedig az ő Teremtőjével való összeköttetését csak részlegesen tartotta meg, az ő további ténykedéseiben ez a hiányos összeköttetés érezteti a hatását: a gondolataira, az értelmi énjére homály borult, az érzelmi világára pedig sűrűség és dermedtség szállt alá, és mint valami köd árnyékolta be az egész lényét. **Nem tudta, helyesen megítélni azt az eredményt, amit ennek következtében az ő munkálkodása létre hozott, s azt**

hibásan jónak és igaznak fogadta el. Ez volt az ő tévedése. Mivel pedig ezt jónak és igaznak fogadta el, s ezen az úton indult el tovább az ő ténykedéseiben, ennél fogva a második eredmény még hibásabb lett és még nagyobb tévedéseket szült, a következmény pedig mindig nagyobb sötétség és mindig nagyobb sűrűség lett. Végül ott vette észre magát a lélek, hogy a Nincsenhez közel érve a valóság, és ezzel együtt az ő ténykedésének az ereje is nagyon csekély lett. Így az élet mindig szűkebb és szűkebb határok között mozgott, és mind korlátozottabb és kötöttebb lett a szabadsága.

Mert minden lélek a maga kicsiny világát — t. i. amit maga teremtett magának — alakítja, javítja, tisztítja, tökéletesíti, vagy pedig benépesíti a *Nincsen*nel való egyesülés gondolataival, és hibás ténykedéseivel. Így azután az ő külön világa más hasonló gondolkodású és érzésű szellemek világával összekapcsolódva mind nehezebb és nehezebb életfeltételeket teremt az azokat létrehozott szellemek számára. A *Nincsen* az a homály, az a semmi, az a lehetetlen, az a köd, amely ráborul az értelemre. Az a merevség és hidegség, amely az érzésvilágot megbénítja, és később, későbbi eredményekben nehezzé és súlyossá teszi a mozgási lehetőséget, s folyton szűkebb határok közé szorítja a szellemet. És ez természetes is, mert hiszen az isteni lényeg mind nagyobb és nagyobb hiányt mutat fel abban a teremtésben, amelyet a szellem önmagának alkotott. Így mind nagyobb és nagyobb hiányokat észlel a szellem. Ez az a bizonyos bűnbeesés, a teremtésnek az elkorcsosodása és eltévelyedése, amely az ő eredményeivel együtt a szellemre nézve bűnhődést, kárhozatot, dermedtséget és halált okoz.

Az isteni lényeg kevesbedése folytán mindig nagyobb és nagyobb szükségérzések állnak elő, a szellem vágyvilágában mindig nagyobb és nagyobb hiányok keletkeznek, amelyeket semmivel sem tud áthidalni, mert hiszen mindig ott mozog a lehetetlenség mesgyéjén. Mivel pedig ez a hiány, mint természetes következmény, mint a bűnbeesés tulajdonképpeni eredménye

állt be a szellemnél, ennél fogva nem képes e hiány- és szükség-érzet igazi okát megtalálni, nem képes belátni, hogy mi okozza a szenvedéseket, azt a hiányérzetet, amelynek hátrányait szenved. **És mivel még mindig kifelé, a semmi felé van fordulva: tévelygésében azt hiszi, hogy a hazugságnak létrehozásával, a lehetetlenségnek lehetővé tenni akarásával új alkalmakat és új lehetőségeket teremthet, amelyek biztosítani fogják számára mindazokat az előnyöket, amelyeket az ő teremtett világában nélkülözni kénytelen.** Ennél a levezetésnél mint vezető szálát, a szellem tévelygésének vezető szálát mindenütt abban a hibában találhatjuk meg, hogy a szellem az Istennel való összeköttetést meglazította, illetőleg megtagadta. A tagadás az, amit a léleknek első, kicsiny, téves rezdülésében, a gőgnek megszületésében látunk jelentkezni. A gőg az Istennel szembehelezkedésre kényszeríti a teremtett lényt, s arra indítja, hogy önmagát Istenhez hasonlónak tartsa. Ennek következtében az érzésvilágában nem nyújtja az ő Teremtőjének a köteles szeretetet és hálát, nem akar Tőle függeni, nem engedelmeskedik Neki, nem akarja a saját akaratát a Teremtő akaratának alárendelni, mivelhogy ő is ráeszmélt a tudás^{32*} által arra az igazságra, hogy ő is nagy és hatalmas a maga mivoltában, ráeszmél a maga istenségére, azaz isteni származására. És mikor erre ráeszmél, ez a tudat őt megsédíti, és ez a szédülés okozza azt, hogy elszakítja magát az engedelmesség érzésétől, és elfordul a Teremtőjétől. Azt hiszi az első pillanatban, hogy neki nincsen szüksége az összeköttetésre, nincsen szüksége a Teremtőjével folyton-folyvást való egyesülésre, mert hiszen ő hasonló az ő Teremtőjéhez, és ő is képes lesz mindazokat megcselekedni, amiket az ő Teremtője cselekszik.

Ez az a bizonyos szabadakarat a maga őseredeti formájában, amikor a szellem tudatára ébred annak, hogy ő kicsoda és micsoda, annak a nagyságnak, ami tulajdonképpen tényleg

³² * V. ö. a szentírásban a paradicsombeli „tudás fájának” allegóriájával.

benne van az ő lényében, azoknak az erőknek, és annak a hatalomnak, amelynek birtokában érzi magát. Egy kicsiny gondolat-szál csupán az értelemben, amely máris megbontja az összekötést, és ezt fokról fokra mindig kevesbíti. Miután pedig elfordult, a saját akaratával új célokat keres, és új célokat lát maga előtt. Csak egy gondolatnyi kicsiny árnyék ez, amely közibe férkőzik a Teremtőnek és a szellemnek, illetőleg amelyet a lélek magában kialakít, és hatásaiban óriási elkülönülést hoz létre. Ennek a kezdetnek folyományaként az érzelmi szálak is elválnak, és a lélek azáltal, hogy nem köti magát folyton-folyvást jobban az ő Teremtőjéhez, az erőforrásnak azokat a szálaikat is elszakítja, amelyek vele az ő isteni mivoltát éreztetik, és lefokozza azokat a lehetőségeket, amelyek őt a tökéletesség elnyerésére vezető úton előre segítették. És amennyire érzelmileg hidegül és halványul a szeretet Isten iránt, annyira veszít a szellem az ő ragyogásából és érzelmi melegségéből, és egyszersmind az ő hatalmából és ténykedési lehetőségeiből. És ez természetes is. Hiszen nincsen többé, ami pótolja azt az erőforrást, amelyből az ő ténykedéseihez, az ő alkotásaihoz, az ő teremtéséhez erőt meríthetne.

Mert igenis megvan a lehetőség arra, hogy a teremtett lény is teremtsen, továbbfejlessze a teremtettséget, az ő egyéniségének termékeivel behintse a *Nincsent*, a *Semmit*. De ezeknek a teremtettségeknek, ezeknek a termékeknek élő, eleven erőt kell magukból kisugározniuk, hogy ezek az élő eleven erők mindenütt világítsanak a *Semmiben*, hogy a *Semmit*, a *Nincsent* hatályon kívül helyezhessék. Nem mintha a *Semminek* volna valamiféle hatása, vagy ereje, de mint lehetőség a szellemnek gondolatvilágára mégis árnyékot vethet. *Egyedül Isten Maga a Van az Ő tökéletessége folytán; Őrá nézve a Semmi nincsen, nem bír semmiféle hatással, az az ő részére nem létezik, mert Ő maga a Van. A teremtett szellem számára azonban ez a Nincsen már Vanná lesz a képzeletben;* mert abban a pillanatban, amikor eltávolodik a tökéletesség forrásától, ő maga máris nem képes a tökéletességre, mert ő még nem tökéletes, bárha a tökéletességre

képesítő mindazok a lehetőségek benne vannak a lényében, amelyek szükségesek neki arra, hogy teljesen tökéletessé lehessen. Mivel azonban — bárha a *Vanból* lett — mégis a *Nincsen* felé kénytelen terjeszkedni, ennél fogva szükségképpen tudomást vesz a *Nincsenről*, amikor a maga lehetőségeit kibocsátja az árnyékba, és ezáltal arról tudomást vesz. Abban a tudatban rejlik tehát az ő részére a megpróbáltatás, hogy ha ő a Nincsenre hat, akkor azt benépesítheti önmagából a Vannal. De ez is csak látszat, és csak az ő számára fennálló lehetőség, mert még akkor nem tudja azt, hogy az Istenen kívül nincsen semmi.

Amikor a szellem elszakította magát az ő Teremtőjétől, s tovább folytatja a *Nincsen* felé a munkálkodását, az ő munkálkodása már árnyékossá válik. A még tovább való munkálkodás még sötétebb árnyékba borítja őt, egészen addig az utolsó pontig, amikor számára megálljt parancsol az a lehetőség, amelyet ő még kihasználhatni vél. Ezt a homályt, ezt az árnyékot természetesen folyton szedi magára a szellem; mert hiszen *a szellem élete és mozgása éppen abban áll, hogy felszednie és leadnia kell: felszednie magára az isteni lényegből, és leadnia magából, azaz telítenie a Nincsent az isteni lényeggel. De hogyha egyszer megszakította az összeköttetést az Istennel, akkor nem telítheti a Nincsent az isteni lényeggel, mert csak önmagából adhat, és csak önmaga fogy el* (az ő fénye és ereje t. i. amellyel telíti a maga körül teremtett világot). **Így oda jut, ahol a sűrű anyagi világok állnak; amit ti mint anyagi természetet láttok magatok körül ezen a földön, az mind a ti szellemeteknek a lelkeken keresztül történt kivetítése. Ide jutottatok, és ide jut minden lélek, aki felébred itt a földön, s látja, hogy körülötte egy szilárd világ van; előtte állnak az óriási hegyek s az átlábolthatatlan tengerek, előtte áll a természet kegyetlensége, körülötte van az állatvilág, a mérges növények világa, stb., stb., mind megannyi ezer meg ezer ellenség, amelyet neki meg kell semmisítenie, amelyet fel kell dolgoznia, ha boldog akar lenni. Persze ő nem tudja azt, hogy ez mind az ő lelkén**

keresztül elfolyt isteni erőknek a materializációja, anyaggá változása, nem tudja, hogy mindezt az ő akaratával, az ő vágyával teremtette meg maga körül. Mert az ő akarata, vágya testesült meg; a Nincsenből, a lehetetlenből vett eszme megfogta és körülzárta őt, és megállította az ő terjeszkedésében, s most ott áll a Semminek, a Nincsennek a küszöbén, körülötte minden van, él, és fogva tartja az ő akaratát. És előtte áll a rémek-réme: a megsemmisülés, a halál, amely minden egyes alkalommal újra meg újra a szellem tudatába vájja magát, éreztetve vele, hogy nem vég nélküli az ő létezése, hanem véges.

Amikor azután ebben a véges életnek tudatában megérkezik a szellem az ő fluidi világába, az erőknek ebbe a forrongó állapotába, Isten kegyelme utána küldi a mélyen bukott szellemeknek az ő szeretetét a kegyelmi törvény alakjában. És az engesztelődés lehetőségét nyújtja a fogságban sínylődő szellem felé azáltal, hogy *azokat az erőket, amelyeket a szellem megrontott: a hazugságnak, a tagadásnak, a gőgnak erőit fluiddá morzsolja fel, és időközönként megengedi azoknak, hogy a felszínen megjelenhessenek. T. i. felhossa a fizikai síkra mindazokat a teremtési eredményeket, amelyeket a szellem teremtett, s mindennek a saját természete és fokozata szerint megjelenési formát ad, hogy abban a formában megjelenve rotáljon annak a törvénynek keretében, amelyet követni tartozik, hogy minden egyes fordulóval nemesedjék, tisztuljon, veszítsen merevségéből, mozdulatlanságából; hogy minden egyes fordulóval puhábbá, jobbá és a világosságot elfogadóbb természetűvé alakuljon.*

Az a növény-lélek (ami alatt nem egyéni lelket, hanem fluidot kell érteni), amely az egyik fordulóban még mérges, káros hatású erőket, gázokat dolgozott fel a latens pihenő fluidokból és elemekből, a következő fordulónál már egy fokkal enyhébb, és magasabb rendű — hogy úgy mondjam — engeszteltebb elv szerint termi meg az ő hatásait, az ő gyümölcseit. Így az

engedetlenség folytán keletkezett fluidokból és erőkből az Isten kegyelmi törvénye folytán később előbbre vivő, használható, jót szolgáló növények testesülését hozza elő.

Hiszen tudjátok, hogy vannak olyan növények, amelyeket semmiféle állat nem fogyaszthat el, mert mérgesek. De ugyanannak a növénynek a lelke (elve) minden egyes fordulónál veszít mérgeességéből, és később már olyan ártatlan fűszál sarjad ki azokból az elemekből, amelyeket felszed és felhasznál a maga megjelenési formájának felépítésére, amely már embernek, állatnak egyaránt táplálékául szolgálhat. Mikor már a fűvet, a növényt megeheti az ember és az állat, akkor már annak a növénynek a lelke óriási nagyot emelkedett a minősítésben. Ugyanígy van az ásványokkal is, a kővel, a vassal, stb. A kő elporlik, a vas feloszlik, és a többi fémek és ásványok is anyagi szempontból úgyszólván a megsemmisülés állomásain mennek át, amikor elemekre bomlanak, hogy egy-egy turnus elvégzése után következő megjelenésükben már egy szelídebb formát nyerjenek és más, finomultabb, hasznosabb kőzet, vagy ásvány alakjában jelenjenek meg.

Mennyivel inkább szükséges, hogy az emberben működő átalakító erő, az az olthatatlan nagy vágy, amely őt munkára készíti, dolgozzék, gondolkozzék, törekedjék arra, hogyan tudná a körülötte lévő világot átalakítani, kényelmesebbé tenni az életet, irtani a rosszat, és mindinkább térhez, lehetőséghez juttatni helyette a jónak mindennemű megjelenési formáját! Így szükséges és megengedett dolog, hogy az ártalmas dúvadakat, amelyek az ellentét-gondolatnak és érzésvilágnak megjelenési formái, pusztítsa, és tőlük bizonyos időben megszabadítsa magát az ember, hogy a bennük fogva, lévő elv azután jobb, tisztább megjelenési formákat élthessen. De mindazok a gondolatok és mindazok az eredmények is, amelyekkel az ember maga körül a világot át akarja alakítani, és mindazok az eszközök, amelyekkel ezt a célját közelebb viheti a megvalósuláshoz, Isten szerint megengedett eszközök, mert a fejlődés processzusát segítik elő.

Ugyancsak a fejlődés érdekében szükséges, hogy mindazok a csapások, katasztrófák és felfordulások — ha még olyan szeretetelleneseknek, sőt kegyetleneknek látszanak is — bekövetkezessenek a földön, amelyek sokszor egész embercsoportokat irtanak ki. Ezeknek célja az, hogy egy-egy ilyen embercsoportban kifejlődött bizonyos igazságok és elvek (amelyek természetesen csak őszierintük igazságok, de mint megrögzített elvek a haladásnak gátjául szolgálnak) megsemmisüljenek a földön, s ne tudjanak újból formába öltözködni; hogy ezáltal kényszerüljenek azok a szellemcsoportok fejlettebb igazságokat és elveket kialakítani maguknak. Szükséges, hogy népek, nemzetek kihaljanak, állatfajok kipusztuljanak, hogy a jobb és igazabb princípiumok érvényesülhessenek.

Azonban az ellentétes gondolat és az ellentétes eszme is védi a maga jogait, mert hiszen az öntudatra ébredés által nemcsak a jó, de a rossz is öntudathoz és az ismeret birtokába jut. És miután az általa képviselt elv, ami az ő törvénye az anyagi világban, szintén testhez jutott, ez is a maga fennmaradásáért küzd, és a nálánál jobbat és haladottabbat támadja és pusztítja. Ugyanaz ez, mint az a törvény, amelynek hatását magatokban is észlelitek, akik a felvilágosodásnak, a jónak, az igazságnak ismerői és a szeretetnek és a kegyelemnek tudatos élvezői vagytok. Bennetek is megmarad az ősi természet mindaddig, amíg csak a lelketek minden részében teljes tökéletesen meg nem tértek. Ez a természet tüzei a jót, hogy a jobbat ne fogadja el. Azért ellene szegül annak mindaddig, ameddig az maga is a jobbnak a fokozatára nem emelkedik. **A nagy hegyek az ember lelkének a gőgjét ábrázolják, amellyel az ember felemelkedik abba a magasságba, ameddig csak önmagát a tudás által feltolni képes.** De a hegyek nem nyúlhatnak az égig, bárha azok az elvek, amelyek ezeket létrehozták, igyekeznének is az égig emelkedni, így az emberi lélek igyekszik az ő gőgjével mindenfelé felülemelkedni, mert ez az ő természete; ez az a természet, amely őt az

Istentől való elszakadásra kényszerítette. Ez az a természet, amely az Istentől való függését megszakította. És mindaddig, ameddig az ember ezt az ő tudatában fel nem ismerte, mindaddig, ameddig ezt az igazságot az ő lelki világában ki nem alakította, nem tudhat Istenhez kapcsolódni, mert nem tud engedelmes lenni. Ameddig pedig nem engedelmes, ameddig nem alázas, ameddig nem bízza magát Isten, kegyelmére és nem helyezi az ő lelkét Isten gondviselő akarata alá: mindaddig ellenszegülő szellem ő, legyen bár az ismeretnek birtokában, vagy legyen bár a hatalom legmagasabb fokán, és ismerjen bár minden nyílt és rejtett tudományt. Sőt még ha birtokában van a Krisztus által adott igazság, az Ige, az egyetlen felemelő létra is: ameddig a lelkét át nem adja az ő Teremtőjének, és engedelmes-séggel meg nem hajol Előtte, és a létét össze nem kapcsolja Istennel, mindaddig ott áll a kísértő az ő számára; *a tudattalanból jövő kísértés még mindig ott áll a tudatos határán, és mindig lehúzhatja őt a homályba, a fogságba.*

Azért hiába van az emberiség elbizakodva az ő elért óriási vívmányaival és eredményeivel; hiába képzei magát nagy és világos értelműnek: ez csak az ő szellemi gögjét hiszlalja fel, hogy Isten helyett önmagát tekintse istennek, aki korlátlanul rendelkezik mindazokkal a javakkal, amelyeket ebben a földi világban ő a maga kutatásának eredményeként a maga munkájával szerzett meg magának. Milyen messze áll ez az emberiség minden tudományával és eredményeivel a boldogságtól! Míg így gondolkozik, mindaddig hasonlatos a kötélén járó emberhez: nehezen és életveszélyesen egyensúlyozza magát, és bár lehetséges, hogy egész élete végéig ki-egyensúlyozhatja magát. De amikor a másik végletbe akar át-lépni — mert végül mégis csak át kell lépnie abba a másik végletbe, ahol az ő szellemi felvilágosodottságát valóra kellene váltania, vagyis bele kellene kapcsolódnia az Isten törvényébe az alázatosság és engedelmisség által — akkor az utolsó pillanat-

ban megtéveszti a lépést, és alázuhan a mélységbe. Ugyebár világos, hogy milyen nagyon nehéz Isten nélkül a felvilágosodott, sőt tudó embernek a sorsa is? Mert hiszen *minél magasabba emelkedik ki a tudat a homályból, az ellentét annál nagyobb árnyékot vet arra a lehetőségre, hogy ő az Istennel összekapcsolódjék. Mert a tudás növekedésével a gőg növekedési lehetősége is fennáll, amely megtéveszti őt, és arra a hiedelemre indítja, hogy mindezeknek végokát önmagában találja meg, és azt higgye, hogy ez a világosság belőle, az ő szelleméből származik, s magában véli feltalálni a teremtőerőt, a teremtőképességet.*

Ebből látható, hogy az alázatosság mily végtelenül fontos és szükséges kellék, hogy az alázatosság az erényeknek forrása és koronája. Míg a sokat tudó ember önmagában képzelem a végokot, a nem tudó — bárha mindenütt másutt keresi és találja is meg — mégis Istent sejt benne, s az ő lelkének bizonytalan kereső és reszkető tekintetével az Isten felé vágyik, hogy vele kapcsolja össze magát. Íme az alázatos, hívő lélek — habár az ő hite nem is a teljes igazságból táplálkozik (mert ez a földön igen nehezen közelíthető meg) ha tévtanokból indul is ki, sőt ha tévesek is az ő mozdulatai és cselekedetei, amelyekkel az ő Teremtőjének tetszését keresi — ha hiszi, hogy eléri azt: ez a hite lépcsőfokul szolgál számára az igazsághoz. **És engedelmissége által fokról-fokra levetkőzi a lelkének ellentétes természetét, és akkor nagyobb és tisztább mértékét tudja elfogadni az igazságnak.** Hiszen természetesen az ő lelkében is sok gonosz kinövésvés marad még ennek dacára is, mert a fény mellett az árnyék ott van mindenütt. És ha az Isten igazsága templomot épít az igaz Isten tiszteletére, azon-nyomban mellette, annak közvetlen közelében templomot épít a sátán is a tudatos rossz számára, amely nem az emberen kívül, hanem az ember lelkében vesz magának szállást, és abban építi föl a maga palotáját.

Mert az üdvösségre való legigazabb vágyakozás mellett is ott él az egyéni célok elérésére irányuló vágy; a legigazabb és

legtisztább eszmék mellett is ott burjánzik az uralomvágy, a gőg, a hiúság, a dicsőségszomj. És ott áll a makacsság, mert a lélek a maga tökéletlenségében és kicsinyességében nem tudja megítélni, hogy mikor, miben kell szilárdan megállania, és mikor, miben kell engednie; és enged ott, ahol az ő egyéni énje számára hízelgőbb, — mert hiszen a dicséret és a hízelgés mindig megejti a lelket — míg az igazság kemény hangja ellenszegülésre és makacsságra indítja őt. A finom lélek ugyan, aki az isteni szeretettől át van itatva, az igazságot sohasem kő alakjában dobálja a másik fejéhez, hogy sebezzen vele, hanem illatos gyümölcs alakjában kínálja. És nem megy neki csákánnyal annak a léleknek, akit az önzés és félreértés szikláí bástyafalként vesznek körül, vagy a hazugság szövevényével van beburkolódzva, mert tudja, hogy az annak a léleknek fájdalmat okoz.

Hiszen az ilyen lélek, ha bármilyen módon építkezett is az érdekeinek előbbre vitele céljából, mégis csak építkezett, és az ő lelkének téves munkáját nem kell erőszakkal lerombolni akarni, hanem ha másként nem lehet, kerülő utakon igyekezni hozzájutni, hogy a lélekben a jóság, a szeretet isteni virágai és következményei elhínthetők legyenek. Mert amikor az ilyen lélek megízleli a jónak, az isteni igaznak a gyümölcsét, ő maga siet lebontani a maga körül hazugságból épített válaszfalakat. És az az igazi öröm, amely eltölti a lelket, amikor ezek a romok megsemmisülve hevernek, és a régi romok omladékain a megtérés örömnépét ünnepli a lélek. Mindazt, amivel a lélek így körülveszi magát, mindazt, amit a lélek így épít maga körül, hogy kidolgozza magának az ő boldogulását, a ferde irányból, a hazugságból, a *Nincsenből*, nem pedig az Istenből meríti. *S ezeket a Nincsenből meritett eszközöket teszi Vanná, azáltal, hogy az ő lelkének isteni erejéből felruházza azokat az eszméket, azokat a gondolatokat és vágyakat, amelyeket megvalósított maga körül, és étellel, tartalommal telíti azokat.* És mivel az ember lelke ezt a körülötte lévő világot felruházza, és az ő szeretetével és akaratával életben tartja, az mindaddig él s mindaddig bázisul szolgál

a gonosz cselvetései, kínzó és fájdalmat okozó ténykedései számára, ameddig annak a szellem életet nyújt.

Nagyon sok ilyen boldogságot megzavaró dolog van az emberek életében, amelyeket emberi elmék gondoltak ki, emberi szívek kívántak, emberi gondolatok és érzések alakítottak ki; és ezek mindaddig élnek, ameddig ezeket a lelkek önmaguktól meg nem semmisítik. És én azt mondom nektek: amit az ember az ő földi életében kigondol, és az helytelen, mert nem egyezik az Isten szerető igazságával és ellentétben áll az önzetlenséggel, azzal egykor meg kell küzdenie. Mert hiába tér meg a szellemvilágba, hiába látja be annak rossz oldalát és káros következményeit, *ő a szellemvilágból nem tehet többé semmit. Hiába akarja ledöntetni azokat az építkezéseket, hiába akarja megsemmisíteni azokat az elveket, amelyeket más emberek lelkében hatékonyra tett, vagy mint törvényeket és helytelen igazságokat elhelyezett. Hiába látja mindezeknek rossz következményeit a szellemvilágból, és hiába látja be tévedéseit: addig, ameddig ő azokat itt, a fizikai világban le nem rombolja, azok élni fognák.*

Gondolhatjátok, mennyi szenvedést okoznak azok az elmentét eszméjétől indított cselekedetek, eszmék és igazságok, amelyeket egyesek világgá kürtöltek, és velük megtévesztő hatásuknál fogva sok emberszellemet bűnbe döntöttek! Milyen súlyos szenvedéseket okoznak bizonyos u. n. „felvilágosult” embereknek és szellemeknek a földön hagyott munkái, amelyekkel meg akarták dönteni Isten létezését, hazuggá tenni a jót, hiábavalóvá tenni az alázatosságot, és helyette mindenben a nyers erőszaknak érvényesülési jogát hirdetve, és ezzel a világ és az emberiség boldogulásának akadályait hintve szét a földön az emberek lelkében! Mennyit kell ezeknek szenvedniük, míg ezeket az ő lelkükből kibocsátott hatásokat megszüntethetik a fizikai világban! Mert mindennek ismét oda kell fejlődnie, ahol volt. A szellemnek ismét arra a pontra kell feljutnia, ahonnan lebukott, be kell látnia, hogy Isten nélkül semmit sem cselekedhetik. Be kell látnia, hogy vezérelje bár őt a legjobb

akarát, az igazságnak legnagyobb ismerete, önmagából mégsem tud tökéleteset alkotni, mert ő maga nem tökéletes, s általa csak a tökéletes Isten cselekedhetik tökéleteset. És ameddig őt a tökéletes Isten a tökéletlenség eshetőségeinek megismertetése által a tökéletességre vezeti el, addig egy örökkévalóság járódik le. És amikor ez az örökkévalóság lejáródott, a szellem az istenségnek egy részévé válik, hogy ott csakugyan Isten gyermekévé lehessen, Istenhez csakugyan hasonlatos mindenben. *Csak akkor kezdődik el számára az a félben maradt munka, az alkotásoknak ama nagyszerű, kimeríthetetlen eshetőségei, melyek előtte a végtelenségben állnak.*

Ennek a boldogságnak ismeretében nem vagyunk még, de azt állíthatom, hogy amint a szellem az isteni tökély felé fokról-fokra fellép, abban a mértékben nyílnak meg a lelkében a boldogságnak újabb meg újabb forrásai. Minden egyes megismerés által gazdagszik, növekedik, világosodik, tisztul, s habár benne nem is tökéletes gondolatok és eszmék születnek meg, de viszonylagos tisztaság és viszonylagos boldogság veszi őt körül, amely a lelkét mind magasabbra és magasabbra emeli.

Nézzetek csak körül itt ebben a ti zűrzavaros és az ellentét által sűrűvé és homályossá tett világotokban, és lássátok meg, hogy *akinek lelkében az isteni szeretet csak egy kicsiny tért hódított is, annak mennyivel biztosabb, mennyivel boldogítóbb, mennyivel békességesebb és tisztább az élete!* Vegyétek csak egyszerűen azt a fogalmat, amelyet ezekkel a szavakkal jelöltök, hogy „becsületes, megbízható és igaz lélek”. Ezzel még nem mondtátok, hogy tökéletes a jóban, hogy nem eshetik tévedésbe, hogy az emberi gyarlóság egyszer-másszor nem uralkodhat felette. De nyilvánvaló, hogy a lelkében az isteni lényeg mennyire igyekszik az ő alsóbb énje felett uralkodóvá válni, és alsóbb rendű énjének bűnökre, tévedésekre vezető ösztöneit mint veri béklyóba az a gondolat, hogy: „ez nem igaz, nem becsületes, nem Istennek tetsző gondolat, vagy cselekedet”. Mily szigorúan áll őrt a lelkiismeret az ő felsőbb rendű és alsóbb rendű énjait

összekötő kapuban! Milyen nagy önmegtágadó cselekedetekre, lemondásokra képesíti az Istenhez való tartozandóság, az örökéletnek reménye. Milyen békét és boldogságot árasztó az a szeretet, amely bizalommal teljesen tekint előre és a körülötte lévőkre! Csak egy embernek a megtérése, aki igaz és becsületes lélekkel törekszik a jóra, csak egy lélek, aki a reárárt kötelességeket híven teljesíti, mennyi megnyugvást, mennyi békességet, mennyi előrehaladást rejt az eshetőségekben, s mily áldást jelent annak élete és megjelenése a földön! Az alázatos lélek, aki engedelmesen odaáll mintegy hullámtörőnek a viharzó tenger elé. Aki megáll az ellentétek csapkodó viharában, és nem engedi keresztül magán sem a csábításokat, sem a félelmet keltő és rosszra kényszerítő körülményeket, *aki nem terjeszti tovább a bűnt, hanem megáll szilárdan annak ellenében, és hitében engedelmesen Istentől várja az ő szabadítását, mennyi rosszat feltartóztat az a továbbterjedésben, a hatványozódásban, ami mind egyedül az ő lelkierejének szilárdságán törik meg!* Mennyi gonoszt semmisít meg a szelídség, az egyszerűség; mennyi jónak az előrejutásához egyengeti az utat a szerénység, mennyi igaznak a terjeszkedéséhez ad módot és alkalmat a békességes tűrés és a megelégedettség!

Ha szellemszemekkel néznétek ezt, akkor látnátok csak, hogy valóban az alázatosság erénye újjáteremtő ereje a földnek. A szeretet meleg, fejlesztő telepévé válik az alázatos lélek. Talán sokat kell szenvednie, sokat kell eltűnnie, sok hányattatásban van része az alázatos léleknek, de mindezekért hálás tud lenni az Úrnak, mert érzi a lelkében azt a kifogyhatatlan és kimondhatatlan reménységet, amely mindig nagyobb bizalommal készíti őt ragaszkodni Teremtőjéhez. Mert érzi a hitnek, sőt a meggyőződésnek azt a sziklaszilárd bizonyosságát, hogy nem lehet más igazság, mint csak az, amit az Isten adott az Igében, és nem lehet semmi más módon előrejutni a haladás útján, mint csupán a rossznak feltartóztatása árán. Emellett épít jót

a lelkekben, engedelmeskedik az Istennek, hogy az igazság terjeszkedhessek a földön. Úgy él és úgy érez, mint a régi zsidók, akik hittek Istenben, és egyik kezükben a kard, a másik kezükben az eke szarva volt. *Az igaz embernek is egyik kezében az alázatosság fegyverével kell küzdenie, a másikkal munkálkodnia a jóban és igazban, hogy ez terjeszkedhessék el a földön.*

Ha az ember így él, és így végzi a munkáját a földön, ezzel semmisíti a *Nincsennek* hatóerejét, és építi az ő lelkének otthonát a Vanban, az Isten Országában, tégláról-téglára azáltal az ismeret által, amelyet ebben a lélekben az Isten igazsága rak le hasonlóképen tégláról téglára, hogy felépülve az ő lelkének otthona, abba vonuljon be, hogy ott lakozhassék az Istenben és az Isten is őbenne.

2. A bűnök és a betegségek összefüggése. ()**

A hét természetes ösztön és ezek ellen az ember hétféle vétkezése. — Ütközések a testi és a lelki természetben. — A jó és a rossz elvek viszonyhatásai. — Az elfogadott jó hatásai az utódokban. — A vétkek következményei: betegségek. — Az 1—2 szférák szellemei mind betegek. — A delejezés gyógyító hatásának magyarázata. — Az öngyilkosság.

Minden fűszál, minden gyümölcs, minden kis virág az emberi lélek teremtménye, amelyeket Isten törvénye nem hagyott a káoszban, hanem felgombolyított és rétegesített, s rétegről-rétegre felhozott a föld felszínére amaz erők és elvek által, amelyek azoknak formát és alakot adnak, s amely princípiumokat a szellemek megteremtettek, így van a földön sok szép, jó, kívánatos, de van sok gonosz, félelmetes, rettenetes és utálatos dolog is. Az emberszellem köteles a jóért éppúgy munkálkodni, mint a rosszért, mert hiszen a rossz is az ő lelkének a terméke. A rosszat azonban irtani köteles, s ezt — látva a rossz eredményét — ösztönszerűleg meg is cselekszi. A dúvadakat irtja az ember, mert kártékonyak, irtja a tüskét, a csalánt, a bozótot, mert ezek elfoglalják a helyet a nemesebb és tápláló növényektől, és elvonják a létlehetőséget azoktól. A vadállatok megtámadják azokat

az állatokat, amelyek az embernek jó törekvésében mintegy segítő-eszközkül szolgálnak, hogy ezáltal előrejuttathassák a világ természetét.

Az ég, mielőtt az áldást hozó cseppeket kiárasztaná a földre, tüzes villámokat szór, amelyek meggyújtják az emberek otthonát, az erdők fáit, és pusztítást visznek végbe. Ezekben mind-mind az ellentétes erők nyilatkoznak meg. Az egész föld felszíne meg van mételyezve a rossztól, a gonosztól, a félelmetestől. A vizek mélységei az embercsoportokat elválasztják más embercsoportoktól úgy, hogy vannak emberek, akik nem is tudnak egymásról; a természet mostohaasága sokszor éhínséget okoz az embereknek, mert olykor némely helyen nem terem semmi, ami az embereket táplálhatná. Elemi csapások, jégverés, árvíz, tűzvész örökös rettegésben tartják az embereket, még akkor is, amikor szeretnék becsületes munkájuk gyümölcsét élvezni, amikor szeretnének fejlődni, és értelmüket közelebb vinni a világosság felé, hogy az őket körülvevő világ titkait megismerjék, hogy azokon a veszedelmeken és csapásokon túltelessék magukat, és uralkodhassanak rajtuk.

Az elemek azonban bezárkóznak a kutató emberek előtt, nem engednek egykönnyen magukba tekinteni a szellemnek emberi megjelenési formájában, hanem szinte kényszerítik az emberszellemet, hogy gondolkozzék, és találjon ki olyan dolgokat, amelyek segítségével az ő titkuk megnyilatkozhat előtte. Az ember gondolkozik, s amikor a legkisebbet is előrelépett az ismeret útján, a titkoknak alighogy csak a határait érintette, máris elbizakodva hirdeti, hogy nincs Isten, nincs szellem, hanem csak ész, amellyel minden titkoknak nyitjára lehet jutni. Mert az ember ellenszegülő természete összefog az őt körülvevő természettel, egybe folyik azzal. És ahelyett, hogy örülne, és hálát adna annak a szellemi hatalomnak, aki őt képessé tette arra, hogy az anyag hatalmának törvényszerű következményeit megsemmisítse, és az ő szellemét föléje emelte azok hatalmasságainak,

ahelyett, hogy keresné a szellemnek mélységeit, a szellemi titoknak gazdagságait: az első pillanatban rögtön megtagadja azt, mert több benne a rossz, mint a jó. **Pedig az ember hiába küzd, hiába fárad, hogy ezeket a titkokat Isten nélkül megoldja, mert a természet ereje és sokoldalúsága egyre jobban és jobban zsákutcába szorítja őt, mert alighogy az egyiknek hatalmát megvilágítva látja, alighogy az egyik hatalmat jármába hajtotta, már ott áll előtte a másik hatalom.**

Mert az ember csak véges lény, és nem győzheti le a végtelent. Mert hisz őbenne magában és az őt körülvevő világban is a végeset szemléli ugyan, de *amiből mindez táplálkozik, az a végtelen. Az ember a látszat világában él, és fejlődésének mindig csak azt a folyamatát látja, amely éppen előtte áll. Honnan indult, hova megy, hol vész el a nyom, azt a véges emberi elme kikutatni képtelen.* A halálban elvész a látható nyom, a születésnél ismét új alakban, új formában jelenik meg, és az eredmény sokszor egyenesen ellentmond a kiindulási pontnak. Ha csak az ember születését és a világban elfoglalt helyzetét szemléli is, lépten-nyomon ellentmondásokra bukkan: a gyermekek nem ütik meg azt a mértéket, és nem folytathatják ott a fejlődést, ahol az apák abbahagyták, alacsony fokozatú apáknak magasabb rendű eredményeket teremtő gyermekei lesznek, és magas fokozatú szellemi képességekkel bíró emberek gyermekei sokszor hülyék és szellemi nyomorékok.

Mindezek, és ehhez hasonlók megmagyarázhatatlan talányokként állnak a kutató emberi elme előtt. Tehát az ember reá van szorulva, hogy magát a láthatatlan világ Kormányzójának kezébe helyezze, reá bízva sorsát, tőle várja a segítséget, az indíttatást, mert benne bizakodva acélozhatja meg akaratát, hogy valamit is elérhessen. **Isten nélkül az emberi lélek nem tud feljebb emelkedni, csak a testet, a megjelenési formát látja, és nincs tovább! Azonban ha Istenbe helyezi hitét és bizalmát, akkor Isten elvezeti őt szent Lelkével ahhoz a forráshoz, ahol**

minden eddigi tudását lerakhatja, hogy új tudással kezdhesse újra az útját. Íme, itt van az embernek csak a maga testi élete is. Mennyi betegséggel, mennyi gyötrődéssel jár a testben való időzés! Mily rövid a földi élet, és telve van szenvedéssel és nyomorúsággal még akkor is, ha minden a legkedvezőbben megy részére, mert szenvedéssel jár az egész élet. Hiába mondják az emberek az ő részleges tudományukkal, hogy a helytelen, vagy a helyes táplálkozás okozza a nyavalyákat, vagy az egészséget; hiába töri rajta a fejét az emberi tudomány, hogy az életet szebbé, nyugodtabbá és boldogabbá tegye. Hiába emelkednek fel a porból a díszes paloták; **hiába rendelkezik a kényelem minden eszközével az emberi test: a nyavalyákat mégsem tudják kiirtani, mert azok a bűnnek, a szenvedésnek elkerülhetetlen következményei.** Hiába akarnak még a szellemek is rendszert csinálni abból, hogy ez a betegség ennek, amaz a betegség amannak a bűnnek a következménye. Ezt emberi észszel sohasem fogjátok rendszerbe foglalni, és nem fogjátok sohasem számokban kifejezhetni azokat az eshetőségeket, amelyek a földön körülvesznek benneteket, hogy testi szenvedésekbe sodorjanak. Mert a test az egyénnek is, meg az összességnek is a szolgálatára van rendelve, és aki az összességnek csak abban a formában tud szolgálni, hogy alkalmas testi erővel és fizikai egészséggel rendelkezve kényszeríti őt rabigába a hatalom, hogy mindennapi kenyerét nehéz testi munkával keresse meg: annak egészségesnek kell lennie testi erőinek minden rongálása és túlerőltetése dacára is. Az ilyennél éli a test a maga életét, amíg rendeltetését be nem töltötte, amíg el nem jutott a hervadásnak időpontjához, amikor ez a fizikum széthull, és elemeire bomlik.

Aki arra van rendelve, hogy fizikai testében a lélek nagy buzgalommal keresse a szellemi igazságokat és megoldásokat, bizonyos elvek kapcsolódását és szétválását: az ilyennek a teste nem örvend annak a fizikai egészségnek, s nem rendelkezik az-

zal az erővel, amivel a kőtörő munkás. Nem eszik olyan jó étvággyal, mert nem is élvezi a táplálkozást; nem élvezi az ágy melegét és az alvás öntudatlanságát, mert a léleknek más a hivatása, amelyet be kell töltenie a testben. **Egy más egyénnél a testben magával hozott törvényteleniségek — amelyek talán nem is az ő hibájából, talán nem is az ő mulasztása folytán keletkeztek — szolgáltatják az eshetőségeket. Ez a test megfelelő eszközül szolgál arra, hogy a lélek el ne feledkezzék feladatáról, amelyet magára vállalt, mert a szellem ezt a testet találta alkalmasnak arra, hogy benne a földi életét megfussa.** Ez a test fontos figyelmeztetőjévé válik a léleknek, hogy siessen, és ne időzzék itt a mulandók világában, mert az idő rövid, amely őt attól az életformától visszatartja, ahol jól és boldogul érzi magát. És az ilyen lélek, amikor leveti a testet, nem gondol tovább arra, hogy miért volt olyan a földi élete, mert úgy jár, mint a gyermekszülő asszony: örül, hogy elvégezte a munkát a testben és megpihent. És nem találja többé sürgősnek azokat a kérdéseket, amelyek őt a földi testben szenvedései okának kutatására ösztönözték.

Mindezt Isten igazságosan osztotta szét az egyetemesség javára. Ezért nem élhet senki csupán magának a földön, és nem munkálhatja egyedül a maga boldogságát, hanem le van kötve, hogy a nagy egyetemes egésznek haladását szolgálja még egy kicsiny fogfájással is. Mert szükségesek a szenvedések, a háborúságok, nyomorúságok; nem mintha valami okos dolgot cselekednék az, aki ezeket felidézi, hanem azért, hogy a homály az értelemről letisztuljon, és a lélek megtalálja azokat az eszközöket, amelyekkel ezt a homályt a földi életben öutána jövők látóhatáráról eltisztítsa, hogy azok tisztábban láthassanak. Minden szükséges, amit az ember a közjó érdekében cselekszik, mert az ember nem élheti a maga életét. És aki csak a maga életét akarja élni, és a nagy egészet az ő érzékelésének határán túl helyezi, és nem akar belevegyülni az egésznek életébe, hanem megelégszik a maga külön életével, a maga külön érdekeinek munkálásával:

az az ember, legyen bármilyen értelmes, a következő fordulónál olyan helyzetekbe és állapotokba kebeleztetik be, hogy éppen a nagy egésznek szolgájává kell lennie. Pedig a szolgálat terhes dolog, különösen annak számára, aki abba beleilleszkedni nem akar. Aki nem akarja az ő egyéniségét, az ő kényelmét feláldozni, azt kényszerítik a körülmények, és rabbilincsvé válik számára a munka, amit a sors kimér a részére.

Nem sokkal jobb-e hát, ha az ember megismerve az Isten akaratát és célját az ő mulandó életében, feláldozza ezt az egésznek érdekéért, hogy az egésztől nyerjen az örökkévaló élet számára lekötelezettséget és hálát? Olyan vagyont gyűjt így, amely sohasem fogy el, amely önmagát növeli a kamatok által. Azért azt mondom nektek: amikor valamit a jóért és igazért áldoztok a ti lelketek megismert igazsága szerint a földi életben, és nem azért, hogy a földi életben elnyerjétek a jutalmatokat, hanem a jót csupán magáért a jóért cselekszitek, mert a ti lelketeknek a jó iránt való lelkesedése nyer benne kielégülést: akkor megszerzitek magatoknak a földet. Ahogyan az írásban meg van írva, hogy: „*mindörökké lesznek a földön*”, amit nem úgy kell érteni, hogy a föld a tiétek lesz, hanem hogy a föld nektek le lesz kötelezve. Mert a föld fejlődése és haladása a megismerés és a tudomány arányában lép előre; a tudomány pedig, ha csak a földből, a látszatvilágból merít, mindig oda térhet csak ismét vissza. De az a tudomány, amely Istenből merít, felemeli önmagát, felemeli a földet és a rajta lévőket az Istenhez, az üdvösséghez. **Nagyobb tudományt ad a földnek az egyszerű hitű, igazat cselekvő ember, aki egyszerűen él, de érzéseivel és gondolataival Isten törvényébe illeszkedik bele és cselekedeteivel — ha nem is világra szóló nagybecsű dolgokat cselekszik — előbbre viszi a földet, mint az a tudós, akinek tudománya ismét a föld porába veti vissza a szellemet.**

*

Az ember a földön az ő akaratával, törekvésével és szándékaival olyan kicsiny és jelentéktelen, mint egy rohanó, örvénylő folyamba beledobott falevél. Minden lélek azzal a szándékkal ölt testet, hogy javuljon, és feljebb emelkedjék a küzdelem által, amely a lelket megedzi, s abból olyan erőket vált ki, amelyek feltétlenül szükségesek azoknak az ismereteknek megszerzéséhez, amelyeket semmiféle más módon nem tudott volna magáéivá tenni. Ti emberek nagyon könnyen veszitek az igazságot, s hamarosan lerögzítitek, hogy az az igazság, amit ma tudtok. Pedig ha mégannyit tudtok is, és ha mindent tudtok is, amit csak a földön meg lehet tanulni, az igazságnak akkor is csak elenyésző csekély töredékét szereztétek meg magatoknak. A szellemi igazságokat nagyon hiányosan és nagyon gyengén vagytok képesek felfogni, annál kevésbé vagytok képesek azokat rögzíteni. Pedig ha nem helyesen rögzítitek, akkor éppen az igazság ellentéte alakul ki bennetek sokszor tudtokon kívül is. Azért jobb kevesebb igazságra szert tenni, és azt igyekezni szellemesítenie az embernek a saját természetében. Ne feledjétek el, hogy soha, egy pillanatig sincs megállás: ami ma igazság, az holnap túlhaladott álláspont, és a *ma* igazsága a holnap adott körülményei között nagyon nehezen küzd a *holnap* igazságával, mert a holnap körülményei a holnap igazságának kedveznek, hogy a megoldás sikeresen legyen keresztülvihető.

Azzal tisztában vagytok, hogy minden tévedésnek, minden bűnnek megvan a maga következménye a fluidi világban, és ennek következtében a testi világban is. Mert hiszen a test is fluid, habár a testi világ, amelyet ma reálisnak hisztek, a ti állapototokhoz mérten tielőttetek bizonyos rögzítettséget mutat is. Ez azonban csak csalóka kép, mert nincs rögzítve semmi. Óráról-órára, percről percre megújulnak a testek sejtjei, és azokban felfelé irányuló tendenciák és lefelé gravitáló, széthulló természeti erők hullámzanak. Nincs megállás egy pillanatra sem, sem a lelki, sem a testi életben; az életfolyó, az életáram folyton-folyvást árad, és elmossa a meglévőt, a régit, hogy újat teremtsen.

Ez az új, ez az elkövetkezendő mindig a meglevőnek bizonyos formáját viseli magán, mert az élet megújuló hullámzásában a formák, az alakok csekély változásokat mutatnak; a lényeg mindig alkalmazkodik ahhoz a formához, amit a lélek az ő ténykedésével alkotott a természet világában. Így vannak betegségek, szenvedések, és vannak örömök, amelyeket maga a természet hoz létre, és vannak olyanok, amelyeket a testet öltött szellem vetített bele a természetbe.

Azonban mivel az ember nagyon nehezen tudja magát szabaddá tenni az idő gondolatától, és egyáltalában képtelen az örökkévalóságot felfogni, és magában helyesen feldolgozni, azért azt hiszi, hogy azok a **szenvedések és megpróbáltatások, amelyeket végigél, mindig olyan előzmények következményei, amelyek mint büntetés, vagy mint valami bosszúállás jelentkeznek, (az ember hibás igazsága szerint), sőt hogy azért kell szenvednie a léleknek, mert az Isten bünteti őt! Ez súlyos tévedés, mert Istennek nincsen abban öröme, hogy a bűnös szenvedjen, gyötrődjék, vergődjék. Isten örömet és boldogságot nyújt a bukott léleknek is éppúgy, mint a tisztának. Isten kezében nincsenek fegyverek, büntető eszközök; az ő kezében csak áldások és különböző fokozatú boldogságok vannak, amelyeket a léleknek nyújtani kíván. A szenvedések az ember lelkének hibás természetében gyökereznek.**

Ha az ember nem tévedne, és bünt nem követne el, ha helyesen és tökéletesen tudná felfogni azt az ajándékot, amit életnek neveztek, akkor boldogság lenne az élet nemcsak a földön, hanem még a földnél alantasabb világokon is, mert az élet maga, az életnek nagyszerű áradata éppen mert Istentől jó, örömet, boldogságot, jó érzést és fejlődést hord magával. Azért mondják, hogy az öngyilkosság bűn, még pedig nagy bűn, amelyet az öngyilkosok tudatlanságból követnek el, mert hiszen az élet óriási ajándék. *Sőt maga az egészség is óriási ajándék, mert a lélek olyan testben, amely nincs elrontva, és amelyben a maga fejlődését élheti, jól érzi magát, törekvései fölfrissülnek, érzései*

megvidámulnak, és ilyen testtel csak előbbre juthat a fejlődés vonalán. Azonban az ember tökéletlen; elvesztette a világosságát és elvesztette az irányt; nem tud tájékozódni ebben a nagy áradatban, és az ő bukott természetével minduntalan olyan elemekhez köti magát, amelyek őt mindig nagyobb és nagyobb tévelygésekbe viszik bele. A természet maga megmutatja, hogy mit kíván, mi a tennivaló. A megszületett gyermeknek a legelső ösztöne a lélegzés. Ehhez nem kell tudat, ezt nem kell tanulni, mert már magával hozza, mint ösztönt. Az ösztön pedig nem más, mint a szükséges jóknak a követelése, az élet fenntartó eleme. A lélegzés, evés, ivás, mozgás, életösztön és fajfenntartó ösztön: ezek mind szükségesek a testben a léleknek, mert ezek természetes ösztönök. És ha már természetesek, akkor szükségesek is.

Annak az embernek, aki józanul figyeli az életet, magától is rá kell jönnie, hogy tulajdonképpen mi a helyes, mi a jó: mindent a maga idejében, mindent mérsékelten, a szükséghez képest kielégíteni. Az ember azonban nem így cselekszik. Ameddig a gyermeknek nincsen hozzá értelme, addig az élet szabályozását az ösztönök végzik, amelyek abban az életelvben vannak lefektetve, amely a testet fenntartja. Ezeket a természeti ösztönöket tökéletesíteni, tisztábbá, jobbá tenni annak a tudatnak lenne kötelessége, amely a felnövekedő emberben kibontakozik, s amely az ösztönök helyét elfoglalja a lélekben. Azonban az embernek megfordult természete ahelyett, hogy ezeket az ösztönöket finomítaná, mindig jobban igyekszik eldurvítani, ezek ellen cselekedni és ez ösztönöket folyton izgatni. **Mindennel visszaélnak az emberek; olyan dolgokat cselekszenek, amelyek ártalmasak az egészségre.** A természetes ösztönök ellen az egész vonalon vétének: a megromlott levegő, *amelyet belélegzenek, a testre nézve ártalmas és méregként hat. A túlfűtött nyenyenség a gyomor természetét rontja meg. Olyan foglalkozást találnak ki, amelyek a testnek szükséges mozgást és szabadságot gátolják, vagy a szükséges pihenést elvonják, és egymást rabságra kényszerítik*

csak azért, hogy valamilyen szenvedélynek, valamilyen ferde nézetnek eleget tehessenek. A fajfenntartó erőt, amelynek tulajdonképpen a legtisztább, a legérintetlenebb erőnek kellene lennie, hogy az elkövetkezendő nemzedéknek megtisztított, feljavított erőket juttathasson az ember, csak öncélnak tekintti, a jövővel semmit sem törődve. Pedig ha tudná, hogy ezekben az erőkből életének minden eredménye, minden haladottsága mintegy visszfényszerűen tükröződik vissza, s azokat ajándékképpen hagyja utódaira, bizonyára jobban igyekeznék a tisztaságra és az igazságra. Ugyanígy az életösztönnel is folyton visszaél az ember, mindenféleképpen izgatja, és bódító szereket alkalmazva rengeteget ront ezen az ösztönön annyira, hogy az élet nem egyszer elviselhetlenné és annyira fájdalmassá és szenvedéssel teljessé válik, hogy ezt az ösztönt, amely az életre serkenti, legyőzi és öngyilkosságot követ el. Mindezek olyan dolgok, amelyeket a természettel, a természet erőivel kell az embernek tisztáznia.

Mindezek után pedig — miután a természet erőit egy, két vagy több testöltésen keresztül ily nagymértékben megrontotta — **az ember megismerve az örökkévalóságot, a hitéletet, azt hiszi, hogy megtérésével a múlt bűneihez többé semmi köze.** Ez azonban nem addig van. Megrontottad a természet erőit ahelyett, hogy azokat feljebb emeled volna? Ugyanezekben a természet-erőkből újból és újból meg kell jelenned, és a megismert igazsággal és a megismert jóval fel kell emésztened az általad létrehozott rosszat, a magaddal hozott jót pedig az elkövetkezendő nemzedékre kell hagynod, hogy az folytassa a te kiegyenlítő munkádat. Ha pedig valamit már tettél a köznek, azaz a magad életével a köznek életét feljavítottad, akkor ezeket a jó eredményeket már magad is élvezni fogod az elkövetkezendő testöltésben. Ámde az ember nem mindig ugyanazokkal a fluidokkal és erőkkel találkozik, amelyeket levetett, mert ki tudja, hogy azok mikor jönnek ismét a természetes világba testöltésre. Olyan

ez, mint mikor valaki egy nagy folyóba, vagy a tengerbe egy kisebb mennyiségű megrontott, színétől és ízétől megfosztott vagy megváltoztatott folyadékot önt. Ez abban a nagy víztömegben eloszlik. **Vannak azonban ennek a nagy életfolyamnak olyan részei, ahol bizonyos tévedések, bizonyos bűnök egy helyre torlódva, a hasonlóság törvénye folytán egy tömeget képeznek. Ezeket bizonyos szféráknak nevezzük.** A meglévő salak ezekben a kis öblökben felgyülemlik, és az isteni gondviselés úgy intézi a dolgot, hogy ezekből hol egyik, hol másik oldalról bizonyos részeket bele enged folyni a természetbe, nem ugyan olyan módon, ahogyan az a természetbe belekerült, hanem összelegyedve a tisztával és a másfajta tévedések eredményeivel. Ez a tisztátalan áram ott hullámszik az életben, és folyton csapkodja és nyaldossa a megszületés, a testesülés törvényének partjait. Mikor azután elkövetkezik a megbánás, a kijózanodás ideje a szellem számára, és pihent erőivel képes újra felvenni a testet, akkor a természet odaszállítja őt a testesülés világába, s olyan helyzetbe állítja, és olyan állapotba helyezi, hogy ezekből az elromlott életnedvekből, életáramokból formálódik az ő éterikus teste^{33*}, és azt körülveszik azok az anyagrészecskék, amelyeket az éteri test folyton-folyvást magára szed, hogy velük önmagát építse és táplálja.

Mikor pedig eljön az az idő, amit meghalásnak neveztek, ugyanaz az éteri test, amely összetartotta az anyagrészecskéket, kivonul belőlük azokkal az elvekkkel, amelyeket a szellem úrrá tett felette. Az anyagrészecskék ismét elemeikre bomlanak. De

³³ * Tehát a „jóvátétel” nem úgy értendő, hogy az elkövetett bűnöket kell elszenvetni ugyanolyan alakban másoktól, hanem úgy, hogy a bűnök által megrontott erőkben kell élni a jóra való törekvéssel, s azokat a megrontott erőket kell *segíteni* megtisztítani. Tehát ugyanabban a munkában kell részt venni, amit a tisztább és tiszta szellemek folyton végeznek. Mert a munka egyetemes világtörvény. — Hol itt a különbség a tiszta szellemek munkája és javuló szellemek munkája között? Hol itt a bűnhődés? Nincs, csak munka van, amit Isten kinek-kinek képességeihez mérten oszt ki.

ezek az anyagrészecskék nem pihennek, hanem ismét más elemekkel ütköznek, vegyülnek, átalakulnak, formálódnak, míg ezek is el nem érik a létnek azt a fokozatát, a létnek azt a formáját, amelyet az az elv, amely ezeket éltette, már magához tud vonzani, vagyis ameddig azt az elvet ismét felvonzza az a szféra, az a fokozat, és ezáltal ezeknek az anyagrészecskéknek elemei légköri erőkké válnak. Ezek az elemi anyagrészecskék olyan éteri részecskékkel is ütköznek, amelyek szerves étellel még nem voltak kapcsolatban; az ütközések folytán megoszlanak és azok az elemi részecskék, amelyek elérték a megfelelő színvonalat, felemelkednek, és légköri erőkké finomulnak, azok pedig, amelyek még nem érték el ezt a fokozatot, visszahullanak a földre, hogy további ütközéseknek menjenek eléje.

Minden folyamat ütközés. Az anyag szétesése is ütközés, mert anyagrészecskék ütköznek a természeti erők részecskéivel, amelyek amazokat, mint ellenségeket szétrobbantani, szétbomlasztani törekcszenek.

Az ember élete maga is csupa ütközésekből áll. *A levegő, amelyet beszívtok, ütközés, mert a levegőt a tüdő elemeire bontja, és ami nem szükséges a szervezetnek, azt ismét kileheli, a levegőnek tápláló és éltető elemeit pedig, amelyekre a testnek szüksége van, megtartja. A táplálkozás szintén ütközések sorozatából áll, mert ha nem ütköznek meg az erők, az azt jelenti, hogy a test egyáltalán nem képes táplálékot kivonni az anyagokból. Az ütközés által alakul át a táplálék hővé, delejességgé, elektromossággá, és a test építésére szükséges különböző anyagokká. Ha nincs ütközés, vagyis a testnek nincs már annyi ütközési ereje, hogy a táplálék anyagait felbontsa, akkor nem képes tovább élni; felhasználja a saját anyagát a végsőig, azután a test mint ilyen megszűnik élni, azaz az életnek egy formája megszűnik.^{34*} Ütközés áll elő úgy az állati, mint a növényi szerveze-*

³⁴ * Éppen itt rejlik az életnek nagy titka, amelyet az emberek még nem tudtak felfedezni, hogy miképpen történik az, hogy mindenféle ütközések, vagyis a

teknél a hím- és nőnemű petének és csírának egybeolvadása révén, amely folyamat hasonló testeket, új formákat produkál. Ez tulajdonképpen nem egyéb, mint annak az elvnek, amely az eredeti lényeket alkotta, folyton való tökéletesedése. **A hím- és nőnemű csírasedés a nőnemű petével való egyesülése nem új élet kezdete, mint az ti gondoljátok, hanem csak az életnek új alakban való megjelenése.** *Amely folyamat az anyagban és a természetben végbemegy, ugyanaz megy végbe a lélekben is, de szebb, tökéletesebb, magasztosabb formában, még pedig úgy az érzelmi, mint az értelmi világban a hasonló egyesülésének és új alakban való továbbélésének formájában.* Az érzelmi világban ezt az új alakulást, amely a két különálló lény meglévő érzelmeinek ütközéséből keletkezik: szerelemnek hívják, amely a két elvnek, az adó és elfogadó elvnek kiegyenlítődése, amely az érzelmi világban új produktumokat hoz létre, a meglévőt elhagyja, és a kívánt, a sóvárgott után siet, amelyet a szellem az ő érzés- és gondolatvilágában magának megálmodik, megsejt, hogy ilyen meg ilyen formáknak kellene kialakulniuk. És érzelmi- és gondolat-erővel ezeknek megjelenési alakot ad.

*

Az ember képtelen az örökkévalóság gondolatába beleélni magát, s azért tűnik fel neki olyan hosszúnak a földi élet; azért tévedezik, türelmetlenkedik és kapkod az ő tökéletlen értelmével, minélfogva hibásan dolgozza fel feladatát a földi életben, mert nem tud várni, s azt hiszi, hogy mindent egy földi életben kell elvégeznie. Ebből a nagy kapkodásból támadnak a még nagyobb tökéletlenségek, amelyek bünt hoznak létre, és mindig jobban lehetetlenné teszik a szellem fejlődését. Nem más a földi élet, mint oktalan kapkodás a boldogság után, mert a legtöbb ember azt hiszi, hogy csak úgy érheti el vágyai beteljesülését, ha mindent megszerez magának, ami csak jó a mulandó világban. **Nem**

hasonlóban való ellentétes erők egybeolvadása tulajdonképp az élet külső formáját hozza létre.

képes a gondolatában lerögzíteni azt az igazságot, hogy hiába szerez meg mindent, hiába törekszik minden erejével, ha egyszer azok az elvek, amelyekkel céljai felé tör, nem törvényesek, vagyis nem felelnek meg az Isten akaratának. Mert ha ilyen eszközökkel éri el a célját, akkor úgyis csak ideig-óráig tartó örömet szerez magának, mert olyan az emberi élet, mint egy könnyű sajka a háborgó tengeren: egyik percben felemeli a hullám, hogy a következő percben a mélybe sújtsa alá.

Hiába törekszik az ember a maga akaratával, nem bírja megfogni a mennybe vezető szálát, ha mégoly magasra emelte is őt fel az anyagi világ hullámverése, ha az ő lelke nem tud tájékozódni, s nem tudja megítélni, hogy mikor és hol ragadja meg azt az erősséget, amelyhez lelkének vágyait rögzítheti. **Ha felülről nézhetnétek a földi életben való hiábavaló kapkodást, akkor látnátok csak, mily kicsiny a földi ember minden tudásával, minden ismeretével együtt!** Az a nagy és áthatolhatatlannak látszó sötétség, az a nagy tudatlanság, az a nagy értelemhiány, amely annak következtében állott elő a szellemek egy nagy tömegénél, hogy Istentől eltávolodtak, viszi őket tökéletlenségük folytán tévedésből-tévedésbe, s még csak megítélni sem tudják, hogy mit kell cselekedniük, hogy maguknak azt az örömet és boldogságot rögzítsék, amely után a lelkük vágyik. Ezért bármit akarnak is maguknak megrögzíteni, nem képesek rá, csupán azzal az egyetlen adott móddal, amelyet az Üdvözítő mutatott a tévedő emberek részére, amikor önmagát feláldozta, önmagát adta oda az emberek összességének megváltására.

Azonban ne higgye a földi ember, hogy ha ő mindent feláldoz, és mindent odaad is, ezzel ő az emberiségnek valami számottevő jót tehet! Nem tehet addig, amíg az embereknek érzelmi és értelmi világához hozzá nem fért. Csupán ha jó és igaz érzésekkel van telve a lelke, és Istenhez van kapcsolódva, és e jó és igaz érzése révén a többi emberek lelkében hasonló érzéseket képes felébreszteni, akkor nyerte meg azokat a maga számára azáltal, hogy most már azok is dolgoznak és munkálkodnak, és

hozzájárulnak ahhoz a munkához, amelynek célja: a tévedések rengetegéből széles utat vágni ki. Erre pedig igazán csak azok képesek, akik maguk is át vannak hatva ezeknek az elveknek nagyszerűségétől és isteni természetétől. Aki pedig ezektől át van hatva, az többé nem keresi a maga emberi dicsőségét és felmagasztaltatását, hanem *inkább azt kívánja, hogy mint személy elmerüljön az ismeretlenségben, hogy az általa nagyra becsült elveknek az ő személye útjában ne álljon, hogy az emberek könnyebben elfogadják és megszerezhessék azokat.* Amikor pedig önmagát feláldozta, és a saját érdekeit másodsorba helyezte, ugyanakkor *azok az elvek gondolatok és isteni igazságok felemelik az ő énjét, és előtérbe helyezik azt, hogy azoknak az áldásoknak hordozója legyen, s az azokból kiáradó örömet és boldogságot élvezze. Ezt azonban az ember semmiképpen nem tudja magának megszerezni, egyedül csak úgy, ha önmagát feláldozza.* Ezek az elvek viszik előbbre az egyes csoportokat a fejlődés útján.

Ha a megromlott, sötét tévelygéseknek és bűnöknek szövevényébe tévedt szellem-egyéneket tekintjük, és figyelembe vesszük ezeknek a tévelygéseknek a természetbe elhintett eredményeit: magától értetődik, hogy ezekből sok szenvedés és megpróbáltatás, kemény küzdelem vár arra, aki a következő fordulónál testbeöltözése által ebben a sűrűségben előre akar jutni. Mert meg kell az embernek tapasztalnia, hogy az ő téves gondolata, eszméje mit eredményezett a világban. Mert az gondolatról-gondolatra, érzésről-érzésre, lélekről-lélekre ragad, és ezek a létrehozott természetes erők eredményeket produkálnak az ütközések folytán is. Így jönnek létre a természetben, az újra megalkotott testben már a betegségre való hajlandóságok. Mert bár az anyagok megtisztítva, feljavítva, felrissítve kerülnek a szellem birtokába, de azért mégis bennük lappangnak a megromlott elvek, amelyek folytán teljes megtisztulás nem lehetséges. Azonkívül pedig a megtisztulásnak igen nagy akadályául szolgál az, hogy az itt maradt formák, az itt maradt sejthalmazok szintén

meg vannak fertőzve. Mert ahogy már mondtam, az emberi testben és az emberi test körül ott vannak azok az erők, amelyeket felszív, és lead mint gondolatokat, érzéseket és hajlandóságokat, amelyek ezekben latens fekszenek. S az emberi testnek sejtvilága milliárd és milliárd sejtből áll, amelyek mind különböző hajlandóságokat, különböző elveknek az érvényesülési tendenciáit hurcolják tovább.

Tapasztalhatjátok sokszor, hogy a gyermekek sem az apjukhoz, sem az anyjukhoz nem hasonlítanak, hanem a nagyszülőkre, vagy azok szüleire ütnek, vagy éppen egy mellékági rokonra, akire egyáltalán nem is lehetne gondolni. A gyermek szeleme a meglévő csírákból ezeknek a tulajdonságait és külső kifejezését vonta magához. Mikor az ember az ő testét felépíti, és már ifjúi éveiben tudatosan küzd rossz hajlamai ellen, és tudatosan küzd meglévő rossz szokásai ellen férfi korában, ez által a küzdelem által az ő sejtrendszerében bizonyos princípiumokat teremt meg. Ezek a princípiumok azonban az ő közvetlen utódaiban már nem juthatnak kifejezésre, de kifejezésre juthatnak unokáiban — amennyiben az ő gyermeke továbbfejleszti e helyes elveket; — sőt esetleg a dédunokáiban látja azokat a tulajdonságokat kiütközni, amelyeket ő nagy nehezen szerzett meg magának. **Az ilyen megszerzett tulajdonságokkal az ember hasznos lelki és testi korlátokat ad az elkövetkezendő nemzedék mellé egyszerűen azért, hogy ő maga megtérve a hibáiból, helyesen és törvényesen él.**

Aki késői korban tért meg, és nem tudott az ő életében semmit valóra váltani abból, amit jónak és igaznak ismert el, az az ő természeti világában nem adott semmit a földnek, mert nem maradt ideje küzdeni a meglévő rosszal. Az ilyen az ő hibás természetét elhinti a természeti világban a földön, hogy amikor újból testet ölt, találkozzék ezekkel a produktumokkal, s a saját jó elveivel az azokhoz hasonló más jó elvekhez kapcsolódva javíthasson a maga természetén. Ilyenkor t. i. az a

kis jó, amit a maga részére mint lélek elraktározott, ha a kegyelemben van — *mint ahogy minden megtérő kegyelmet nyer* — olyan gondolkozású egyénhez kapcsolja, aki aszerint az igaz jó szerint él, amit ő késő öregségében megismert és elfogadott. Ilyen egyénhez kapcsolódva, és a saját sejtvilágában is ott élvén az az elv, ami az ő tudatalattiját képezi, úgy érzi, hogy ez a jó elv az ő természetében van. Ez azonban még nem az ő egyéni sajátja, csak akkor válik azzá, amikor a tudatában felébred a rossz, és ellene eredményesen küzd. Mert *csak az válhat egyéni tulajdonná, ami felett a szellem úrrá tudott lenni.*

Természetes, hogy ezeknek a küzdelmeknek eredményeképpen a földi testben mindig fájdalmak, betegségek, szenvedések lépnek fel. Hiszen ha ezek a küzdelmek és szenvedések nem volnának, akkor a földi test az ő normális életműködésében sem a felfelé-emelkedésnél, sem az aláhanyatlásnál, mikor t. i. a sír felé közeledik, fájdalmat és betegséget nem érezhetné, csak elhervadna, mint a növény, amely megérik, magot termel, azt elhullatja a következő nemzedék számára, azután fokról-fokra elhervad és elszárad. Nem volna szükséges a szenvedés és a betegség. De éppen mivel az ember sokféle tudatos és tudatalatti bűnöktől és tévedésektől izgattatik, ez az izgatás először az éteri testben és azon keresztül az anyagi testben is kifejezésre jut. Az emberek rosszul táplálkoznak; lelküket mindenféle gonosz érzések hevítik: *irigység, bosszú, telhetetlenség, gőg, dicsőségvágy.* Ezek az idegszellemben mind pusztításokat visznek véghez, aminek *a következménye, hogy az ember idegessé, hirtelen-haragúvá, heves természetűvé válik. Az ilyen természet mindenféle gyulladásokra és lázas betegségekre alkalmas talajt teremt.*

Azután az érzékiség hatalmas ragasztószere minden-nemű lelki és testi nyavalyának. Minden ilyenmű visszaélés az idegszellemre, az idegekre, a vérre hat és különféle kiütések, rosszindulatú daganatok, sebek, kelevények és elnyálkásodás formájában mutatkozik. A kegyetlenség, a gőg, a számítás,

amely csak a maga hasznát keresi, és a testiség ezer- meg ezer-féle nyavalyái mindenféle meghűléseket, az ebből származó különféle bajoknak következményeit hozzák létre. A restség, a falánkság, a részegség, az ingyencség a gyomor, máj, vese és a belek mindenféle megbetegedéseit és a szív megnagyobbodását okozzák. A hitetelenség (amit én bálványimádásnak is nevezek), amelyben bent foglaltatik mindenféle sötét dolgokkal való foglalkozás (fekete mágia), a hazudozás, a tagadás, a szívnek és a léleknek mindenféle megbetegedéseit (epilepszia) és megszálltságokat (ez is betegség), örültséget hoz létre. A hidegszívűség, a szeretetlenség, a zsarnokoskodás mindenféle kízó nyavalyákat és hasogatásokat okoz az egész testben.

Mindezeket azonban nem úgy kell értelmezni, hogy minden egyes lélek, akinek ilyenféle baja van, egy régebbi, vagy éppen a mostani életében szerezte meg azokat. Vannak azután olyan betegségek is, amelyek hosszú küzdelmeknek az eredményei, a léleknek fáradtságai; olyan emberek állapota, akik ilyen fáradt lélekkel jönnek az anyagi világra. Ezeknél a leggyakrabban fellépő betegség a tüdőbaj, vérszegénység, gyengeség, rövidlátás, szembetegségek, fül- és gégebajok. Akik sokáig nagy titkot hordozták magukban: azoknál a féltékenység. Ezek mind, mint millió és millió vegyületek jönnek elő az egyes lelkekben, mint azoknak tükörképei. **A szellemek az első-második szférában majdnem mind betegek. Nincs közöttük olyan, akinek valamiféle fájdalom ne volna addig, amíg a test képzetében érzi magát. Az asszonyoknak és leányoknak a gyermeknemzés és gyermekszülés körüli óriási mulasztásaik mind bizonyos változásokat hoznak létre. Szellemek, különösen a harmadik szférában, nagyon sokat szenvednek különböző betegségektől, ameddig a teljes megismerés világosságára nem jutnak, és csak azok gyógyulhatnak meg, akik megtérnek, vagy akiknek egyáltalában van a lelkükben olyan gondolat és érzés elrejtve, amely ha felszínre kerül, őket bizonyos igazságok megismeréséhez juttatja. Ilyen esetben sokszor önmaguktól meggyógyulnak.**

Ezek apró dolgoknak látszanak, és mégis nagy fontosságúak és nagy horderejűek, s ha az emberek ezeket megismernék, és ha a földi orvosok nem volnának annyira hitetlenek, az emberek lelkének meggyógyításával sokkal több betegséget meggyógyíthatnának, mint gyógyszereikkel. *Maga a delejezés sem más, mint ütközési folyamat. A jóakarató delejesség megtámadja és felbontja az elrontott fluidokat, új irány követésére serkenti azokat, és az új gondolat által, amelyet a delejező delejességével besugároz, új életfolyamat indul meg a delejparányokban, amelyek kénytelenek a delejezett egyén elvétől függetlenül oly irányt követni, amely az ő részükre egészséget és megújulást jelent.* Ez a folyamat a szervezet többi részével is ütközéseket hoz létre, és az ütközések által megbolygatja a tespedő fluidokat. *Ezért kell a delejézést többször és elég sűrű időközökben megismételni, hogy az ütközés folytán a besugárzott delej új erővel, új gondolatokkal fölfrissítve állandó zsongító, élénkítő hatással legyen a szervezetre.* Ez az erő az éteri test erőire hat. Még jobb azonban, ha a lélekre is hathat, ha t.i. a lélek és az éteri test összhangban van egymással. Ilyenkor könnyen lehet autoszugesztió útján is eredményeket elérni. De ha ez az összhang hiányzik, akkor nem lehet autoszugesztiót létrehozni.

*

Akiknél harmónia van a lélek és az idegszellelem között, vagyis akik meglehetősen meg vannak békélve az életük körülményeivel, környezetükkel, érzéseikkel és gondolataikkal, azoknál, amit a szellem éber állapotban gondol, érez, vagy akar, az a természetes álm ideje alatt átfolyik az idegszellembé, onnan a szervezetbe és abban hatásokat vált ki. A természetes álomban különben is nagy vegyi átváltozások mennek végbe a szervező életerőben: a nappali gondok, kétségek, félelmek, amiket az ember átérez, az álm alatt lassanként átszűrődnek és kicserélődnek a benső, lelki hatásokkal. És ha ezek a benső, lelki hatások erősebbek, s az akarat, a vágy hatalmasabb a testből jövő átsugárzott fájdalmas és letargikus érzéseknél, akkor újult erővel, és új,

egészséges életakarással ébred fel az ember. Egy nyugodtan át-aludt éjszaka alatt teljesen meggyógyulhatnak a betegségek; olyan átalakulás következhetik be, amely az egész szervezetre a külső életben is domináló hatással lehet.

Az álom óriási titok. Azért az ember életében nagyon fontos az, hogy jó, nyugodt alvása legyen. Gondok, bajok, töprengések, lelkiismeret furdalás és minden olyasmi, ami az ember lelkéből jön, és nagyon igénybe veszi az életerőt, vagyis az ember egész lényét túlságosan munkába szólítja: majdnem mindig átváltozást idéz elő először a szervező életerőben, azután a testben. Aki erőteljes akarással bír, és ura tud lenni önmagának, az alsóbb fokú énjének, alsóbb fokú természetének, az egész könnyen irányíthatja az egészségi állapotát, sőt még a lelkének haladását is. Mert minél egyenesebb irányban halad a szellem, minél nagyobb a hite valamiben, és minél nagyobb a vágya és az akarni tudása, annál biztosabban eléri azt, amit maga elé tűzött. Míg ellenben az ingadozó, önmagának parancsolni nem tudó emberek, akik szenvedélyeik játéklabdái, semmit sem tudnak keresztülvinni, bármit akarnának és óhajtanának is. Az ilyet az élet úgy dobálja, mint a víz a szalmaszálát. Azonban, mint mondom, aki erősen akar és hisz abban, hogy célját el is éri, legyen az bármiféle cél, csak minél becsületesebb és minél igazabb legyen az, amit el akar érni: azt annál inkább meg is valósíthatja. Mert az álom ideje alatt az ő szelleme az eshetőségek világában jár, és az eshetőségeket ő maga vonzza magához, vagy taszítja el magától, és olyan eshetőségeket teremthet, és úgy munkálkodhat azokban, ahogyan a célját legjobban meg tudja közelíteni. Ugyanez a magyarázata annak is, hogy valakiben óriási változásokat lehet előidézni delejezés által, ha az látszat szerint nem is dolgozza fel momentán azt a gondolatot és érzést, amit a delejező jóakaratólag beleszuggéral; mert az alvás alatt, ha hisz benne és vágyik utána, egész könnyen feldolgozhatja azt a szabaddá vált szervező életerőt.

Persze így, ennek a tudásával valaki tudatosan cselekedhet jót is, meg rosszat is. De ha valaki tudatosan cselekszi a rosszat, nagyobb a felelőssége, mint azé, aki nem tudja, mit cselekedett. Az emberek is befolyásolják egymást, mert a hasonló hasonlót vonz, s a hasonló vágyak, gondolatok és törekvések mindig egy cél felé, egy irányba mozognak, és ezek a gondolatok és érzések találkoznak, még mielőtt maguk az emberek találkozhattak volna testi énjükben. A lelkekből kiküldött vágy- és gondolatszikrák ebben a világban, amelyben ezek a gondolatok és érzések élnek és mozognak, már bizonyos hatásokat váltottak ki, s az emberek előtt kívánatos dolgok nagyon hamar elfogadásra találnak. Mert amikor a másik embernél is látják azt szembetűnő formában megjelenni, akkor nagyobb a hitük abban, hogy ők is elérhetik ugyanazt, mint ameddig csak magukra vannak hagyva. De az emberek befolyásolják egymást külső megjelenésükkel, hanghordozásukkal, beszédükkel, gondolataikkal és eszméikkel is. Ezek a befolyások mindig egy benső folyamatot indítanak meg a lélekben: új gondolatok, új vágyak, új formák keletkeznek, amelyek azután a külsőben is, az idegszellemben is megábrázolódnak, és ez után a forma után vágyakozva megtalálják azokat a gondolatokat és érzéseket, amelyek még nem is voltak a felszínen, amelyekről nem is tudott az ember. Így nagyon sokszor az egyéniségben rejtetten élő gondolatok, ötletek, tervek, amelyekről még nem is tudott *az ember*, egyszerre csak kipatannak. **Ezért van, hogy szinte ragályossá válhat a rossznak behatása, de a jónak a befolyása is a példaadás által.**

Az ember teste, az ő külső formája — mint ahogy már mondtam — a bensőnek nem tudatos megnyilatkozása, vagy más szavakkal: a tudattalannak a megnyilatkozása. Azonban mindig bizonyos formák, bizonyos bevett törvények uralkodnak felette. Amikor az ember testben megjelenik, sohasem úgy jelenik meg, mint ahogyan azt ő talán mint ember szeretné, ámbár mint ember nem is tudná elképzelni azokat a formákat, azokat a

jobb megjelenési alakokat, amilyenekbe őt a törvény felöltöztethetné. Ez az ő megjelenési formája — legyen az ránézve bár kívánatos, vagy nem kívánatos, sőt sokszor ellenszenves — nem mindig úgy alakul ki az ember életében, mint ahogyan azt ti emberek gondoljátok. **Ti azt hiszitek, hogy a szellem az ő testét így vagy amúgy teremtette meg, mert ilyent érdemelt. Nem úgy van, hanem az ő fejlődéstörvénye köti őt ilyen vagy amolyan gondolatokhoz, következésképpen azoknak megfelelő formákhoz. Nem az ő egyéni vágya vagy akarata érvényesül, hanem az ő lényegtörvényében elrejtett megnyilatkozási lehetőség, ami sokszor nem is neki, az egynek, hanem talán éppen többnek az érdekét szolgálja.** Így tehát ezer meg ezer eltérés van attól a formától, amit ti úgy szoktatok rögzíteni, hogy mindenki a maga lelki és szellemi fokozatának megfelelő alakban ölt testet, és olyan betegségek, fájdalmak és megpróbáltatások érik, amilyenekre rászolgált.

A bűn olyan, mint egy szövevény, amely behálózza az egész világot és a természetet; nincs egyetlen lélek sem, aki kivétel volna. *Többé-kevésbé egyetlen lélek sem szabadulhat tisztán a föld légköréből, aki itt egyszer testben megjelent, mert rátapad a föld természete, a füst, a por, a szenny.* Senki sincs, aki ettől megmenthetné az embert, egyedül az Isten kegyelme. Tehát senki a maga igazsága, a maga erénye folytán nem szabadulhat meg ettől, mivel a bűn egészen elárasztotta a világot. Egyik vagy másik népnél jobban kidomborodik az egyik vagy a másik tökéletlenség; ez azonban még nem mértékadó arra nézve, hogy talán az a népfaj bűnösebb volna, mint a többi. Mert ki tudja, hogy nem egy másik népcsoport-e az oka annak (dacára, hogy az magát büntelennek hiszi) hogy amazoknál a durvább erkölcsiség az uralkodó. Tehát nem lehet semmit emberileg meghatározni, megállapítani, lerögzíteni a látszat világában a megjelenési forma alapján, mert a földön minden csak látszat. Vannak alacsonyabb szellemek, akik egy magasabb fokú, fejlettebb megjelenési formába kebeleztetnek be, és viszont vannak fejlettebb szellemek,

akik alacsonyabbra emlékeztető formákat vonzanak magukhoz egy-egy testöltésben. Mindig a cél érdekében történik az ilyesmi.

Vannak nagyon sokat szenvedő emberek, akik testileg és lelkileg üdék és frissek maradnak. Ez azért van, mert a lélek nem azonosította magát a testtel, és nem a lélekből származnak a betegségek, hanem a látszatvilágban úgy csoportosultak az ő eshetőségeik, hogy ilyen életet eredményeztek. És vannak nagyon bűnös és rossz múltú emberek, akik egészséggel élik végig az életet, nem azért, mintha ez nekik érdem szerint járna, mintha nem vétettek volna az ilyen törvény ellen, hanem azért, hogy az ő lényegtörvényük éppen ilyen állapotba helyezte őket, ami az ő részükre szükséges és célszerű volt a továbbfejlődés érdekében. Azért azt mondom, hogy az ember ne akarja kiokoskodni a betegségekből az ő felebarátjának múltját, mert ez nem célravezető. Az ember akkor tesz helyesen és jól, ha mindent, ami rossz, mindent, ami szenvedést okozó, ellenségnek tekint és küzd ellene a szeretet fegyverével, és mindent meggyógyítani, kiengeztelni, kijavítani törekszik.

A Krisztus lelkétől áthatott egyénnek nem lehet más dolga, mint a szenvedések enyhítése. Ne keresse soha, hogy mi az igazság, mert ha az igazság mértékével mér embertársának, akkor a saját mérlege nagyon alászáll, mert mindenkít a saját mérlegével mérnek meg. Hanem keresse az ember a szeretet igazságát, a Krisztusban való ígélet beteljesedését. Ne ítélkezzék a bűnös felett, és ne tartson prédikációt, hanem segítse a bűnből kivetköztetni és feloldozni azokat, akik még benne vannak. A bűn bünteti önmagát, és *ha Isten azt mondja, hogy nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy az megtérjen és éljen, akkor miért akarja az egyik bűnös ember látni a másinak szenvedését?! Mert ezt akarja mindaddig, amíg úgy gondolkozik, hogy helyes és jó, ha az embertársa szenved, ahelyett, hogy segítségére sietne.* Aki így gondolkozik, nem érdemli meg, hogy őrajta is segítsen a Kegyelem. **Nagyon sokan vannak a földön,**

akik alig hogy egy kicsit felkapaszkodtak a megismerés által a szekérre, már hajlandók magukat jóknak, feddhetetleneknek gondolni, és könnyen ítélkeznek azok felett, akik talán náluk jobbak és igazabbak. És nincsen szívük és érzésük ahhoz, hogy mások szenvedésén segítsenek. *Ezek azután egy elkövetkezendő megjelenési formában úgy lelkileg, mint testileg szintén elhagyatottak lesznek, nem segít rajtuk senki, nem érdeklődik utánuk senki, egyszerűen csak azért, mert ők maguk körül ilyen atmoszférát teremtettek.* És bármihez nyúljanak, még ha a legjobbat akarják is, semmi sem sikerül nekik, minden ellenkezőleg üt ki, mert nem ahhoz nyúlnak, ami jót eredményezne, hanem ahhoz, ami rosszat eredményez, mert a lényegtörvényük így vezeti őket. *És mindez nem azért, mintha ők felettebb bűnösök volnának, bűnösebbek, mint más emberek, hanem azért, mert nem tudták megérteni a szenvedőt.*

A felette igazságosoknak és felette erényeseknek is ebben a legkeservesebb a helyzetük. Azért én mindenkit óvok, aki az igazságnak valamiként egy sugarához hozzájutott, őrizkedjék attól, hogy ítélkezzék, vagy olyan igazságokat keressen és találjon ki, amelyek a látszatvilágban az egyikre nézve — öntudaton és cselekedeten kívül — terhelők, a másokra nézve felemelők lennének. Vagyis olyan dogmát állítson fel, amely szerint jelekből következtetve, anélkül, hogy azt az illető élete vagy cselekedete igazolná, az egyiket alacsonyabbra, a másikat magasabbra értékelje. Azért sohasem lehet megállapítani senkire nézve sem, hogy ki miért szenved, és mi okozta azt neki. *Örüljön és adjon hálát Istennek az a lélek, aki ha valamilyen hibát követett el földi életében, arra a hibára nyomban következik a bűnhődés, mert akkor meg tudja ismerni az utóízüről a hibát és tud őrizkedni tőle. Nem jó, ha az igazság hosszú ideig várat magára, mert az ember gyarló és könnyen képzelődik magáról.* Minden szférának megvannak a maga betegségei. De egyik sem kizárólag csak annak a szférának szellemeit sújtja, hanem bizony átterjed az más szellemek testeire is éppúgy, mint ahogyan a gondolatok és érzések

kapcsolódnak. Amint a vágyak összehozzák az emberlelkeket a tudattalanban, éppúgy összekapcsolják őket a rossznak a következményei a tudatosban, a testben, a földi életben is. A végzet mindenkinek, aki a földön él, kiszab bizonyos útirányt, amelyen az ő egyéni természete szerint haladnia kell. Le is térhet erről az útról szabad akaratánál fogva; és aki így letér az ő természetének megfelelő útról, arra azt mondjátok, hogy eltévesztette a pályáját. Éppígy eltévesztheti az életét is. Ilyenek az öngyilkosok. Az öngyilkosság sincs senki részére mint végzet kiszabva, éppúgy, mint a gyilkosság és bűn sincs senkire végzetszerűen ráérve, mert mindenkinek csak feladatok vannak az életútjára kitzúve. Azonban vannak olyan ember-lelkek, akik nagyon terhesnek találják azokat a feladatokat és azokat a törvényeket, amelyeket be kell tölteniük, és azért sokszor elerőtlenedve afelé az eshetőség felé fordítják a figyelmüket, hogy hogyan tudnának ezek elől ki térni. Így jön létre az öngyilkosság.

Itt azonban megállok egy pillanatra. Az öngyilkosság bűn, mert senki sem adta magának az életet, tehát nem is vetheti azt el. De vajon nem bűn-e az Isten akarata ellen az is, ha valaki másoknak elviselhetetlen terheket rak a vállára, másoknak lehetlenné teszi az életet? Úgyszintén nem nagy bűn-e valakit belekergetni a kétségbeesésbe? Ha valaki valakit bármilyen formában is az ő lelki egyensúlyának megbillenéséig hajszol, és nem tér észhez, hogy milyen gonosz dolgot cselekszik ezzel: vajon melyik a nagyobb bűnös, az-e, aki fáradt lelkében elveszti az uralmat önmaga felett, és letántorodik a keskeny útról, vagy pedig az, aki a gonosz túlhajtásával embertársát idáig juttatta?! És vannak esetek, mikor tömegesen történik ilyesmi, és még hozzá olyan emberek rendelkezése folytán, akik nagyobb intelligenciával bírnak, olyan helyzeteket és állapotokat teremtvé ferde törekvésekkel, hogy a másik oldalon, az árnyékban megbillentik a lelkek egyensúlyát, és úgyszólván a kezükbe adják az öngyilkosság fegyverét. Nem a fegyver kézbeadása, hanem a gondolat megérlelése a legnagyobb bűn. Elítélik az öngyilkosokat, azokat

ellenben, akik öngyilkosságba kergetik az embereket, futni hagyják. A szeretetlenségnek és a túligazságoskodásnak túlhajtásai ezek.

Ezért a keresztény léleknek őrizkednie kell mindentől, ami más embernek nemcsak az anyagi javait, hanem a lelki javait is kockázatossá teheti, mert ez közvetett úton való gyilkosság. A gyilkosokat a törvény elítéli, azonban az öngyilkosságig kergető lelki hajsztát és a gonoszságra vivő törekvéseket büntetlenül hagyja, mert ezek a törekvések csaknem minden lélekben megvannak, és ezért szemet huny felette. *Azonban a természet-törvény, amely nem ismeri a kegyelmet, időközönként felszínre hozza ezeket a rejtett tévedéseket a lélekben, és megbélyegzi vele a bűnt. Az öngyilkosokat az igaz keresztény lélek nem ítéli el, hanem sajnálja. Csakugyan kétszeresen sajnálatraméltók ők, először azért, mert az okot is hordozzák, azt a keserűséget, ami az életöszönt legyőzte, másodsor, mert eldobnak balgán oly értéket, amiért még egykor sok könnyet hullatva könnyörögnek.* A könnyelműségből, gondatlanságból bekövetkezett öngyilkosság is bűn, ami a tökéletlenségnek, a lélek fejletlenségének szomorú bizonyítéka. Ezeknek még meg kell tanulniuk az élet értékét megbecsülni; azért ezek olyan helyzetbe és olyan állapot elé állítatnak, hogy ezt megtanulhassák.

És mindezekért összevéve valamennyiért felelős az egész emberiség, különösen azok, akik azokban a tévedésekben otthon érzik magukat, amelyek a kétségbeesésig hajszolják azokat, akik eldobják maguktól az életet. **Nem kárma-szerű esetek ezek, nem előírt végzet az ember életében, hanem eshetőségek, amelyeket a Krisztusban hívők csoportjának egészen távolba kellene helyeznie.** De éppen mivel közel vannak ezek az eshetőségek, és megvannak, azért nem valódi a hitük a Krisztusban hívőknek sem, mert csak kívülről keresztények, belülről azonban a bűn szolgái; mert ha igazán keresztények volnának, akkor küzdenének a bűn ellen azokkal a fegyverekkel, amelye-

ket az Úr adott a kezükbe. **Azért őrizkedjete a tömeg-bűnöktől, azoktól a rejtett bűnöktől, amelyeknek nincsen nevük, amelyekért a törvény nem büntet, amelyek az emberek előtt csak mosolygást keltenek, mert ezek mindennél veszedelmesebbek.**

Őrizkedjete a felettebb igazságoskodástól, a felettebb való szenteskedéstől, mert ez álarc, ami az igazit, a gonoszt fedi. Legyetek egyszerűek, természetesek, mindenkifelett pedig szeretetteljesek. És akkor mindent megértetek, akkor mindent át tudtok tekinteni, akkor könnyű lesz az élet, ha kívülről nehéz is, mert a ti benső énetek, a lelketek felszabadult a nagy emberi tehertől, mert megtanultátok a bensőt, az igazságnak a lényegét. És amikor megtanultátok az igazságnak a lényegét, hogy tulajdonképpen mit is kíván tőletek az Isten, akkor megszabadultatok a kényszer-testöltéstől, az eshetőségektől, az árnyakkal való küzdéstől és a formáktól, mert akkor megtanultátok, hogy egyedül csak az Isten kegyelmére támaszkodva emelkedhettek fel.

KRISZTUS MEGVÁLTÓ MUNKÁJÁNAK ÉRTELMEZÉSE.

1. rész. ()**

Az Isten célja a földdel. — A Genezis értelmezése. — A szellemek felébredése előtt nem volt szférája a földnek. — A kiválasztott nép. — Az Úr munkája földi megszületése előtt. — Miért kezdte az Úr földi munkálkodását csak harmincéves korában? — Halála után negyven napig a szférákban. — Az úrvacsora misztériuma.

Az írásokban megtaláljátok azt a kijelentést, hogy az Isten a megváltás munkáját már tervbe vette a világ fundamentumának felvettete előtt. **Mi sem bizonyítja jobban azt, hogy már e világ fundamentumának felvettete előtt bűnbeesett szellem-csoportról van szó, amelynek felemelését és megtisztítását az istenség már e világ megteremtésekor, vagyis az élet felébredésekor célul tűzte ki, mint e világ megteremtése. E világ megteremtésére nem azért volt szükség, hogy az Isten**

ezeket a mélyen bukott szellemeket elvesse Magától, hanem hogy e világ megteremtése által őket Magához vonzhassa és ismét igazi gyermekeivé tehesse. Tehát e világ megteremtése a szeretetnek, a kegyelemnek, az engesztelésnek, a jóvátételnek műve volt.

A szentírásnak az a kifejezése, hogy az Isten „hat napon át teremtett, és a hetedikén megnyugovék” azt jelenti, hogy a földi világnak hét teremtési korszakon kellett keresztül mennie. Amelyek közül hat korszakon végig a természet ereje fejlődött arra a legmagasabb fokra, hogy immár a földön a szellem testet ölthetett, azaz az ember megjelenhetett (a szellem az erővel és anyaggal formába öltöztethető). A hetedik napon pedig az Isten mintegy szellemi sugárzásban fürdette meg ezt a világot, mintegy — hogy úgy mondjam — végig szemlélte, és jókedvvel tekintett a világra. Ezt jelenti a hetedik nap; a megnyugovás kifejezése pedig azt, hogy az Isten befejezettnek tekintette a teremtést azáltal, hogy e megteremtett világon most már szellemlények tevékeny életet nyertek, miáltal ennek az alkotásnak megvoltak a feltételei arra, hogy továbbfejlődhessék a szellemiesülés felé. A kegyelem törvényvilágáról írott munkámra utalok itt azzal, hogy a teremtési korszaknak ebben az állapotában állt készen az alsó 7 háromszög, fizikai sík akkor lett teljesen kész.^{35}*

Ezután keletkeztek a szférák (a légkörök) vagyis az ember lelkének a hazája; mert addig a lélek és a szellem az anyagban volt, s az anyaggal a természettörvénnyel latens rotált. „A világ fundamentumának felvettetése” kifejezés annyit jelent, hogy a törvénytelen fluidokat, erőket, s a bennük fogva tartott szellemeket a törvény osztályozta, és ezeket mindenestül fogva, mintegy felgombolyította, s mindent a maga helyére állított. (2—3—4—5. sz. törvények.) És így a maga helyén mindegyik felébredt az életre, és minden erőreteg a maga formája és

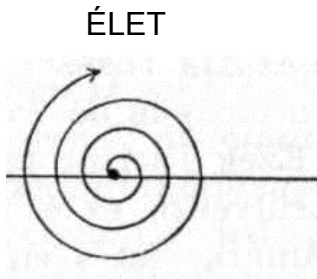
³⁵ * L. A kegyelem törvényvilága 2. ábráját.

természete szerint testbe öltöztetett. (6. törvény.) Ekként a teremtés műve az emberrel, mint a teremtés koronájával, befejeződött. Mert valójában *az egész természet nem másért, mint csupán az emberért van, mert hiszen az egész világ a maga természetével, s mindennel, ami látható és nem látható, tulajdonképpen az emberszellemé, az emberszellemnek a járuléka; nincs egyetlen porszem, egyetlen fűszál, fa, kőzet, vagy ásványrészecske, amely nem a szellem, járulékaképpen került volna a fizikai síkra a szellemek munkálkodása folytán.* Mert hiszen mindennek haladnia, fejlődnie kell; valaki nem tud jót cselekedni, cselekszik rosszat, de tevékenykednie, mozognia kell, mert a mozgás be van iktatva a léthez tartozó ösztönök közé. Ezek szerint tehát amilyen természet az embereket körülveszi, ez a természet nem idegen az emberi lények számára, ezt s ennek járulékait mind ők teremtették meg, s ezeket a természettörvény csupán megfelelő formával ruházta föl.

Nos tehát, a felfelé haladó természettörvény ezt a természetet lecsiszolta, megtisztította, alakba öltöztette, megjelenési formával ajándékozta meg, amely ma már egy fejlettebb állapotát tünteti fel annak az erőnek, amely benne van, azaz annak a lelkeségnek, melyet az emberszellem az idők végtelensége folyamán mintegy önmagából való teremtést, hogy úgy mondjam, kiizzadott. Amikor az ember megjelent a földön, még nem volt szférája a földnek, mert addig még nem volt élet, amely a maga hatásait a fizikai síknál továbbvetítette volna. *Csak amikor a fizikai síkra került ember elkezdett a földön dolgozni, mozogni, önmagából ismét életet kibocsátani, akkor teremtődött meg az első légkör; ez szabályozódott a maga erőivel, s hozzákapcsolódott a földhöz. Ebben a légkörben mindennek, ami csak a földön megjelent, mintegy éteri hazája létesült. Ezt az első légkört megteremtve, megkezdte spirális mozgását az erő, hogy fölemeljen a föld mélyéből a fizikai síkra új erőket, s azokat a fizikai sík mű-*

ködésébe beállítva, ismét alámerüljön az élettelenbe, hogy onnan erőket, amelyek a fizikai síkon eddig még meg nem jelenhettek, a megszületéssel ismét magával hozzon.

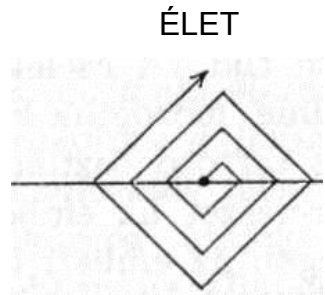
A ROTÁCIÓ SÉMÁJA

HALÁL

3.ábra.

A FEJLŐDÉS ÉS ASSZIMILÁCIÓ SÉMÁJA

HALÁL

4.ábra

Ez az erő minden ilyen alámerüléssel nagyobb és nagyobb munkát végez és mindig magasabb és magasabb fokozatot teremt meg magának; és minél magasabbra emelkedik tisztító munkájában, szükségképpen annál mélyebben képes alászállani az élettelenbe is.^{36} Ezzel együtt jár, hogy minden egyes ilyen spirális periódus megtételével nagyobbodik a fizikai sík terjedelme is.^{37**} (Lásd a 4. ábrát.) Minél nagyobb a fény terjedése, annál nagyobbat von magához az árnyékból is.*

³⁶ * Minél finomabbá, minél éteribbé fejlődik az erő, annál mélyebben tudja áthatni a legtömörebb, a legélettelenebb anyagot is, hogy az abban halálos dermedtségben rejlő életet felsodorja. (L. a 3. ábrát.)

³⁷ ** A fizikai sík nagyobbodása alatt nem azt kell érteni, mintha a föld felülete megnagyobbodnék, mert hiszen ez csupán gondolkozási séma, hanem kiszélesedik a földi élet terjedelme, és az ember értelme, lelki- és megérző képessége. S ezáltal az alsóbb világokból mindig többet és többet vonz ma-

Mikor a fejlődés folyamán az emberszellemek feljutottak addig a pontig, ahol az alapigazságokat nekik mint törvényt pontokba foglalva ki lehetett nyilatkoztatni, (Mózes törvénye), akkor már a Kegyelem is lehajolt hozzájuk, ami abban nyilvánult meg, hogy mind tisztább és magasabb szellemek ölthettek testet a földön, hogy az életükkel példát mutassanak azoknak, akiket tulajdonképp még csak a természet ereje, és nem Isten szava hívott életre. **Az egész világon egy maroknyi nép — az ú. n. kiválasztott nép — van kijelölve, és ideküldve abból a világból, amely világ közvetíteni volt hivatva a Megváltóval leendő kapcsolatot a földön.**

Ez a magasabb rendű világ a Nap, s az ebből földre szállott szellemek: *Ábrahám, Izsák, Jákob és azok az elődök, akikről a szentírás említést tesz, akikben az Isten eszméje mint mag hintetett el, hogy azt a földre hozzák. Nem maga a népfaj, vagy a vérszerinti embercsoport a kiválasztott nép, hanem az az eszmét hordozó és felfogó csoport, amely folyton való megújulással és felfrissüléssel nemzedékiről-nemzedékre fejleszti és választja ki önmagából az isteneszme megőrzésére és letéteményezésére alkalmas eszközöket, akik majd annak idején felfogó edényeivé válnak az Igének, megízesítő sója és összetartó ragasztó szere a földnek. Ezek képezik a kiválasztott népet, nem pedig az a tömeg, amely ehhez hozzátapadt, amelyet test szerint magába olvasztott és asszimilált a zsidó népfaj. Ezek csak keretét képezik annak a magnak, amelyben az eszme megőriztetett.*

Az Isten a zsidóknak a csillogást, a kiváltságokat nem azért adta, mintha erre nagyon rászolgáltak volna, hanem *hogy fennmaradásukkal nemzedékről-nemzedékre ápolják azt a szellemet, amely majd bölcsőjévé válhat az új kijelentéseknek.* Mert

gához azokból az erőkből, amelyek eddig számára latens feküdtek, de amelyeket amint asszimilál, mind jobban és jobban fel tud használni ismét a saját képességeinek és erőinek kiterjesztésére.

hogya a fajból történt volna a kiválasztás vér szerint, mint ahogyan azt ők hitték, s amiben még ma is sok emberlélek elbotlik és eltéved, akkor a Krisztusnak nem kellett volna oly nagy szenvedésekkel és oly zord halállal megpecsételnie az ő munkáját. De mivel a lélek szerint hivatalosak alig különböztethetők meg a test szerint magukat kiválasztottaknak tartóktól, így minden-hova odaférkőzik a tévelygés szelleme, és megfertőzi az emberek tudatát. Ez az oka annak, hogy az ősbűn, az emberszellemek nagyot akarása, az önmagát magasabbra értékelése, mint amennyi tulajdonképp, vagyis az a hit, hogy önmagát mindig többre tartja, mint a felebarátját, áthatotta azt a csoportot is, amely csak külsőleg, formailag képezte keretét a kiválasztottaknak.

Mikor a fejlődés során a föld fluid rétege annyira elkészült, hogy az igazságot sok szenvedés árán már a maga meztlenségében is képes volt felismerni, az igazságtalanság is ezzel arányos magaslatot ért el. Mert amily magas fokra felemelkedik a szellem testöltésről-testöltésre az ő értelmével és az ő tisztább erejével (lásd a 3-4. ábrákat), és amint ezáltal rétegről-rétegre megteremti az egyes szférákat: éppoly mélyen kell lehajolnia az alsóbb világokba is. Eszerint, amint a harmadik szféra is kifejlődött, ennek értelmi ereje lehatolt az alsóbb világok törvényébe is, és ott is étellel, világossággal látta el ezeket az alsóbb rétegeket. S mivel az árnyékból erőket vont magához, nyilvánvaló, hogy az árnyékból kiemelt gondolatok és érzések éppolyan sötétséget mutatnak, mint amilyen fényt és világosságot ért el az értelmi, és érzelmi fejlődés. Amikor pedig kifejlődik a negyedik szféra, ebben már a testöltés kényszerének és a körforgás vonzóerejének csekélysége folytán pihenést találtak azok a lelkek, akik hittek, és hitükkel a törvényt betöltötték. Ekkor még a negyedik szféra korántsem volt olyan csillogó szép, mint amilyen ma. Mindazonáltal a negyedik szféra megteremtésével a természettörvény a legelső világba, a legutolsó szögletbe is bejutott, s vele az élet, az elevenség és a világosság, ami ott is felébresztette a szellemeket.

A földi légkör be van fejezve a negyedik szférával; ez a mennyország, mert itt pihenés, igazság, szeretet honol. A teremto munka azonban itt sem szünetel, hanem folyton-folyvást alkot és munkálkodik a földi szférák érdekében, — t. i. a három alsó szféra érdekében — hogy ezeken keresztül eljusson a fizikai sík alatti rétegekbe, amelyek még akkor a halálban pihentek, hogy azok is étellel és világossággal telíttessenek meg.

*

Az Úr ez alatt az idő alatt folyton munkálkodott. Kapcsolódásokat teremtett azokkal a szellemekkel, akik között meg kellett jellennie. Szakadatlanul gondolatokat, érzéseket, igazságokat adott le; így Mózes által és a nagyobb próféták által mindig magasabb, tisztább, jobb, az embereknek jobban megérthető alakban. Ezek által az újabb, magasabb, tisztább igazságok és erők által, s azoknak a földön élő emberek és szellemek révén való hatása által újabb, magasabb szférák álltak elő, amelyek kizárólag azért teremtődtek meg, hogy szolgálatára lehessenek az Úrnak a testöltésben. Íme: fokról-fokról kezdte az Úr a maga megváltó munkáját. Nem egyszerre lépett be a világba, hanem először a földet körülvevő rétegeket hatotta át az ő igazságaival, az ő szeretetével. És csak mikor ezek az erőrétegek át voltak hatva, és ragyogtak az ő igazságától, akkor érkezett el az idő, hogy testet ölthessen a földön. Amikor testet öltött, azok a szellemek, akik át voltak hatva az ő világosságától, körülfogták Őt, és segítségére állottak, szolgáltak neki, erősítették, bátorították őt.

Mert talán szükségtelen is mondanom, hogy mivel Ő a legmagasabbról jött, az ő hatása a legmélyebbre bukott szellemfluidokat is felébresztette, és étellel hatotta át. Mert minél nagyobb a fény, annál messzebb világít. Az ő szellemi ereje, az ő fénye a poklokra is aláhatott, és az ott lévő szellemek is érezték és tudták, hogy valami nagy dolog történt. Így megmozdult minden erő, minden hatalom, és mind életet nyert a belőle áradó életből. A világ forrongott, elégedetlenkedett, a zsarnok járma

alatt nyögött az egyik, és diadalmámban úszott a másik embercsoport. A legnagyobb végletek voltak akkor a földön. Mámor, dözölés, zsarnokoskodás, kegyetlenkedés, kéjhajhászás és — amennyire az ő fejlettségük, értelmük megengedte — a legnagyobb kényelem, pompa és fényűzés az egyik oldalon, s a legkeserűbb elnyomatás és szenvedés a másik oldalon.

Ez az idő volt kiszemelve arra, hogy az Úr áthidalja, összekösse ezeket a széjjelvált erőket, mert különben a világ már azon a ponton volt, hogy széthulljon a széthúzó erők hatása alatt. A szférákban dübörgött a bosszú, és minden eszköz jó volt arra, hogy a halált, mint megtorlást alkalmazásba vegye az elnyomottak serege. S ezekben a nagy fluidi és szellemi ellentétes állapotokban állította Őt oda a természettörvény, hogy az ellentéteket kiegyenlítse, s azokat, akik már érettebbek voltak a szellemi igazságok befogadására, s akik a hit által hozzá kapcsolódtak, megmentse. Mivel az Úr, amikor alászállott a földre, a szférákat is áthatotta az ő igéjének, az ő világosságának fényével, ezáltal a felsőbb szférákba nagy csendességet, békességet, boldogságot vitt, míg az alacsonyabb szférákba forrongást. Azaz az ő fluidjai által az itt élő szellemek mintegy étellel telítették meg, a jók a jóban, a rosszak a rosszban váltak hatékonyabbakká.

*

Mikor az Úr Jézus elérte életének azt az időpontját, hogy kilépett a világba, nyilvános működésének megkezdésére, akkor már mindazoknak az erőknek újra birtokába jutott, amelyeket testbeöltözésekor letett, hogy ne legyen Ő se hatalmasabb és nagyobb, mint a többi emberszellem.^{38*} Reá,

³⁸ * Minden létező anyagi szubsztancia, és legyen az bár a legtömörebb, vagy a legétebb anyag: szellem-produktum, egyszerűen azért, mert a szellem gondolatokat és érzéseket teremt; — a gondolatok és érzések: erők, az anyag pedig megsűrűsödött, összetömörült erők halmaza. A szférák anyagát szellemek gondolatai és érzései hozták létre. De maguk a bolygók és a bolygók anyaga, a föld, a tenger, a hegyek, egyszóval mindaz, amit ti anyagnak neveztek, erőknek, gondolatoknak, érzéseknek megsűrűsödései. Magában az

miután földi anyagba öltözködött, éppúgy hatott az alacsonyabb szférák nyomása, mint a magasabb szférák emelő hatása. Az ő földi testi életének ideje arra szolgált, hogy azokat az erőket, amelyekkel ezek az alacsonyabb szférák hatottak reá, átszellemesítse; s mivel ezeket átszellemesítette, mintegy az ő anyaguktól megtisztította, azért volt neki hatalma ezek fölött az erők fölött, azért tudott az ú.n. ördögöknek parancsolni, azért volt képes a halál és a betegségek fölött diadalmaskodni. Szelleme mindinkább erősebbé és erősebbé vált a test felett annyira, hogy mikor kilépett a világba, a test már csak pusztá eszköze volt. Az összes természeti erőknek parancsolt; nem azért, mintha ezt a képességet magával hozta volna, mert hiszen Ő csak szellemi erőket hozott magával; de ezeknek a szellemi erőknek folytonos munkájával legyűrte, megtisztította a természeti erőket, és azért ezek a megtisztított természeti erők rendelkezésére állottak. Ez tette Őt misztikussá és érthetlenné a földi ember szemében, aki testi énjé fölött uralmat venni nem képes.

Ő azonban ezeket az erőket sohasem állította az ő saját egyéniségének a szolgálatába, hanem csupán az igazság szolgálatába. És éppen mivel ez erőket csak az igazság szolgálatába állította, és csak a hit megerősítésére vette igénybe, azért nem tudott kikezdeni vele, mint egyenrangú fél szembeállani

emberi testben, amely egy sejtesített tömeg, gondolatok és érzések vannak összetömörítve, amelyek ebben a sejtesített anyag tömegben latens rejtőznek. Ezeknek elgondolása után világos, hogy miután a szférák anyaga is szellemek által kibocsátott gondolat- és érzéserők tartálya, egy tiszta szellemre nézve a szférák anyagának felöltözése — annak dacára, hogy a szférák anyagában a gondolat- és érzéserők latens fekszenek — kísértést jelent. Az Úr Jézus Krisztusnak tehát akkor, amikor a földön testet öltött, és sorra magára vette a legfelső szféráktól a legmélyebbekig e földi világ anyagát, ebben az anyagban rejlő ellentét-eszmét mint kísértést, sorozatosan le kellett győznie, ez anyagokat a bennük lévő ellenszegülő elvtől tökéletesen meg kellett tisztítania, a maga abszolút tiszta, isteni erőivel át kellett sugározni. És az ő isteni lénye csak akkor érvényesülhetett a maga teljes fenségében ezen az anyagon keresztül, amikor ennek legyőzése és átsugárzása teljesen és tökéletesen befejezést nyert.

az elűzött, vagyis erejétől és hatalmától megfosztott sátán. (ld. IV. részt) Ez tehát csakis az embereken keresztül vélte a harcot a maga részére diadalmasan eldönteni. Az a szenvedés, küzdelem, megaláztatás, lelki- és testi-meggyötrés, amiben az Úr részesült, természetes visszahatás volt olyan nivójú szellemek részéről, amelyeneket Ő gonosz erejüktől megfosztott. Mert azok a szellemek, akiktől megszabadította az embereket, akiket ördögöknek neveznek, azáltal, hogy vele összeköttetésbe kerültek, elvesztették az ő erejüket, s mivel az ő fluidjaik, azaz az ő erejük, tehát az ő vagyonuk tönkrement, azért könyörögtek neki, hogy hagyja őket békén, hadd cselekedjenek tovább. Ezek az események óriási horderővel bírtak nemcsak a földön, hanem az alacsonyabb szférákban is, az elkárhozottak szféráiban. A sötétség és mozdulatlanság helyett mindenütt élet, mozgás, erő és fényjelenségek jelentek meg, s azok a lelkek, akik a bűnben úgyszólván tehetetlen merevségben szenvedtek, megelevenedtek a kegyelem sugarának érintésétől. Itt is az elvek (princípiumok) harcoltak. Nem a szenvedélyek, hanem az isteni elvek és az ellenszegülés elvei.

És miután Krisztus magától mindent megtagadott, mindent visszautasított, semmit el nem fogadott a földtől, az ellentétől, csupán annyit, amennyire neki a testi élet fenntartására szüksége volt, tehát csak a mindennapi kenyeret — és ezért is megdolgozott. Mert hiszen mindenfelé jót cselekedett, hirdette az örömhírt és hitet ébresztett. Ennélfogva az ellentét nem tudott ellene semmit felhozni, egyetlen ponton sem tudott vele kapcsolatba jutni anélkül, hogy le ne győzetett volna. Maradt tehát a legutolsó, a legnagyobb: a kereszthalál. *Hiszen az emberré-levés nagy átka a fájdalom, a szenvedés, a halál; ebben fejeződik be az ellentét eszméjében élők rövid diadala a földön; ezzel kell fizetnie mindenkinek, aki a földön testet ölt: a testtől való megváltás fájdalmával, és rettegésével. Az ő részéről pedig a halálnak halála a legkínosabb, a legmélyebb elvettetés volt, mint termé-*

szetes sors, mivelhogy ő a legmesszibbre világította be a sötétséget. A sötétség más téren nem tudta magát kitombolni Vele szemben, mint csak a test fogalmánál, mivel sem a szellemiségéhez, sem a lelkeségéhez egy pillanatig sem tudott kapcsolódni, mert Ő hű volt az utolsó pillanatig az isteneszméhez, amit lehozott Magával, s attól soha, egy pillanatra sem tért el sem érzésben, sem gondolatban, sem cselekedetben. Mivel pedig mindvégig hű maradt, azért Ő tisztán, minden járulék nélkül merült alá a halál birodalmába, a halál törvényébe (7. törvény), s onnan a minősítési törvénybe, (4. törvény) amely törvény egy pillanat ezredrésze alatt már választotta is ki a fényt önmagából, az ő ragyogását. Mivel pedig az ellenségeiért is imádkozott, az ellenségeit is szeretetébe fogadta, s azok részére is készen tartotta a megbocsátás érzését és gondolatát, azért az ő világossága átvilágította a halál birodalmát is. Mert neki is keresztül kellett mennie a sötét folyosón, de az ő léptei ott ragyognak a halál folyosóján ma is, a hívők részére örök fényvel világítva. Tehát amikor az Úr feltámadott, egy igen rövid idő alatt tette meg az utat, amelyet az ellentétben élő szellemek, akik testet öltöttek a földön, évezredek alatt tudnak csak megtenni; s bevilágította a halál barlangjait (7., 4. és 2. törvény) mind a kegyelemmel, a szeretettel, és máris ismét a fizikai sík fölött (IV. törvény) volt, hogy ott időzzék addig, amíg eljön az ő ideje, hogy szellemileg is elválják azoktól a fluidoktól, amelyek neki itt ezen a földön szolgáltak.

Tehát negyven napig a szférákban, a szellemvilágban időzött, s ezeknek törvényeit (VII—I-ig) mind át- meg áthattotta, s az Ő jelenlétével mindent átvilágított és megtisztított. És mivel Ő testi anyagot nem vett magához, azaz az anyagnak amaz átkos részét teljesen megtisztította az ő tisztaságával és hűségével: azért az ige azt mintegy felbontotta és erővé, vagyis lélekké alakította át. Ez a lélek az, ami a szférákban él. Minden szférában, még a legutolsó rétegben is hagyott magából valamit. S valakik hisznek, és lélekben hozzá

fohászkodnak, egy pillanatra megvilágosodik bennük a Krisztusnak Lelke.^{39*} Ezzel a lélekkel maradt Ő a földi emberekkel: „Én veletek maradok e világ végezetéig.” Ez a lélek itt maradt, velünk maradt, és ez az, ami nem szűnik meg munkálkodni, dolgozni, kegyelmet és szeretetet gyakorolni. Ennek a léleknek minden egyes kicsiny részecskéje az ő arcát viseli, mert mind az ő tetteivel, emlékeivel, érzéseivel van telítve. És minden egyes lélekkel, aki ezt a szeretet fluidot, vagyis ezeket a lelki erőket hittel magához vonzza, vele marad Ő, és örök, felbonthatatlan összeköttetést tart fenn vele.

És aki ezt a lelket magához vonzza és megsokasítja önmagában, azt Ő felöltözteti az igazság ruházatába. Ez az, ami megvilágít, ezen keresztül szólunk, tanítunk, cselekszünk csodákat, mert Ő cselekszi azokat a saját lelkével a mi lelkünkön keresztül. Azt is mondja Ő: „*Ha együtt vagytok ketten, vagy hárman az én nevemben, én veletek vagyok.*” Azaz az őtána való vágyal az ő lelkét vonzzuk magunkhoz. Ez az a lélek, amely alakot formál magában, és megjelenik mindenütt, ahol reá szükség van, és mindazok előtt, akik hisznek, sőt még azok előtt is, akik ellenségei, és Őt általszegezték. Az úrvacsorában is — aki hisz és hittel veszi azt magához, mint az Úr testének és vérének jegyeit, abban az ő emlékét — az ő lelkének elemeit vonja magához a hívő, és ezek az elemek, ha elég erős a hite, felemelik és megtisztítják őt, vagyis megválthatják az ő bűneiből.^{40*} *Ilyképpen az a titokzatos elrendelés, amelyet ő adott az úrvacsorában az ember számára — annak, aki hisz és magáévá teszi azt — csakugyan meghalást jelent a test vágyainak és akaratának, a kárhozatra vivő ellentéteszmének, amely a testi természetben kifejezésre jut, de megelevenedést jelent a lélek számára, amely a*

³⁹ * Mert minden Krisztusban hívő emberben van abból a lelki anyagból, amelyet Krisztus átvilágított, és amikor az ember lélekben felemelkedett hangulatban van, ez a részecske világít benne

⁴⁰ * Nem kell azt gondolni, hogy a kenyér és a bor változik Krisztus valóságos testévé.

test rovására növekedik, fényesedik, tisztul, megigazul, hogy majd egykor megdicsőüljön.

Az úrvacsora nem a szellemek számára van adva, hanem azoknak, akik itt élnek a fizikai síkon, akik végigharcolják és végigszenvedik az emberré levés nagy törvényét, akikre a kegyelem napja süt, de akikre ugyanakkor a tévesztés szellemei is rájuk vetik sötét árnyékukat. Olyanok számára, akik küzdenek az életben a jóért, az igazért, akik az ő lelkük megmentésére hozzá kiáltanak segítségért. Ezekért van adva, hogy el ne merüljenek.

A szellemek, akik bűnben költöznek el, csak elméletileg részesülhetnek benne, csak elméletileg juthatnak arra a világosságra, hogy meg tudják ítélni, mit cselekedtek, amikor az Isten törvényét megsértették és az ellentét törvényének éltek. A szellemeknek javulniuk kell, és elveiket megmásítaniuk, hogy felkerülhessenek a fizikai síkra, hogy itt küzdve és szenvedve a kegyelem részeseivé lehessenek az által a hit által, amit Ő ad mindazok részére, akik szeretnének kijutni a tévelygés világából, és megpihenni a küzdelemtől; akik óhajtják és várják az ő segítségét. Ezek részére készen áll a szövetség, az új lelkiállapot nemcsak elméletben, hanem a valóságban is.

Így, aki elfogadja az Igét, az ő igazságát, hisz benne, lelkében igaznak és jónak tartja, de gyengének érzi magát, az bármikor, ha reszket, fáradt s az Úrhoz kiált segítségért, újra összeköttetést talál az Istennel és az ő egyszülött Fiával, aki csakugyan Megváltója lett a földnek. Aki felemeli az ember lelkének érzéseit, lelkének erejét a hit által az eszmények világába, csakugyan megtisztítja, megigazítja azokat, akik az ő kicsinységükben el vannak mindentől riasztva, s akik keresik a nagyot, a hatalmasat, akinek senki nem árthat, akit senki vissza nem tarthat. S mivel Ő meggyőzte e világot, minden kísértés, rémítés ellenében meggyőzte a poklok minden rémségeit: tehát akik hittel ragaszkodnak az ő szavaihoz és cselekedeteihez, Ő azokban is

meggyőzi e világot azzal az erővel, amely őt mindenekfelett-valóvá tette.

2. rész. (**)

Az anyag titkos élete. — Az anyag hatalma az ember fölött. — A föld anyagának élete. — Az anyagba dermedt szellemek. — A tudatos és tudattalan fogalma. — A főbűnök kialakulása. — A megváltás misztériuma. — Az utolsó ítélet. — Az újjáalakult föld természete.

Az a fogalom, amit ti anyagnak neveztek, mint holt, érzéketlen és mozdulatlan valami él a képzeletetekben. Ez azonban nem így van. *Az anyag nem érzéketlen és nem holt; az a mozdulatlanság, amelyet ti az anyagban föltételeztek, csak a ti időmértéketek és időbeosztásotok folytán, és a ti rövid földi megjelenésiekhez viszonyítottan látszik halálnak*, mert a ti megjelenések a földi létben nagyon rövid ahhoz, hogy az anyag felbontását és ismét erővé való visszaalakulását felismerjétek. A vegyészet és elektrokémia azonban napjaitokban máris sok szép eredményt tud felmutatni, és nem nagyon soká ki fogja mutatni az eddig holtnak tartott anyagban *az élet* mozdulatait. Természetesen ezek az élet-mozdulatok olyan parányiak, hogy azokat igazán csak nagyon fejlett tudományos módszerekkel tudjátok majd megállapítani.

Ha azonban a testi ember nincs is arra képesítve, hogy az anyagban megnyilvánuló életet konstatálja, de a lélek már igen, mert *a lélek előtt a pillanat és az örökkévalóság egy*; a pillanatot fel tudja bontani és az örökkévalóságba áthelyezni, és az örökkévalóságot ismét egy pillanatba bele tudja sűríteni. Innen van az ember előtt a lélek titokzatos, misztikus és érthetetlen volta.

A holt anyag tehát magában véve, látszólagos mozdulatlanságával semmi, de a lélek szemüvegén keresztül, amely az örökkévalóságból tekint a mulandó képre, az anyag is hatalmas forrása a megismerésnek; nem a maga állapotával (ahogyan t. i. az anyag a földi ember előtt megjelenik), hanem *azoknak a hatásoknak a révén, amelyeket neki a lélek kölcsönöz, vagyis amit*

a lélek rá kivetít⁴¹ Azok az erők, amelyek a maguk sorrendjében rétegenként kerülnek a föld felszínére, láthatatlanok, s az ember létezésükről nem vesz tudomást; de fokozatosan megsűrűsödnek, és anyaggá válnak. Az emberek lelkére nézve ezek az anyag-erők élnek. Nem a testre nézve, mert a test maga is anyag - habár mint legmagasabb rendű anyag fokozottabb mozgással (rotációval) bír is, — hanem a lélekre nézve él az anyag. T. i. az anyagnak a lelke, amelyre az összekapcsolódás folytán az embernek a lelke, az embernek a tudata hatást gyakorol. E hatás révén az anyag lelkének életét bizonyos viszonylatba hozza a saját életével, ami a kettő között bizonyos kiegyenlítődést, bizonyos felszívódást hoz létre. Amíg az anyag az emberi tudaton, a lélek képzeletén keresztül, mint különálló lényeg és hatalom tűnik fel, addig az emberi léleknek küzdenie kell az anyaggal. Mikor azonban az emberi lélek a maga hatalma alá hajtotta, akkor uralja ezeket az erőket, azután már nem kell küzdenie velük, és ezek az erők engedelmeskednek neki. A természettudomány az anyagot mindig csak kívülről tekinti, mert nem képes azt lényegében megérteni. Előtte az ember és az anyag két különböző dolog, mert az ember az anyagot egy másik anyagon — a saját testén — keresztül szemléli. Azonban mikor a saját testét legyőzte és felette uralmat nyert, akkor az anyag (vagyis azok a gondolat- és érzésprincípiumok, amelyek abban rejlenek) megszűnt rá nézve mint hatalom létezni.*

Hogy az anyag miért jelent olyan nagy hatalmasságot a gyenge ember előtt, annak oka az, hogy a test erőiben mindenképp, az egész világból van. Ahány része van a testnek, az mind külön-külön erőknek és hatalmaknak a produktuma, és a testnek minden egyes része egy-egy külön összeköttetést jelent a világgal. Az emberi test magasra fejlődött, gyors rotációjú, míg a

⁴¹ * Nem jelent semmit az anyag, amíg a te lelkedhez hozzá nincs kapcsolódva; de mielőtt a lelkedhez van kapcsolva, többé rád nézve az anyagnak nem az állapota bír fontossággal, hanem az a hatása, amelyet rád gyakorol.

külső világ sokkal lassúbb rotációjú anyag. A kőzet és az ásványok élete évezredek alatt alig mozdul; ezeknek egy nagyobb, hatalmasabb erő adja meg mindig az átváltozást és újból-alakulást. Ilyen vegyi és mechanikai átváltozások mennek végbe a föld anyagában, amelynek mélyében mint erőközpontban feszülő villamos és delejes erők és a kívülről ható villamosság és delejesség által mintegy összesajtolva, folytonosan a felszínre vetődnek egyes produktumok, hogy később ismét alámerüljenek, majd új átdolgozásban megint felkerülhessenek a felszínre. **Amikor pedig már annyira megromlott valamely anyagi erő, hogy a föld felszínének minőségi nívóját nem üti meg, akkor folyékonyvá válik és kivettetik. Ilyen kivetődések hozták létre a földet és a bolygókat, valamint a földnek és más bolygóknak a holdjait is, és a föld most is egy ilyen folyamat elé néz. Ezzel fog befejeződni egy korszak a föld életében.**

S mivelhogy annyira egy a földi világ az emberrel, a testtel, s a testen keresztül észlelő lélekkel: a földnek ilyen folyton forrongó, átalakuló mozgása következtében rég elvetett és aláhanyatlott igazságok újra meg újra előkerülnek. Ezeket a lélek a testen keresztül szemléli, s ezek az ő előhaladása és fejlődése folytán mindjobban és világosabban fölismerhetőkké váltak előtte, mert ma már, amikor lelki szeméhez, vagyis az ő érzésvilágához ismét közel kerülnek, úgy szemléli azokat, mint mikor parányi dolgokat mikroszkópon vizsgál az ember. Vizsgálata eredményeként azután vagy magáévá teszi azokat az eszméket, azaz felveszi a maga lelki világába, s ezáltal a lelki világát telíti, módosítja, formálja, vagy pedig elutasítja magától; egyszóval a szellem a lelken keresztül minősíti azokat. Ha félredobta, vagy átszellemesítette ezeket a hatásokat, akkor „legyőzte a kísértést”, vagyis a szellemi, az abszolút jó, az isteni fogalom győzött, és az anyagot, amelyet a testen keresztül eddig mint különálló hatalmat tekintett, besugározta az ő lelkének világosságával,

s ő formálta át azt, nem az az ő lelkét. Vagyis nem az anyag lelke győzött az ember lelke fölött.^{42*}

Mindenesetre *az anyag is lélek; és ahol lélek van, ott szellemek is vannak. Ne higgyétek azonban, hogy ezek a szellemek mind tudatosak. De ezek a tudattalan szellemek, (illetőleg lelki mozgások) a tudatos, a felébredt szellemekre is vonzást gyakorolnak, mert ez az ő atmoszférájuk, ez az ő világuk, és ennélfogva vágyakoznak ezek után az erők után, mert hiszen ők ebben a gondolat- és érzésanyagban éltek, tehát ezt otthonuknak érzik. Miután tehát nemcsak tudattalan, hanem tudatos erők (szellemek) is voltak és vannak abban az anyagban, amelyet a fejlődő emberszemlem minősített és legyőzött, győzelmével ezeket a szellemeket is a maga hatása alá hajtotta, és hatalmába kerítette annak dacára, hogy azok éppen ellenkező körülmények között éreznék jól magukat.* Ezek a tudatos erők megtévesztett szellemek, akiknek nincs fogalmuk az abszolút Jóról; ezek fokozatosan süllyednek, vagy emelkednek azokból az ütközésekből kifolyólag, amelyeket a földi világból kapnak. Amikor győznek, akkor süllyednek, amikor legyőzetnek, akkor akaratuk ellenére emelkednek, mert az anyag, amelyhez kapcsolva vannak, egy fokozattal feljebb került, és ők kénytelenek az anyagba tapadt szellemek erőivel együtt a magasabb hatásokat elfogadni, azokkal is megküzdeni, s amikor azoktól is legyőzetnek, egy fokkal ismét feljebb kerülnek.

Amikor a tudattalan erők a fizikai síkon megjelennek, mielőtt a szellemek felébresztetnének, nekik vissza kell maradniuk, és tovább kell dolgozniuk a tudattalan mellett a tudatosban.

⁴² * Azokról a lelki hatásokról van itt szó, amelyek anyaggá sűrűsödtek, de a fejlődés rendjén újból felszabadultak kötöttségükből, s mint a bukott anyag lelke, kísértést jelentenek a szintén anyagban élő szellemre nézve. Ha tehát a szellem ezt a hatást kísértésnek ismerve föl, annak ellenáll, vagy magasabb megismerésével helyesbíti, akkor ő győzött az anyag lelke, vagyis a kísértés fölött.

Ez minden szférának az életében így van. A fizikai síkon azonban, amikor a tudatos is testbe öltöztetetik, és hatásokat képes elfogadni a jótól, és éppúgy a tudatos, mint a tudattalan rossztól is, tehát az a maga természetét érvényre juttathatja: akkor érkezett el számára a jutalmazás, vagy bűnhődés időpontja. A bűnhődés ilyenkor már sokkal inkább fáj neki, mert az érzékszervei sokkal finomabbakká váltak még a legdurvább testben is, mint amikor még test nélkül a tudattalan mögött időzött.

Magyarázat: Az anyag erőiben szellemek vannak latens lekötve, tudattalanul, vagyis még fel nem ébresztve. Az ilyen szellem csak gépies rotációt végez, ahova őt sorsa löki. Ő maga nem végez semmiféle kísértést, neki nem lehet gondolata, vágya, őt az a princípium hajtja, amelybe beledermedt. Ezt a princípiumot pedig a rotáció hajtja, úzi széteséseken, bomlásokon, újból való tömörüléseken keresztül, mivel a minősítési törvény minduntalan szétszedi, és újból alakítja. Ez a tudattalan. Mellette van pedig a tudatos, a felébredt szellem, aki azonban mint felébredt szellem még nem tudja, mi a jó és mi a rossz; ő is csak az ösztönét követi úgy, mint az állat, illetőleg az állatnak a lelke. *Ez a tudatos.* És vannak sokszorosán visszaesett, bűnös szellemek, akiknek ez a tudatos állapota bizonyos intelligenciával van összekötve, és éppen e tudatuk folytán dobatnak ki a földből. Hogyha a tudatos nem üti meg azt a mértéket, amelyet tőle a minősítési törvény megkíván, t. i. ha nem fogad el semmi jót, amellyel a minősítési törvény őt egy fokozattal feljebb lökhesse,^{43*} akkor egy bizonyos számú körforgás után, amellyel mindig lejjebb és lejjebb kerül, végül mintegy gyűjtőmedencébe jut, ahol a tudatos rossz van összegyűjtve s onnan mindazokkal a tudattalan erőkkal együtt, amelyeket ő a

⁴³ * Ahogy például vannak nagyon mélyre esett emberszellemek, akik már voltak emberi testben és akármilyen nagy időközönként öltenek is testet, nem tudják, és nem akarják elfogadni a jót, oly nagy bennük az ellenszegülés, azaz olyan nagy részt hódított meg bennük a hasonlók vonzása folytán a tudattalan rossz.

maga részére megsúrítt, kidobatik. **Mert a rossznak is van bizonyos fokozata, amelyen túl már nem kerülhet többé a fizikai síkra, mint ahogy a jónak is van ilyen fokozata, amelyen túl testet öltenie nem kell, hacsak akarva és tudatosan miszsió-munkát vállalni nem kíván.**

A tudattalan rosszal, amely a felszínre kerül, a tudatos rossz is közelebb jut a felszínhez, és hatásokat fejthet ki. Innen vannak a gonosz természetű megszálltságok. Tehát pl. a test semmiféle hatást sem fejthet ki önmagában, mert kénytelen az ő természettörvényét követni, (t. i. amilyen gondolatok és érzések benne elhelyeztettek). Azonban másként áll ez a dolog a lelki érzéseken keresztül szemlélve, és a hatásokat a lelki szemeken keresztül elbírálván. Hogy ezen a testen keresztül mit valósítasz meg az anyagi életben, azt-e, ami a testnek kedvez, vagy azt-e, ami a te isteni énednek kedvez, ettől függ, hogy maga a test anyaga is finomabbá vagy durvábbá váljék-e. *Mivel pedig a lélek érzései az érzékszerveken keresztül tudnak hatásokat elfogadni, és ismét hatásokat kibocsátani, a te szellemednek emez ítélete és minősítése — azaz, hogy hova sorozod a hatásokat — határozza meg, hogy milyen a szellemi fokozatod.* A primitív lélek mindent a testen keresztül szemlél, az egész világot azon keresztül érzi, és csak azon keresztül tudja értékelni; tehát elsősorban önző lesz, és a testet dédelgeti; így fejlődik ki nála az önzés és testiség. Ez a két érzés alakul ki a lelkében, mivelhogy az ember kétoldalú. Az önzés és a testiség tulajdonképpen egy, de az ember kétoldalúsága két részre osztja.

Azután, amikor magasabb fokú lesz az értelem, és megkülönböztetni képes, akkor mindenképp föltud uralkodni akar, mindent a hatalmába akar hajtani. Így alakul ki a *gőg és az élni akarás*, az ösztön, amellyel az ő lényét az egész földre, az egész mindenségre ki akarná terjesztetni. T. i. a lélek az ő isteni tulajdonságának valamelyes ösztöni öntudatát érzi magában felébredni, és ennek elfajult alakja a *gőg*, az uralkodni vágyás. És mivel ez olyan hatalmas, kialakul ezeknek az erőknek fenntartási

vágya, az *érzékiség*, a fajfenntartó ösztön, vagyis az önmaga részére a további megtestülések, lehetőségére való törekvés. A fajfenntartó ösztön vakon jelentkezik a testben, s ami ennek ellenszegül, ami ezt ellenzi, ami neki ezt bármiféle módon lehetlenné akarja tenni, *azt gyűlölni kezdi*. Mikor pedig ezekkel a hatalmas ösztönökkel szemben tehetetlennek bizonyul, s legyőzve akarátát érvényesíteni nem képes, kétségbeesik s kialakul benne *a reménytelenség*.

Ez az élete a testi embernek, a tudatossá vált szellemnek, amidőn lelki természete még nem világosodik meg. De milyen élet ez! Hova-tovább rájön azonban az emberszellem, hogy az életnek más megoldásának kell lennie, mert ezzel nem jut sem mire sem, mert ez az állapot maga a kárhozát, s igyekezni kezd ezekből a külső burkokból menekülni, s ebben a szomorú vergődésben, a szörnyű eredményektől és szenvedésektől gyötörtetve keresi az utat a kibontakozásra. Ezt a kibontakozást nem képes megtalálni mindaddig, míg a testből indul ki; tehát keresni kényszerül a lelkit, a szellemit, a szellemi pedig elvezeti őt az Istenhez, szellemének tulajdonképpeni életfenntartójához. **Ezt a munkát vállalta az Úr, hogy ezekből a testi ösztönökből kifelé-kívánczó, fájdalommal telt szellemeket kivezesse a börtönből azok által az igazságok által, amelyek e kárhazatos erők felbontásának a munkáját megkezdették.** (Mert nem csupán a test börtön, de még inkább az azoknak az erőknek a tömege, amelyekbe az ember bele van szorítva, mert hiszen ő maga rontotta meg azokat azokkal az érzésekkel és gondolatokkal, amelyeket életei folyamán kibocsátott.) Krisztus ezt a kárhazatos erőtömeget vette fel magára az emberi testtel, és ezt szellemesítette át. Az ő teste is anyag volt, de mivel az ő testének minden egyes atomját átsugározta az isteni szeretet, amely egy pillanatig sem adott helyet azoknak az ösztönöknek, amelyek a testen keresztül tudatossá váltak az ő lelke előtt is: ezzel az átsugárzással az ő magasabb fokú isteni énjével úgyszólván megtisz-

tította ezeket az erőket. Úgy, hogy ezek az erők neki engedelmeskedni kényszerültek, és a hasonló erők vonzása folytán uralmat nyert a földi szférák legalacsonyabb fokozatán is. **Felbontotta a gonosznak hatalmát, a gonosz princípiumot, elvette a gonosztól a hatóerőket, megsemmisítette azoknak hatásait, és szolgálata alá helyezte az isteni eszmének, a Jónak, s ezekkel munkálkodott az anyagi világban és az anyagi szférákban. Az Igével pedig, amely az emberi szíveken keresztül tudott a maga teljességében, tisztaságában és egyszerűségében az emberek világába jutni: munkálkodott a felébredt emberekben és szellemekben.**

*

Krisztus igazságai a megtérés által, amikor azokat az emberek elfogadják, hatalmas és nagy változásokat hoznak az emberi lelkekbe azért, mert annyira egyszerűek. Bár vannak pontjai, melyeket még a negyedik szféra szellemei is nehezen tudnak asszimilálni, jóllehet belátják, hogy azok szépek és igazak, de a természetük nem képes azok elfogadására. *Aki Krisztus tanítását elfogadja, mégpedig nemcsak forma szerint, de amennyire tőle telik lélekben éli is azt, az legyen bár csak az első szférában, szükségképpen feljebb emelkedik.* Tehát még a tudattalan rossz is; ha t. i. a vele együtt lévő tudattalan jót elfogadja, akkor ez a megtérés által feljebb emelkedik (még pedig egy aránylag igen gyors rotációjú mozgásba), és magával emeli a tudattalan rosszat is. Ezt úgy kell érteni, hogy ez esetben a tudattalan jó tudatossá válik, hogy küzdjön a tudattalan rosszal, hogy feljebb emelkedhessék.

Téves általánosítás az emberek egyike-másika részéről az a hiedelem, mintha bizonyos szférákban mindenkinek a bűnei annyira nyilvánvalók lennének, hogy úgyszólván oszlopokra vannak felírva, hogy a tudattalan rossz a szellem előtt tudatossá legyen. Ellenkezőleg: a fejlődés céljából a tudattalan rossz bizonyos fokig a tudaton kívül helyeztetik úgy, hogy a szellem elbírálásánál nem is jöhet számításba (ez a kegyelem), és csak akkor

tétetik előtte tudatossá, amikor a tudatos jó benne annyira megerősödött, hogy a tudattalan rosszat könnyen leküzdheti. *Ilyen esetek azok a gyorsan visszatérő testbe öltözések, amelyek során a tudatossá lett jó igyekszik a hozzátapadt tudatos és tudattalan rossztól magát megtisztítani.* Ilyen alkalom egy-egy fejlődési turnus vége, mint a mostani idők is, amikor a jóra törekvő, bár még gyenge szellemeknek a Kegyelem gyakori alkalmakat nyújt arra, hogy testet ölthessenek, s ezáltal hibáiktól megszabadulhassanak. Így ezek tömegesen emelkednek föl a harmadik szférába, míg a nem törekvők visszamaradnak, úgy hogy **eljön az idő, amikor az első és második szférát úgyszólván csak kizárólag a tudatos rossz uralja, és a tudatos rossz minden erejét fölhasználva igyekszik a földön testesült szellemekre erőszakkal és minden lehető módon úgy hatni, hogy azok az ő akaratát és az ő eszméjét kövessék.** Akkor következnek be azok az idők, amelyekről a szentírás szól, hogy: **„nagyon sokat szenvednek azok, akik nem veszik fel a sátán pecsétjét.”** És amikor legjobban dűl a harc, a legsúlyosabbak a megpróbáltatások, akkor, hogy bátorítást és irányítást nyújthassanak, igen sokan lejönnek azokért, akiket nagyon szeretnek, és akikben nagyfokú javulási vágy él, hogy szinte erőszakkal is kiszakíthassák azokat a sátán karmai közül. **Ez a küzdés az utolsó időkben nagyon erős és nagyon kemény lesz. Azért igyekeznie kell mindenkinek, aki hisz, aki magában érzi, hogy csak az az igazság, amit az Ige hirdet, hogy azt a bizonyos menyegzői ruhát, amely legalább a negyedik szférát megnyitja számára, megszerezze magának.** Azaz, hogy az érzéseit és gondolatait annyira átnemesítse, és annyira lemondjon az anyagról, hogy azal ne az ő önző énjét szolgálja, hanem ha anyaggal van is dolga, azt a jó szolgálatába állítsa, s azáltal, hogy a jót és az igazat cselekszi és szolgálja, „beírja a nevét az élet könyvébe.” **És ha ebben az időben vannak és lesznek is nem egészen kész szellemek, akik a „karma” szerint még nem fizettek meg, (mint ahogy nem is lehet megfizetni), de Istenhez fordulnak egész**

lelkükkel, minden érzésükkel, egész hitükkel és bizalmukkal: akkor ezeknek vétkeiket mintegy elfedezi a kegyelem ereje. És mégis megkapják az ő fehér ruhájukat, azaz azokat a fluidokat, amelyek őket azokban az időkben magasabbra emelik és elszakítják a földet körülvevő átlagfluidoktól.

Akik pedig még a harmadik szférában maradnak, és nem tudtak felemelkedni a negyedik szféra magaslatáig, azok elalusznak. Ezeket az igazság ereje burkolja bele a saját fluidjaikba, amely fluidokban mintegy megmerevedve öntudatukat elveszítik. A nagy számadás napján, (amikor János Jelenései szerint a tengerek is kiadják az ő halottaikat: t. i. a természet minden rétegéből előhívatnak a szellemek), mindegyik szellem minősítés alá kerül, hogy ki hová tartozik. És akik nem ütik meg a harmadik szférának, vagyis az újjáalakuló föld alvó szellemeinek a nívóját, azokat kiszorítja a meghatalmasodott és élni akaró Jó a föld légköréből. És mivel a föld légköréből kiszoríttatnak, így természetesen a föld anyagában tespedő fluidok is kiválasztatnak a tűzkarikák által, és a földből kivettetnek. **Az újjáébredt föld a negyedik szféra természetét fogja magán viselni. Ez lesz az új világ első szférája, vagyis a testet öltötteknek otthona az ő gondolataikkal és érzéseikkel, hogy a nagy katalizma után az ő igazságukkal és az ő szeretetükkel az egész természetet ismét rendbe hozzák. Ez az első feltámadás, amelyről a szentírás így ír: „Akkor béke leszen ezer eszten-deig.”** S amikor minden rendben lesz, és minden elhelyezkedik a maga helyére, akkor lassanként felébrednek a volt harmadik szféra szellemei (második feltámadás), hogy a jobb, az igazabb, ami tőlük nem annyira messze esett, tudatossá váljék bennük, s ezáltal tudatossá váljék bennük a rossz is. Mivel pedig tudatossá válik bennük a rossz (úgy mondja az írás, hogy: „eloldoztatik a sátán”) ez még sokakat elcsábít, vagyis a tévedés eszméje még sokakat rabul ejt. Ez azért van, hogy tudatára ébredjenek hibáiknak és tévedéseiknek.

Akiket pedig így elcsal a sátán, azok nem új tűz-karikákban dobatnak ki, hanem elvitetnek azokhoz, akik már megkezdték a föld új bolygóján a munkájukat, s azoknak lesznek értelmi vezetői nemcsak azért, mivel amazoknál fejlettebbek, hanem mert amazoknak értelme az újjáalakulás folytán méginkább meghomályosult. Mikor aztán az ilyenek egy-egy munkát ott jól elvégeztek, akkor esetleg visszajöhetnek a földre.

*

A megújult föld első szférájából (a volt negyedik szférából) megint újból kialakul a második, harmadik, negyedik stb. szféra, s az egész föld magasabb rendű világgá lesz, félanyagi testesülésekkel. Két életelv lesz uralkodó úgy, mint a Marson: egy magasabb- és egy alacsonyabb rendű. Mert azok a szellemek, akik a volt negyedik szférából öltöttek testet, feljebb emelkednek, a volt harmadik szférából felemelkedők pedig a negyedik szférabeliek helyébe kerülnek, s amazok lesznek ezeknek a testet öltötteknek vezető szellemeivé. Akik pedig a nehézben, amikor a gonoszokkal még együtt voltak, letették vizsgájukat, és a krisztusi eszméért tűrtek, szenvedtek és magukat feláldozták: vezetőivé lesznek a földnek. Ezeknek szól Krisztus: „Ti ültök tizenkét székeken és megítéletek az Izrael tizenkét nemzetségét”, azaz a tizenkétféle szellemtípust.

3. rész. (**)

Az önsanyargatás értéktelensége. — A fejlődés eleme a szabadság. — Mózes és Krisztus törvénye. — A sátán és a „külső sötétség”.

A magasabb szférákat semmiképpen nem lehet elérni önsanyargatással és bizonyos mágikus erők kifejlesztésével. Lám a hinduk, akik a testet nagyszerűen tudják leigázni, mert az élet-szalag által kivonják belőle az élet-magnetizmust, tehát a test érzékenységét elveszti, és így nem is szenvedhet, és csak gépiesen működik. Bár az anyag feletti uralmat el is éri, mégsem juthatnak tovább a harmadik szféránál, mert a lelkük nem fejlődött.

Sőt, miután a testüket érzéketlenné tették, az élet nyújtotta impressziók és hatások feldolgozatlanul maradván, nem is fejlődhetett, tehát mindazok a fogyatékoságok változatlanul rajta tapadnak, amelyek testöltésük előtt rajta voltak. Mint mindenben, ebben is vegyétek példának az Urat. Hogyha az a mesterségesen előidézett érzéketlenség valamivel előbbre vinné az ember lelkének a fejlődését, és magasabb rendűvé tenné az ember lelkét, az Úr megcselekedhette volna azt, hogy a keresztfán ne érezzen semmiféle kint és fájdalmat. De ő még a mesterségesen ható idegtompító szereket is elutasította magától. Ebből is láthatjátok, hogy példát mutatott arra, hogy az emberszellemnek szüksége van azokra a hatásokra, amelyek az érzékszerveken keresztül érintik a lelkét. *Mert minden megézés által, legyen az jó, vagy rossz, bizonyos oldódási folyamatok jönnék létre a lélekben, azaz tudatossá válik és elkülönül egymástól a jó és rossz.*

Mert amilyen kiválogatódás a szférákban végbemegy, az megy végbe az emberi lélekben is. A föld az ő szféráival együtt olyan, mint az ember az ő lelkével. A föld maga is olyan, mint egy nagy ember. Mielőtt még testet ölthetne az ember a földön, magának az embertestnek fejlődése során végtelen sok állomáson kell keresztülmennie, míg végre az anyag abban a formában áll elő, amilyenben ma van az ember. Ez mindenféle formával így van a földön. Ennek a végtelen hosszú fejlesztési munkának eredményét, és a kifejlesztett formák továbbfejlődési lehetőségét a természet úgyszólván erőszakkal biztosítja a magban, a fajfenntartási törvény megnyilatkozásával. És amíg az emberi szellemnek szüksége lesz arra, hogy újra meg újra visszatérjen a földre abból a magasabb rendű és isteni célból, hogy a benne lévő jó a benne lévő rossztól elkülönüljön, vagyis tudatossá váljék, az élnivágás, az életakarát mindaddig párhuzamosan halad a fajfenntartó ösztönrel és az életösztön erejével. Ez az oka, hogy a harmadik szférához tartozó szellemek legtöbbször sok-

gyermekes emberek, termékeny nők és férfiak, mert ez az a fokozat, amelyre a föld törekszik, hogy ilyeneket termeljen ki. Ritkán termel ki ez a szféra valami szép formákat, de szapora.

*

A második szféra szellemei nagyobbrészt elfogadható — sőt amint mondani szokták — szembetűnő külsővel rendelkeznek, mert ők a negyedik szféra szellemeinek levetett hüvelyeit vonzzák. Az első szféra szellemeinek kifejezés formája: erőszakosság, durvaság, gög, érzékiség, vadság. Azok a bűnhődő állapotban testesülő szellemek, akik mint idióták jelennek meg a földön, ilyen első szférából való hüvelyekbe öltözködnek. Ugyanilyen anyagba öltözködnek azok is, akik mint torzszülöttek jönnek a világra, akikről azt tartják az emberek, hogy az anyaméhben változtak el. Ugyanilyen hüvelybe öltözködtek azok is, akik egész határozottan valamely állati formához hasonló jelleget mutatnak, mint a karvaly, a sertés, stb.

Akik a második szférabeli szellemek levetett ruháiba öltözködnek, mint e ruhákkal egyszerű lelkek: ezek azok, akiknek már a külsején meglátszik, hogy kiben mi lakik, akiknek már a külseje elárulja mindazokat a bűnöket, amelyekkel a lélek terhelve van. Ilyen van a legtöbb a földön, továbbá a harmadik szféra szellemei igen sokan. **Nagy tévedésekre vezetne azonban, ha az egyes földi emberek értékét a külsejük szerint akarnátok megítélni, mert mindazokat a megjelenési formákat, amelyekről beszéltem, az elérendő célok érdekében össze-vissza keverik azok a szellemek, akik a földnek és a földi szellemeknek sorsát intézik, főleg ilyenkor, mint a mostani időkben, amikor a földnek ez a fejlődési turnusa immár annyira előrehaladt. Csak semmi dogma és semmi paragrafus! A legjobb és legbiztosabb: megnyitni a lelket, hogy az Isten átsugározza azt, hogy megértsetek, mit kell cselekednetek, és hogyan kell élnetek e világban, s akkor minden titoknál többet tudtok.**

Mert ha abból akartok kiindulni, hogy kinek milyen a formája és a kármája, akkor borzasztóan eltévedtek, lévén úgy a külső forma, mint a karma a múltnak képeivel teleírt lapok. Nektek, hívő embereknek azonban nem szabad a múlthoz ragaszkodnotok, mert *a tiétek a jövő, és az a lehető legfontosabb, hogy ezt megértsetek.* Különösen ti spiritisták soha ne támaszkodjatok a karma tanára, és ne csináljatok dogmákat magatoknak, mert mindezek korlátok, amelyek a lelket összeszorítják, és e korlátok között nem tudja felszínre hozni az ő természetéből azt a szépet és jót, amit máskülönben felszínre tudna hozni. Igaz, hogy azért találták szükségesnek leszegezni az utakat és módokat, hogy a lélekben lévő rossz túl ne ömölhessen a korlátokon. A dogmák ezt a célt szolgálják ugyan, de a rossznak éles körülhatárolásával a lélekben lévő jó sem tudott továbbfejlődni. És *ameddig az ember szabályokkal és paragrafusokkal akarja a lelkének biztonságát megszerezni, a legnagyobb tévedésekbe esik. Hiszen éppen azért küldötte Isten a Megváltót a földre, hogy az emberlélek le ne tévedjen arról az útról, amit az Isten jelölt ki számára, s hogy egyúttal az előírások és dogmák rabjává ne válják, hanem minden egyes lélek, aki jóra törekszik, az ő egyéni útján haladjon. Mert ami az egyiknek jó, az nem jó a másinak.*

De ahogyan az Úr megjárta az utat és tanította az Igét, ebben úgy az egyesek, mint a tömegek megtalálják fejlődésüket és boldogulásokat. Mert Ő nem rak bilincseket senkire; nem vádol, nem ítél el senkit, és nem kényszerít senkit; Ő mindig a léleknek tisztultabb, magasabb rendű, finomabb megérezésére épít. *Ő nem ítéli el a bűnös emberi lelket, mert Ő a bölcs, jól tudta, hogy a bűnnel együtt a jó is szenved az emberi lélekben. Ezért nem bünteti a lelket, hanem engedi, hogy teljes egyéni szabadságban növekedjék, s amikor a benne lévő jó megnövekedett, és együtt hagyta azt a konkollyal, akkor az a megerősödött lélek a saját akaratával és jóra való igyekezetével válassza le magáról*

a rosszat. Ő maga járt elől jó példával a tűrésben, a megbocsátásban, az elnézésben, mert neki az isteni gondolat, az isteni akarat adja meg azt a bölcsességet, amellyel az embernek az örök életre elhivatott részére hatni akar. Ő azt mondja, hogy „az ő országa nem e világból való”. Míg Mózes a törvény betartóinak boldogságot és előmenetelt, a törvénszegőknek pedig keserves bűnhődést ígér, addig Krisztus kegyelmi törvénye a mózesi törvényben megállapított szigorú szabályoktól eltekint.

Nem kell azonban azt gondolni, mintha Ő a bűnt nem minősítené bűnnek! Sőt a minősítésben messzebb megy Mózesnél. Mózes törvénye halállal bünteti a paráznaságot; Krisztus szerint pedig, aki csak rátekintett egy asszonyra tisztátalan kívánsággal, máris paráználkodott. A bűnt tehát nem a befejezésnél tekinti bűnnek, hanem már a keletkezésénél, csírájában. Krisztus szerint nincs egy ember sem, aki elszabadulhatna a büntetés elől, tehát a lélek nem állhat az Isten elé, hogy azt mondja: „én különb vagyok, mint az, aki vétkezett”; mert valóban nem is különb, mert a gonosz vágyak előbb-utóbb megtermik és kivívják azt a lehetőséget, amelyben ő is elbukik, és a bűn martalékvává lesz.

Azonban Isten nevelő módszere nem a bűnrel, hanem a bűnössel foglalkozik; s ha a bűnt el is ítéli, nem ítéli el a bűnöst, hanem azt mondja neki: térj meg, adok neked időt, módot, lehetőséget a megjavulásra. Körülveszi őt a bűnbocsánat ígéretével, a megjavulás lehetőségének azokkal a kellékeivel, amelyek mintegy áldásként hullanak a bűnös lélek életének útjára. És ha el-esik is az a lélek, de felfohászkodik; felemeli őt az isteni kegyelem. *Csak egyet tűz ki feltételül: hogy higgyen az Isten Fiában, a Szeretetben, a Kegyelemben, abban, hogy a szeretet minden, mert hiszen a szeretet az Isten; higgyen abban, hogy az érzések azok, amik átformálják a világot, nem pedig a törvény paragrafusai.*

Amíg Mózes törvénye a külső embernél faragta, nyeste le a kinövéseket, addig Krisztus törvénye a benső lényeket tisztítja meg, hogy ne jöhessenek létre kinövések, hibák, elalaktalanodások. És ha valaki lélekben csakugyan megtisztul, ha gondolatai és érzései tisztákká lesznek, sokkal nagyobb, mindennél többet érő az eredmény; mindent felülmúl az ebből származó következmény, amely lényegében, gyökerében változtatja meg az embert. A földön azért használatnak fel a különböző állapotok — mind a rosszak, mind a jók — következményei, hogy ezekben az emberi lélek megszerezhesse azokat a tapasztalatokat, amelyek végül megértetik vele, hogy a mulandó életben semmi sem értékes, még az sem, ami itt jónak látszik, hanem csak az, ami az örökkévaló jót tudja számára megteremteni. Mert ha kívánatos a jó eredménye a mulandó életben, mennyivel kívánatosabb az a jó, ami nem múlik el az állapotok változásával! És ha az ember képes lenne arra, hogy olyan állapotokat hozzon létre, amelyek közepette mindenki boldognak érezné magát, mennyivel helyesebb és célszerűbb azon munkálkodnia, mint a mulandó dolgokra elforgácsolnia az erejét! Mert az valóban csak erőparálás, amit a káprázat e világában ér el az ember.

Tehát nem érdemes ezért munkálkodni. *„Munkálkodjatok az eledelért, mely az örökkévaló életetek tápláléka lesz, és ne a mulandó élet táplálékáért”*. Nem érdemes az embernek azért munkálkodnia, hogy a mulandó életben valami csekély eredményeket elérjen a jónak félrelökése árán. Hanem ha már munkálkodik, *cselekedje a tőle telhető legjobbat, legigazabbat; munkálkodjék a saját maga és mások fejlődésén; ami rá van bízva, végezze el jól, becsületesen, a fokozatához képest a legkielégítőbben, mert ha így végezi, akkor az örökkévaló erőben magasabb rendű munkát bíznak rá, még ha a földnek legalacsonyabb helyéről emelkedett is fel. És legyenek bár vágyai a legkilengőbbek, ne engedjen teret azoknak, hanem cselekedje azt, amit tennie lehet, de azt kifogástalanul. Sokan azt hiszik, hogy az a jó,*

ha alamiznászkodnak, és mindig valami nagy dolog elvégzésére törekszenek. Pedig az a legnagyobb jó, ha az ember mindig a legjobban végzi azt el, amit eléje tűz az isteni végzés a földi életben. Ehhez pedig a hit, ez az isteni nagy kegyelmi ajándék ad erőt az embernek. Mert ha ez nincsen, nem képes a sok rossz között a jóra, mert a sok rossz megtermi a maga rossz eredményét, és ebben a sok rosszban az ember eltéved, és igyekszik ő maga is a mulandó javak elérésére, azaz igyekszik küzdelem nélkül előrejutni.

Pedig az embernek küzdenie kell minden legkisebbért, amit el akar érni. Küzdenie kell önmagában önmagával, s küzdenie kell a külvilágban a külvilággal. **És minél több rosszat képes fölemészteni, ami mástól, a külvilágtól ered, és jót adni helyette, annál inkább megszabadul a saját rosszától, vagyis a benne lévő tudatos és tudattalan rossztól. Ennek pedig leg-hatalmasabb gyógyszere az alázatosság. Minél jobban képes valaki megalázkodni, annál jobban oszlik lelkéről a góg, a hiúság, makacsság és minden egyéb gátló érzés és hajlam. Ezt a lényegben lévő jót kívánta az Úr meggyökeresíteni az ember lelkében. Ezért adja a kegyelmet, ezért nem pusztítja el a rossz miatt, és nem számúzi a föld színéről, hanem módot nyújt neki, hogy újra meg újra próbálkozzék.** *Büntetéssel, bűnhődéssel és vezekléssel valamit jóvátenni, túlhaladott álláspont.* Semmit jóvá nem tehet az ember; a megtörténtet meg nem történté tenni nem lehet. A szenvedés azért, mert valakinek szenvedést okoztál, nem tesz jobba tégedet, csak a szenvedés szaporodik általa a földön. *Ezzel a módszerrel a szenvedésekből sohasem juthatna ki az ember. Tehát ettől a pogány okoskodástól tisztuljanak meg az emberek, fogadják el az Isten kegyelmét a Jézus Krisztusban, és fogadják el az áldozatot a Jézus Krisztusban való testöltés által,* és tegyék magukévá ezt az áldozatot. Vegyék a Krisztus testét és vérét, azaz Krisztus testében és vérében azokat az erényeket, amelyekre szükségük van, és majd az ő lelkükben is testet öltenek azok lélek szerint. És amikor a Krisztus teste

és vére megelevenedik azokban az igazságokban, amelyeket Krisztus testesített és tesz érzékelhetővé, akkor ezekkel az igazságokkal dolgozhatnak a bűn törvénye ellen, amely őket kárhoztatja. Dolgozhatnak önmagukban, és Krisztus megsegíti őket, mert Krisztuson keresztül az Atya szól hozzájuk, azaz az Isten Szelleme, az Isten Lelke. És akkor őáltaluk újjáteremtődik a világ. **Mert ameddig az ember meg nem tér és cselekedeteiben gonosz, addig vallhatja magát bármiféle szerzethez tartozónak: Krisztusének, Buddháénak, Jehováénak, mindegy; lényegében csak a sátáné marad, akinek elveit a gyakorlatban érvényre juttatja, mert csak szájával vallja magát Istenének.**

*A sátán napjai pedig meg vannak számlálva, mert a Fiú mindörökké itt marad. De eljő az idő, amikor a sátán kitaszítottatik, és vele együtt mindazok, akik az ő elveit vallották, azokban éltek és munkálkodtak. S amikor a sátán kitaszítottatik a külső sötétségre, abba a tűz-tengerbe, amelyben minden bűn és minden gyalázatosság, megemésztetik, „*ahol léssen sírás és fogak csikorgatása*”: ez halál és kárhozat lesz a sátán hívei számára is. Az igazak számára pedig, akik hittek az Úr beszédének, akkor jő el az öröm és beteljesedés napja. Ameddig pedig ez az idő elérkezik, addig mindazoknak, **akiket az Úr lelke meghihletett, akik részesültek az Isten kegyelméből, akiknek lelkét átvilágította az Isten Lelkének világossága: dolgozniuk kell, hogy minél kevesebben jussanak a „külső sötétségre”.** Mert senki sem tudhatja, hogy nem olyan jut-e oda, aki az ő szívének drága volt, akihez a hála kötötte hozzá, akinek lekötölezettje volt. *Azért dolgozni kell mindenkinek, mert mindnyájan hivatalosak vagytok az Isten lakomájára, és akkor lesz teljes a boldogság, amikor minden egyes lélek megtalálja a maga helyét az Isten Országában. Minden formának el kell tűnnie, hogy az Isten Országára ragyoghasson minden szemben, minden arcon és minden homlokon. Ezért azok, akik ismerik Isten Országát, hirdessék azt, mert a világ mélyen alá van süllyedve, és szükséges, hogy a megvilágosodottak munkálkodjanak a többiekért.**

Krisztus ezt hozta a földnek, és mi ezt hirdetjük, ameddig az idő elkövetkezik, hogy már senkinek sem lehet munkálkodnia, mert „az ajtók bezáratnak”. Mindenkit, aki lelkét Istennek szánta, fölhívunk, munkálkodjék velünk. És ti, akik együtt munkálkodtok, igyekezzetek a megértésre, a szeretetre; ne legyen közöttetek első és utolsó, legyetek mindnyájan engedelmes közkeletű Krisztusnak, mert ő mindenkinek megadja a kitüntetést, kinek-kinek érdeme szerint. Ti pedig ne számítsatok arra, hogy kitüntetést kaptok, de örüljétek, hogy Krisztus titeket is elhívott a munkára.

4. rész. (**)

Jézusnak a sátán által való megkísértése. A test kísértése. — A lélek kísértése. — A szellem kísértése.

A kísértés nem abban van az emberek és szellemek részére, amit tudnak, ami előttük világos és tisztán áll és értelmükkel áttekinthető, hanem amiben még nem vizsgáztak le, amiről tudásuk, vagy fogalmuk van ugyan, de ez a tudásuk még nem olyan rögzített és befejezett képesség, amellyel az ezirányú kísértés felett már úrrá lettek volna. Az ilyen dolgokból tehát vizsgáznuk kell, azaz megpróbáltatást kell kiállaniuk, mert sok olyan dolog van, amiről az ember azt hiszi, hogy tudja, azonban a vele való küzdelem még nem csinálta végig. Ilyenek az anyag erői, amelyek mindaddig kísértést jelentenek, amíg felettük a szellem diadalt nem aratott. Krisztusnak már a földre jövetelével megkezdődött az áldozata, amelyet Ő a föld bűnös gyermekeiért hozott. Nemcsak a halál és a szenvedések jelentettek az ő részéről áldozatot, hanem a megszületés, a megszületés előtt különböző fluidokba való alámerülés is mind beletartozott az ő áldozatának keretébe. Mikor pedig az utolsó rétegbe öltözködött, t. i. a test világába, akkor összekapcsolta magát az anyagi világ szellemének tudatával, s *amikor a testben mint ember ébredt fel, Őt éppúgy körülvevették azok a fluidok és erők, mint bármely más embert, s éppúgy elhomályosult az ő isten-szellemi tudata, mint*

az alacsony szférákból a földön testet öltött szellemek emlékezete.

Azonban a dolog természete szerint minél magasabb rendű a szellem, annál áthatóbb a világossága és ereje, és így az Úr testbeöltözésével azokat az erőket, azokat a homályosságokat, amelyek a földet körülvevő légkör törvényét és szellemi fokozatát képezik, máris átvilágította. De az utolsó, legvastagabb réteget, testnek erőit már az embertestben kellett átvilágítania. Amint növekedett a test, aszerint ez a világosság is mind nagyobb diadalt aratott a homályosság felett. *Isteni küldetésének legfelső tudatára azonban csak akkor jutott ő maga is, amikor az emberi test teljes fejlődését befejezte, t. i. amikor az idegszellem, az agy és az egész test teljesen kifejlődött és elfoglalhatta helyét a cselekvés világában.* Nemcsak itt e földön cselekedett Ő, nemcsak itt fejtett ki hatásokat, hanem egyszersmind mindazokon az erőkön és természetrétegeken keresztül is hatásokat ért el, amelyeket felöltött magára. S amint az ő szellemi világossága áttörte a tudattalanság ködét, aszerint vált urává az asztrálvilágnak, a mentálvilágnak, s a visszaemlékezések világának (kauzálvilág), amely mint határvonal az embert elválasztja a szellemi élettől.

Ő tudatában élt annak, hogy Ő szellem, hogy Ő az ő erőivel hatást gyakorol mindezekre a világokra együttvéve, így aztán részére *ebben a felfokozott tudatban az asztrálvilág eseményei éppolyan realitások voltak, mint a fizikai világié; az asztrálvilágból éppúgy fogadott el hatásokat, mint a fizikai világból. S hogy Ő ezek felett a világok felett uralmat nyerjen, szükségesnek találta, hogy mint bárki más, az ő testének erőit teljesen a szellem uralma alá hajtsa, s ennek közvetítésével ezekre a világokra hatást gyakorolhasson.* Mikor tehát az ő testi erőinek rendezésével tökéletesen elkészült, mikor átvilágította és áthatotta ezen keresztül az asztrálvilágot, akkor lépett ki, hogy felvegye a harcot a világ természetével, a sátáni elvvel, amelynek megdön-

tésére vette fel a testet. Hogy a test hatalmát egyszer s mindenkorra megdöntse, és helyébe a szellem hatalmát állítsa a földi ember elé, a földi ember világába. Hogy ezen keresztül irányíthassa azokat a szellemeket, akik hajlandók magukat az Isten Lelkéhez kapcsolni és az Isten igéjét vezető elvül elfogadni; hogy ezen keresztül hathasson, újjáteremthesse, felemelhesse és megtisztíthassa a világot. Mert nemcsak a szellemeket és embereket, hanem a világ természetét is meg kellett tisztítania.

Mikor tehát ezt a nagy munkát magára vette, *magára vette a világ lelkét, mint kötelességet*, amellyel harcba kellett szállnia, hogy legyőzhesse azt. Ez a lélek, ez a kötelesség vezette Őt a pusztába, ahol, mint meg van írva, negyven napig böjtölt. *Azáltal, hogy megvonta testétől a táplálékot — mint ahogy általában mindennemű böjtölés felhasználja a test erőit, és áttemeli azokat az asztrálvilágba — ezeket az erőket ő is átvitte az asztrálvilágba, azaz szuverén akaratának hatalma alá hajtotta. Mikor aztán ez az idő eltelt, a test törvénye követelte a maga jogait, tehát megéhezett, azaz az éhségen keresztül szólott hozzá e világ, ennek a világnak a természete, természettörvénye. Ez nemcsak azt jelenti, hogy közönséges értelemben az éhség jelentkezett nála, hanem a testnek legyengülése is óriási horderejű jelentőséget nyert az emberi tudat előtt, ami e világ természettörvényében mint a halál riasztó aggodalma jelenik meg, hogy meg kell válnia a fizikai világtól. S ebben a pillanatban szólal meg a testen keresztül a sátán: „Te Isten Fia vagy, hatalmadban áll, hogy ezek a kövek kenyerekké változzanak, és táplálhasd vele a testedet.” T. i. a tudatban úgy jelent meg ez az eszme, hogy ha a test nem kapja meg a táplálékát, felmondja a szolgálatot, s megsemmisítheti a nagy tervet, meghal, és nem tudja véghezvinni a megváltás nagy munkáját.*

Azonban az isteni szellem erőt vett a természeti világ szellemének figyelmeztetése ellenében, és így szólott: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével.”

Azaz nemcsak az tartja fenn az embert, amit fizikai testén keresztül mint táplálékot elhasznál, hanem lelkének az az ereje és törekvése, amellyel magát egy fokkal magasabbra akarja helyezni, tudatát világosabbá tenni. És ez az akarat győzedelmeskedik a fizikai test törvényén, és úrrá teszi felette a lélek törvényét, amely az Isten igéjével táplálkozik. Ez a kísértés abban áll, hogy a sátán tanácsa szerint az ő isteni erejét a saját személyének, egyéni érdekének szolgálatába kellett volna állítania, s ezáltal nem cselekedett volna az örökkévaló isteni eszme értelmében, mert csodatevő erőit a saját céljára fordította volna. Krisztus azonban mindvégig áldozatot akart adni; mindig csak adni, és soha nem venni. És mert az ő elve ez volt, azért volt ez a föld természetétől kísértésszámba menő figyelmeztetés, hogy az ő isteni erőit a maga céljára használja fel.

*

Azután pedig a lélek veszi Őt munkába, aki már negyven napig böjtölt — aki tehát inkább az asztrálvilágban mozgott már, mint a fizikai síkon — s helyezi őt a templom tetejére, és azt mondja neki: „Bocsátkozzál innen alá, mert meg van írva felőled, hogy az Isten parancsol az ő angyalainak, hogy valahogyan a te lábaidat kőbe ne üssed.”. A Megváltó tudta, és érezte, hogy az ő nagy, emberfeletti hatalmát követő árnyék, amely őt gondolatban és érzésben nem hagyja nyugton, mindvégig mellette marad, hogy kísértse Őt. Mert nem olyan könnyű dolog a fizikai síkról átlépni az asztrálvilágba, a fizikai erőket asztrál-erőkké átminősíteni, az asztrálvilágban élni és mozogni, hatásokat adni és onnan hatásokat elfogadni. Ha valaki ezeket az erőket megszerzi, és ezáltal kiteszi magát annak, hogy ezek az erők reá hatásokat gyakorolhassanak, de ezek felett az erők felett úrrá lenni nem tud: bizonyos, hogy ezek az erők őt elgáncsolják a legnemesebb szándékai dacára is. Azért, ha valaki a fizikai síkról átlép az asztrálvilágba, s onnan hatásokat vált ki, lelkében szilárdnak kell lennie, hogy meg ne tántorodjék. Krisztus azonban Istent szol-

gálta. Az asztrálerők viaskodásai, ravaszkodásai és próbálkozásai vele szemben eredménytelenek maradtak, mivel ő ezekkel vitába nem bocsátkozott. *Tudta jól, hogy fizikai testben van, s ennek dacára is, ha a templom tetejéről lelépne, veszély nélkül szállhatna alá, és az emberekben bámulatot és csodálatot ébresztene. És az emberek keresnék ennek a hatalomnak a forrását és megtalálnák az ő isteni eredetét, és fölismernék az ő isteni hatalmát, s ezen a felismerésen keresztül könnyűszerrel elhelyezhetné a lelkükben az ígét. Ez azonban még mindig csak az ő egyéni hatásának lenne az eredménye, ezzel még mindig nem tudna behatolni az emberek lelkébe, mert a bennük így megszülető hit még mindig inkább tekintélyen alapuló hit lenne. Tehát, bárha jól tudta, hogy semmi néven nevezendő baja nem történnék, mégsem alkudozik a sátánnal, hanem így felél: „Meg vagyon írva, hogy ne kísértsd a te Uradat, Istenedet”. — Bárha meg van írva az, amire a föld természetét hordozó erő hivatkozik, annak dacára Ő az Isten ígétét nem használja ki arra, hogy a maga személye iránt csodálatot ébresszen az emberekben, s nem akarja, hogy az ő személyét fölmagasztalják, mert Ő ezekkel az erőkkel használni akar az embereknek; nem kísérti az Istent, bárha tudja, hogy az Isten igazsága mindörökké megáll.*

Mintegy jelképezésül mondja ezt mindörökre a földi embernek, hogy bár az Isten ígérete mindig igaz, ne hívja ki az ember, és ne hívja ki főként a sátán kísértését, mert az ember gyenge és hibás szellem. Aki, bárha az erőknek birtokában van is, nem tudhatja, nem csúszik-e be mégis egy kis tévedés, egy kis hiba a gondolatai közé, és akkor az ő akarata Isten rendelésével nem egyezik és a saját lelkében meg a másokéban is megronthatja az Istenben való hitet. Azért ne kísértsétek az Istent semmivel se. Hiszen ti tudjátok, hogy nem úgy van, ahogy az ember akarja és szeretné, mert ez a világ és a ti világotok két különböző természettörvényen nyugszik, és nem tehetitek ki magatokat olyan próbának, amely vereséggel végződhetik. És legyen bár az ember hite szilárd és erős, mégse kísértse az

*Istent semmiféle kihívással és nagyot akarással, hanem várja és remélje az Isten kegyelmét. **Az Isten, amit felőle rendelt, megadja, de senki sem írhatja elő, hogy Isten az ő emberi kívánsága szerint segítse őt, és úgy mutassa meg a kegyelmét iránta, mert az ember kicsiny és elesett lélek ahhoz, hogy így merjen alkudozni az ő Teremtőjével.** Ezen az úton nem kísérti tovább a sátán, a természetes világ szelleme; más utat módot próbál. Mélyebben viszi a látásban az Ember-Jézus tudatát: felviszi Őt egy magaslatra, és erről a magaslatról megmutatja neki e világ országait, hatalmasságait, dicsőségét és megmutatja benne az ő (t. i. a sátán) nagy hatalmát és azt mondja neki: „Mindezeket neked adom, ha leborulva tisztelsz engem.” *Ki gondolna ebben a pillanatban és ebben a mondatban arra, hogy a Megváltónak e világ dicsősége, e világ hatalmassága kísértést jelenthetne?! Ő, aki elhagyta fényhazáját, vajon vágyódhat-e ilyen nyomorúságos dicsőségre, amilyen itt e világ fejedelmének van; vágyódhat-e ilyesmire Ő, aki magát megalázta, hogy fel-emelje a szegény, megalázott és porba sújtott lelkeket és fényessé tegye őket azzal az igazsággal, amelyet Ő hozott az Atyától? Azt hiszem, ti magatok sem gondoltok egy pillanatig sem erre. Nem, a kísértés nem ebben van. **Az Ember-Jézus lelkére nézve ez a kísértés nem létezik; de az a kísértés igenis létezik, amikor megmutatja a sátán az embermilliók gyötrelmét a bűnben, megmutatja az ő nagy hatalmát felettük, s megmutatja neki, mily erős és hatalmas kötelékekkel vannak megkötözve a lelkek a bűn szövénnyével. Megmutatja, hogy mennyire be van zárva a bűn rabságába a lélek, hogy mily kevés eredménye van a jónak, mily nehezen hallják meg, és még nehezebben cselekszik a jót.** Az Ember-Jézus lelki szemei előtt feltárul a kép: a vérző, szenvedő embermilliók sorsa, és látja, amint évmilliók peregnek alá az örökkévalóságba és ezek a szegény, fáradt lelkek nem találnak sem nyugodalmat, sem békét, bár szomjúhozzák a megpihenést. A lelkében felébred a szeretet, a szájalom, a részvét, és egy pillanat alatt megjelenik**

előtte, az Emberfiának lelke előtt a lehetőség, a hirtelen jött káprázat, a dicsőséges eredmény lehetősége; az „ember” lelkesedése, fellángolása, hogy minél hamarább minél többet segíthesen kínlódó, gyötrődő embertestvéreinek.

Mert hiszen a sátán sottogja: „Mindezeket neked adom, ha leborulva tisztelsz engem; Mindezek t. i., akik most neked engedelmeskednek, neked fognak engedelmeskedni; boldogítsd őket, emeld ki őket a fájdalomból, a szenvedésből; íme megteheted, én neked adom őket, csak ... leborulva tisztelj engem.” **Óh eshetőség, szerencse, jövő, siker, bizonytalanság, álmok, ábrándok! Ti vagytok, azok a hatalmak, amelyek az erősek, a jók, az igazak fölött is uralkodtok néha, s ha csak egy pillanatig, vagy egy pillantás századrészig is, de megkísértitek a lelket, míg a porhüvely burkában van. És te vagy a sátán sottogása, te a búbájós álom, mely a célt közelinek mutatja, a nehezét könnyűnek érezteti, s az elérhetetlent tiednek ígéri!** Óh ember, állj erősen az Igazság köszikláján, máskülönben elszédít, elkápráztat a hamis fénysugár, mely előtted mindent mennyei színekbe burkol. A sátán sottog és csábít. Szolgálatait felajánlja, s mindig olyan alakban áll eléd, mely a te vágyaidnak megfelel!

A csillogó káprázat fátyolát húzza végig az Ember-Jézus szemei előtt is, s egy pillanat alatt fellángol a részvét, a lelke viharzik: csakugyan lehetne segíteni rajtuk ezen a módon, csakugyan lehetne őket a jóra, az igazra befolyásolni, ha kilépne az ő egyszerűségéből, jelentéktelenségéből, s elfogadná a hatalmat és az uralmat, s e világ felett uralkodó törvénné tenné a szeretetet. Halottakat tudna megváltani ezekkel az erőkkal, meg tudná váltani az embereket! Az embereknek imponálna a csoda, a hatalom, és az emberek hinnének és elfogadnák a szeretetet törvényül, elhinnék, hogy az Isten szól hozzájuk és megtérnének. Csak egy pillanatig tart, és az igazság győz az igaztalanság felett, a bizonyosság a bizonytalanság felett, a józan világosság a

káprázat felett; a szeretet gyors győzelmének lehetősége és eshetősége enged a szürke, józan igazság világosságának: nem megalkudni, nem elismerni e világ fejedelmének létjogosultságát, és egy pillanatra sem ismerni el a hazugság igazságát. És azt mondja az Úr: „Távozzál tőlem sátán, mert meg vagyok írva, hogy egyedül csak a te Istenedet imádjad, és neki szolgálj.”

A sátán suttogása elnémul, a káprázat elfoszlik, az igazság győz, a délibábos lehetőségek megszűntek; egyenes út húzódik az Ember-Jézus szemei előtt: fel kell vennie a keresztet, ki kell ürítenie a poharat, s el kell szenvednie a keserűséget, amelyt a tévedés szelleme hozott a világra; el kell oszlatnia a ködöt, amellyel a bűn burkolta be az emberi lelkeket, hogy ne láthassák a világosságot. S mindezt szenvedéssel és fájdalommal, mert másként nem lehet megváltani a világot; mert ami e világon érték, ami itt jó, az nem igazság; elloptott értékek ezek, amelyekért meg kell fizetni az utolsó csepp verejtékig, az utolsó csepp könnyig, az utolsó csepp vérig. Mindennek el kell foszlania, és el kell múlnia, ami e világ dicsőségéhez vonzódik. E világban mindennek meg kell szűnnie, mert meg kell szűnnie e világnak magának is az ő törvényeivel.

És megkezdődik a leszámolás; felveszi a harcot az ellentét törvényével; felmerül előtte a Golgota, és látja az ő megdicsősülését azoknak a tiszta szellemeknek megjelenésében, akik körülveszik Őt, hogy szolgáljanak neki. *Úrrá lett a csábítás felett a képzeletben, vagyis az asztrávilágban, és most a fizikai világban, azaz a valóságban kell véghezvinnie azt, amit az emberek küzdésnek, szenvedésnek neveznek. A káprázat elfoszlott, és Ő kilépett a világba, megtagadva és feláldozva Önmagát. Emellett az áldozat mellett kitart a kereszthalálig, az utolsó sóhajtásig; túri a gyalázatot, a szenvedést, a megaláztatást, az ő világosságának, isteni igéjének semmibebevését, hazuggá tevését. Túri, hogy a természetes világ hidegen, részvétlenül megy el mellette; túri, hogy a föld hatalmassága Őt az ő nagy szeretetével, az ő*

nagy megváltási akaratával, segítő áldozatával mintegy félretolja, semminek vegye, gúny tárgyává tegye az emberek előtt. S ez a legnagyobb fájdalom, ami az ő lelkét érinti: hogy nem értették meg Őt. Nem a fizikai szenvedés, a keresztt és a megaláztatás fáj legjobban, hanem az, hogy alig van lélek, aki megértene Őt.

Testvéreim, ma sem gyönyörködik az Úr Lelke a ceremóniákban, az önsanyargatásban, nem gyönyörködik az ú. n. kármában, a visszafizetésben, hanem gyönyörködik az alázatos lélekben, aki Isten igazságát keresi. Az Úr Lelke örül azoknak a lelkeknek, akik keresik és kutatják az ő igazságát, mert ezek megértik Őt. Ha megérted Őt, akkor nem a bűnöd szerint vonatol számadástételre, hanem aszerint, hogy mennyire értetted meg Krisztust, az ő akaratát, az ő szeretetét, az ő áldozatát, amit téretted is hozott. Aki Krisztust megértette, az rajta keresztül megértette a szeretet Istenét, aki őbenne lehajolt hozzátok, aki nem gyönyörködik az ember szenvedéseiben, hanem a szeretetben; abban, hogy megértik egymást az emberek, hogy megbocsátják egymás vétkeiket és tévedéseit, hogy egy lépéssel feljebb emelhessék, *előbbre vigyék az ő igazságát a földön.* Mert ez volt az ő akarata, az ő szándéka.

És most is minden egyes percben és pillanatban, amikor a lelketekben visszhangzik az ő Neve, és a szívetek feldobog arra az érzésre, hogy Ő közel van hozzátok, hogy Ő vezet benneteket, s az ő kezébe helyezitek a lelketeket: ez a ti igazi tevékenységeitek. Amit a szívetek érzéseivel adtok, amikor az önmagától szeretetre gyúl, amikor átérzitek a szenvedőnek fájdalmát, és felkél a lelketekben — fokozatotok szerint — a vele való együttérzés és segíteni vágyás, nem a jutalom, vagy a túlvilági üdvösség reményében, hanem pusztán önmagától, a szeretet indíttatásából: *akkor értettétek meg Őt igazán, és akkor cselekszitek az ő akaratát. Ebben gyönyörködik az Úr!* És amikor felébred a lelketekben a bűneitek felett való bánat, mert *összehasonlítjátok az ő tisztaságát a ti homályosságotokkal, és elkeseredik a lelketek,*

mert látjátok, hogy a világosságnak a homályossághoz semmi köze sincsen. Hacsak ő át nem hatja a ti lelketek homályát és meg nem tisztítja minden emberies tévelygéstől és büntől, és az ő világossága bele nem hinti abba a mennyei erények életképes magvait, amelyek amikor kikelnek a ti lelketekben, igazi mennyei cselekedetekre ösztönöznek benneteket. Amikor idáig eljutottatok és felemelkedtek őhozzá igazi örömben: akkor cselekedtek igazi jót, mert megértitek Őt.

Amikor látjátok embertársatok lelkében a hibákat, a tévedéseket, bár módotokban volna megróni és fájdalmat okozni neki, de ti inkább türelemmel, elnézéssel és szelídséggel igyekeztek megvárni, míg abban a lélekben a jó és igaz mag kikél, és áldozatot hoztok a szeretet oltárán: *akkor értettétek meg őt. És ebben telik öröme az Úrnak.* Ilyen megértő lelkekre van szüksége az Úrnak, nem pedig olyanokra, akik a törvény betűjében akarják megtalálni az engesztelésüket és üdvözülésüket. Mert ezek még nem értették meg Őt. Mert ha ti a ti igazságotok szerint akartok feljebb emelkedni, mindig lejjebb süllyedtek, mert nincs egy igaz ember sem a földön. Csak azok az igazak, akiknek lelkében ott van a megértés, akiknek lelkében mintegy visszhangzik az Úr szívének szeretete. Ezek jobbá akarják tenni a világot az ő lelkük nemes törekvésével, ezek megértik az Urat, ezek látják az ő munkálkodását, elsősorban a maguk lelkén. És ha ezt érzik, akkor itt van a feltámadás az ő részükre; ezek nem halnak meg, mert az életnek ereje benne van az ő lelkükben, és az felemeli őket a halálból az életre.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

1. A szellembukás magyarázata. (**)

Az ösbukás oka: eredmények elérésére irányult túlzott törekvés.

Kérdés.

Kedves Vezetőnk! Sokszor fölvetik egyesek azt a kérdést, hogy miután minden szellem egyformán megkapta azokat a kellékeket, amelyek szükségesek és elegendők ahhoz, hogy a bennük rejlő isteni gondolatot kiteljesíthessék, és szabad akarattal is egyenlőképpen voltak ellátva, hogyan volt lehetséges mégis, hogy némelyikük elbukott, míg a többi nem?

Felelet.

A bukott szellem az ilyen természetű kérdésekre sohasem tud teljesen kielégítő feleletet kapni, mert az ő számára éppen a megértés van elzárva az Istennel szemben való engedetlenség következményeként, amely a léleknek egy részét vastag burokkal vonja be, és éppen azt a részt, amely által a lélek Istennel van összekapcsolva. Pedig éppen ez a léleknek a legérzékenyebb része, amely olyan finom észrevevő-képességekkel van felruházva, mint pld. a ti földi érzeteitek felvételére a fül, vagy a szem. Nem mondhatjátok, hogy mindenkinek egyformán éles szeme, vagy füle van; sőt azt tapasztaljátok, hogy bizonyos behatások, p.o. meghülés folytán a vér által otthagyt salakok annyira ráülepedhetnek izzadmányok és duzzadások alakjában ezekre a finom érzékszervekre, pl. a fülre, hogy az egészen eltompul és süketség áll be. Ugyanígy a szem is valami betegség következtében úgy elveszítheti a látóképességét, hogy képtelenné válik azoknak a benyomásoknak a felvételére, amelyek a látókörébe esnek. Így járt a lélek is a bukás folytán. Az Istennel összekapcsoló szerv el van durvulva annyira, hogy nem képes megérezní az Isten akaratát, annál kevésbé képes megérteni az Isten szavát mindaddig, amíg csak megtérés által át nem adja magát az Isten akaratának, azaz engedelmessé nem lesz az Isten akaratával szemben.

Mert hiszen az ember megtérése tulajdonképpen nem abban áll, amint azt sokan gondolják, hogy megismeri a jót, és akkor az általa megismert jót tüzzel-vassal terjeszteni akarja. Itt — ha jót akar is cselekedni — még mindig a benne égő hatni akarás, a ténykedési vágy, az a törekvés, hogy az ő akarata érvényesüljön, a domináló tényező, ami olyan erősen nyomul előtérbe, hogy az Isten akarata csak nagyon ritka esetben juthat szóhoz. Pedig az ilyen emberlélek szentül meg van győződve, hogy helyesen és jól cselekszik. *Az igazán megtért lélek sohasem akar nagyot, hanem mindennel megelégszik, amit neki Isten ad. S bárhova helyezi is az Isten, és bármit bíz is reá, mindenbe beleviszi az ő lelkének jóakarátát. Nem zúgolódik semmi ellen, mindenkivel szemben elnéző és türelmes. Kitartó, és nem vár az ő ténykedése nyomán nagy eredményeket, mint a türelmetlen és nagyot akaró emberlélek, aki már első ténykedése után le akarja szedni azokat a gyümölcsöket, amelyekre már jó előre elkészítette a lelkét, hogy azokat mint dicséretet, mint dicsőséget a maga számára elkönyvelje. Ezért a földi ember lelkének, bárha itt a jóban sok és nagy eredményeket ért is el, és önmaga felett talán sokszor uralmat nyert, legyőzte önmagát és vágyait, és a jó felé igyekezett a lelkét irányítani, mégis egyben nagy hiánya van: az engedelmisségben. Aki pedig nem tud engedelmes lenni, annak a lelkében még minden egyes erény az ő megkísértésére szolgálhat.* És legtöbbször úgy van az, hogy amikor az emberlélek azt gondolja, hogy mindent teljesen véghezvitt és megtett arra, hogy a mennyek országát, az üdvösséget elérhesse, akkor ér bele abba a szoros kapuba, ahol a földi ember nagyon sokszor még a hitét is elveszíti. *Ez a szoros kapu: hogy megtanuljon engedelmeskedni, és hogy a tettetett jámborkodás helyett a valódi, szívbeli alázatosságot szerezze meg magának.*

Talán nem is kell mondanom, hogy az ilyen lelkek számára ez a legnehezebb próba. **Ilyen lelkek különösen azok is,**

akik azt a kérdést feszegetik, hogy miért történt meg a bukás, ha az Isten egyenlőknek teremtette a szellemeket? Különösen ezek azok a lelkük mélyén zúgolódó és elégedetlenkedő egyének, akiknek nem egy földi ember, de még az angyalok sem tudnának olyan magyarázatot adni, amely őket a lelkük mélyén kielégíthetné, mert éppen az hiányzik náluk, ami a legszükségesebb lenne, hogy megérthessék az Isten akaratát és a teremtményeihez való érzését. Mert ezek nem is akarnak, de nem is tudnak abba behelyezkedni éppúgy, mint akinek hite nincsen; az ilyen is hiába látja a legnagyobb csodákat, azok nem tudják megragadni a lelkét, mert a lelkében nagyon mélyen el van temetve az a kicsiny mag, amely fogékony tudna lenni az isteni kegyelem elfogadására. **Előbb meg kell nyílnia a lelkében annak a szentélynek, amelyben egy pillanat alatt felismeri azokban a csodákban az ő teremtő Atyját, hogy örömmel és meleg szeretettel siessen feléje. A csodákban, az emberfeletti, természetfeletti dolgokban nem az az örömet okozó, amit az emberek annak gondolnak, hanem az, hogy *ezen a csodákon keresztül megsejti az ő lelkük azt a rég óhajtott és vágyott szabadulást és lehetőséget, hogy valamiképp az ő Istenükhöz és Atyjukhoz csatlakozhassanak.* Ezért ujjong a csodákért az emberi lélek. És aki a csodákban megtalálja az ő hitét, azzal az történik, hogy azt az anyaghalmazt, amely a lelkének ezt a részét elfödte, az Isten kegyelme egy kézmozdulattal úyszólván lesöpörte, hogy kinyíljék a szentély ajtaja, és az Isten azt a kicsiny magvacskát, a szellemnek érzékeny pontját megérinthesse. **Ettől az érintéstől aztán az az érzékeny pont, az a kicsiny szikra lángra lobban és ég, lobog tovább a hit alakjában, és új, igazi örömmel boldogítja a szellemet, aki soha ki nem apadó hálával és szeretettel csügg azután az ő Teremtőjén.****

Nem mondom, hogy többé nem vétkezik, hogy többé nem téved, és a bűn újra meg újra be nem hálózza hibás természeténél fogva; de akinek a lelkéről az Isten kegyelme lesöpörte

az anyagnak ezt a hamuját, és lánggra lobbantotta azt a kis szikrát, az többé nem az az ember, aki azelőtt volt. Ez az az isteni csoda, amit senki sem önmagában el nem tud érni, sem az ő felebarátja lelkében életre nem tud hívni, még ha a legnagyobb tudományal, a legnagyobb jóakarattal, sőt a legnagyobb szeretettel van is eltelve. Ezt egyedül Isten adhatja meg. Azért, ha valakiket hitre tudunk vezetni és az ő lelkükből a legszebb, a legcsodálatosabb lángokat látjuk is Isten felé lobogni: az nem a mi érdemünk; mi csak eszközök voltunk Isten kezében, hogy a mi szavunkon keresztül megérthette az a lélek az Isten akaratát. De mindenesetre örülünk, és boldogok vagyunk, ha a mi engedelmességünkkel szolgálhatunk a mi Teremtőnknek.

*

Tehát, hogy visszatérjek a tárgyra: igenis, Isten minden egyes szellemgyermekét egyenlő értelemmel, egyenlő szeretettel és egyenlő akarattal ruházta fel, és mindnyájan egyenlőképpen nyertek kioktatást a jóról és a rosszról, vagyis a rossznak a lehetőségeiről. Ők igenis egyenlőképpen ismerték a „Van”-t és a „Nincsen”-t, és ezáltal a megismerés által mindegyik — hogy úgy mondjam — próba elé állítatott. Az volt a próba, hogy a szellemnek igenis tudomása volt róla, hogy nem szabad hozzányúlania ahhoz, ami meg nem valósítható, hanem pontról pontra mindent be kell töltenie, mindent el kell végeznie, amit a törvény, a szeretet törvénye megkíván; hogy nem lehet semmit elhagyni, mert hiszen már a legkisebb elhagyás is hézagot, hiányt, betöltetlen űrt hagy maga után. **Tehát nem a tudatlanságuk folytán — mint ahogy azt némelyek hiszik — hanem éppen a tudásuk folytán estek kísértésbe. Az ő egyéni vágyaik sarkalták őket éppúgy, mint a ma embereit.** Mert hiszen a lélek természete nem változik az örökkévalóságokon keresztül sem; a lélek mindig ugyanaz marad az ő természetében. *Istentől jó a világosság és az erő; a teremtett szellemeknek az ő érzésvilágukat Isten felé folytonosan nyitva kellett tartaniuk, hogy az isteni*

erő beléjük ömölhessék. Hogy az isteni világosság bevilágíthassa az ő útjukat, hogy a tennivalójuk legparányibb részleteiben is felismerhessék a „Van”-t és a „Nincsen”-t. Ez a felismerés pedig végtelenül fontos volt, mert hiszen nekik teremteniük, munkálkodniuk, tevékenykedniük kellett, mint ahogy az embernek is ugyanazt kell tennie az ő jó és igaz törvénye, kifejlesztett akarata és értelme szerint. Egyformán tökéletesek voltak tehát, mint teremtmények; nem volt közöttük egy elhibázott sem, mindnyájan egyenlők voltak. Azonban a szabad akarat a teremtett szellem számára óriási messzeségbe mutatott utat. A szabad akarat úgyszólván határtalan lehetőségeket jelent és biztosít a szellem számára. A szabad akarat Isten legnagyobb ajándéka, mert ha ezt nem adja az ő teremtményeinek, akkor azok korlátok közt élnek, mozognak; akkor nincs előttük a végtelenség, az örökkévalóság nyitva, és így nem lehetnek az Isten boldogságának osztályos-társai.

Isten munkát bízott az ő teremtett gyermekeire, amelyet el kellett végezniük; feladatokat, célokat tűzött eléjük, amelyeket el kellett érniük, be kellett tölteniük. Minden egyes cél elérésével és feladat betöltésével újabb és újabb boldogság lehetőségei nyíltak meg számukra. És éppen mert szabad akaratuk folytan előttük állt a végtelenség: ebben az ő erejüknek, hatalmuknak, lehetőségeiknek őelőttük is beláthatatlan világában megtévedtek, és azáltal váltak engedetlenekké, mert azt hitték, hogy nem kell mindent pontról-pontra elvégezniük, mert **minél nagyobb, minél gyorsabb eredményeknek az elérhetése izgatta a képzeletüket. Az volt rájuk nézve a kísértés, a csábítás, hogy minél hamarabb megszerezhessék azt a boldogságot, azt az örömet, az addig még nem érzettet, minél hamarabb elérhessék azt a hatalmat, amely előttük kilátásba volt helyezve. Mert hiszen látták, tudták, ismerték azt, és azt is tudták, hogy milyen úton lehet elérni, hogyan lehet hozzáférni.**

Ez izgatta a képzeletüket. És voltak köztük olyanok, akik átugrottak bizonyos kötelezettségeket, nem töltötték be tökéletesen a hivatásukat.

Isten kegyelme pedig ma is és mindenkor mindaddig elnézi az emberek és szellemek tévedését, ameddig csak megvan a lehetőség a számukra, hogy visszatérjenek, hogy önmaguktól rájöjjenek a tévedésükre. Így tehát Isten nem büntette őket, nem kergette vissza a munkájukhoz. Ez őket annál inkább meghagyta tévedésükben, mert látták az ő nagy haladásukat, a nagy eredményeket, amelyeket gyors és felületes munkájukkal elértek, ami azt a látszatot keltette bennük, mintha ők nagyobbak, ügyesebbek, többet érők volnának, mint azok a testvéreik, akik pontról-pontra betöltötték kötelességüket, feladatukat. Ez aztán őket abba az újabb tévedésbe ejtette, hogy kezdték magukat többre értékelni. A tudatukban tulajdonképpen csak ekkor lettek bűnösökké, mert megszületett a lelkükben az önértékelés, a góg. Ez befészkelte magát a lelkükbe, hivalkodókká lettek, s miután megszokták azt a gondolatot, hogy ők többet érnek Atyjuk előtt — mivel még büntetés nem érte őket — mikor figyelmeztetést kaptak, nem veték be a figyelmeztetést.

Többi testvéreik pedig, akik szintén látták ezeknek az eredményeit, hogy ezek mennyire megelőzték őket, olyan boldogságot érve el és olyan kiváltságokhoz jutva, amelyeket ők még el nem érhetek: csodálkozással és ámulattal nézték ezeknek a haladását, s közülük sokat elhítetett ezeknek felületes munkálkodása, miután bennük egyszersmind bizonyos *irigység is felébredt. Később, amikor ez a felületes, látszatomunka kezdett összeomlani, semmivé válni, akkor nagyon sokan megértették, hogy az ő munkájuk nem volt helytálló, mert csak az maradhat meg, csak az lehet örökéletű, amit precízen, pontról-pontra elvégez a lélek; és visszatértek a becsületes munkához.* Ezeknek azonban, természetesen, oda kellett visszatérniük, ahol a kifogástalan, hogy úgy mondjam, becsületes munkát abbahagyták;

tehát megaláztatást kellett elszenvedniük. Ezekkel a megtérőkkel szemben azok, akikben a gőg megerősödött, nem voltak hajlandók visszatérni, s így a lelkükben már szándékosan ellenszegültek az isteni akaratnak, s ezáltal a tudatos bűn útjára léptek. Isten ezekkel szemben sem alkalmazott megtorlást, csak az ő eredményeiket helyezte versenyen kívül. Így történt az elszakadás; először volt a tévedés, azután a tudatos bűn. A tévedés nincs kizárva szabad akaratú szellemeknél. Isten azonban elvégezte, hogy bármikor, bármilyen turnusban is, de ezeknek az elszakadt szellemeknek öhozá vissza kell térniük; és vissza is fognak térni. A visszatérésnek legelső és legfőbb követelménye a törvénybe való belépés, Isten törvényének pontról-pontra való betartása. Nem mintha az emberi lélek az ő bukottságában, itt, ezekben a nagyon mélyen lefokozott erőkből, szűk korlátok közé szorított akaratával a törvény minden pontját be tudná tölteni; nem, ez lehetetlen. A bukott szellem az ő Atyjának, Teremtőjének csak egyetlenegy nyújthat igazi, benső megtérésének jeléül: az engedelmességet. A legfőbb kellék, hogy a lélek elismerje Istent mindenekfelett jónak és igaznak, és megnyugodjék az ő akaratában.

S ha a szellem erre a megnyugvásra, erre a belenyugvásra lélek szerint, a lelke mélyén, teljességgel szert tud tenni, akkor, bár ezer meg ezer viharon mehet keresztül, szenvedések és megpróbáltatások érhetik, tévedhet, sőt bűnbe eshet. Isten kegyelme őt mindig kivezeti, újra meg újra megmutatja neki a helyes utat, újra meg újra felsegíti őt, új erővel látja el, újból módot nyújt neki a kezdéshez, és nem hagyja el soha. Mert az emberi lélek a bukás folytán gyengévé és gyarlóvá lett, mivel fertőzött fluidokban él. Hogy hogyan lesz belőle tiszta és tökéletes szellem, azt az ő jóságos mennyei Atyjára bízta. Neki nincs más dolga, csak *hinni, bízni és engedelmeskedni.*

2 A szerelemről. (**)

Az érzékiség, mint a szeretet forrása. — A szerelem a lélek virágzása. — A házasság szent háromszöge. — Házasságtörés, mielőtt a felek ismernék egymást. — A házasságtörés végzetes következményei életek során keresztül. — Az érzékiség túlhajtása és gyászos eredményei. — Az önmegtartóztatás. — A duálszeretet kifejlődése.

A szerelem az emberi léleknek olyan megnyilatkozása, amely a legjobban világítja meg az egyén tulajdonképpeni benső életét; de sok olyan momentumot is tartalmaz, amelyeket az ember könnyen félreérthet, és helytelenül értelmezhet. Ennél fogva nem csoda, hogy a szellemek jobbnak látják ezekről a dolgokról nem beszélni, vagy legalábbis nagyon keveset, annak dacára, hogy e kérdés megvilágítása égetően sürgős az emberiség szempontjából. Mert amilyen nagy a nyomorúság az emberi lélek egész világában a szeretet és az alázatosság kérdésében éppen a góg, az önzés és a gyűlölet okozta állapotok miatt, és amilyen nagy szükség van ezeknek a kérdéseknek megvilágítására, s a tagadás által létrehozott súlyos körülmények között a hitre és igazságra való utalásra: éppen olyan nagy szükség van az érzékiség által létesített állapotok megvilágítására, illetőleg a szerelmi érzésnek helyes megismerésére. **Ezen a téren éppen olyan nagy a nyomorúság, a visszaélés, a visszaforgás (derotáció), mint akármelyik más bűnben való eltévedésben, ami az ember életét pokollá teszi a földön. Éppúgy szükséges itt is megismerni a teljes igazságot, mint ahogyan szükség volt a régi világban, a bálványimádás idejében az egy igaz Isten megismerésére.** És amint a testi élet orgiái közt szükség van a mértékletesség és a lelki élet megismerésére, éppúgy szükség van a szerelmi téren is valami olyan vezető gondolatra, amely az embert nem engedi tévelyegni, és hol az egyik, hol a másik szélsőségbe csapni, amely vezető gondolat az ember értelmi és érzelmi világán keresztül megragadja és kiemelve őt szármalmas állapotából.

Ti tudjátok, hogy a szellemek süllyedésének oka az ő megoszlásuk volt. Ez azonban nem fő, hanem csak mint másodlagos ok következett be, azt lehetne mondani: mintegy a fő ok árnyékaképpen. **Az Istennel való szembehelyezkedés volt az első csírája annak a bűnnek, amely kezdte elválasztani a Teremtőtől a teremtett lényeket. Ez az elsődleges ok volt a góg. A gógnek első alapvonása az engedetlenség; tehát nem az elfogadót terheli az első bűn, hanem éppen az adó-felet, amely hatni, adni, továbbterjeszkedni, teremteni akart. Tehát az első gondolat volt: a Teremtővel való szembehelyezkedés, amely az adó féltől indult ki, és megfertőzte a duális egységet, mintegy homályt borítva arra.** Amikor ez a fertőzés megtörtént, mindkét fél egyformán távolodott el az igazságtól, a szeretettől, a jóságtól. És mivel a szellem nem fogadta el az Istentől a törvényes jót, a törvényes gondolatot, vagyis az igazságot, hanem engedett az önmagában rejlő, az adó erő által létrehozott lázadó gondolatnak: ezáltal elszakadt az istenségtől, s rögtön ellentétes irányú forgást kezdett meg. Tehát sem az egyik, sem a másik fél külön-külön, hanem mind a kettő *együttesen távolodott el* az új, ellenszegülő elv erejével mind messzebb és messzebb az isteni jótól és igaztól.

Az isteni jóban és igazban megfogyatkozva az egység önmagában elvesztette fényét és világosságát; a fényforrás lassan elhalványodott, és a fény helyét betöltötte a homály. Ez a homály az értelem megfogyatkozásának és az érzélem megszegényedésének formájában ütközött ki a szellemburkon; vagyis a szellemburok megsűrűsödött és megerőtlenedett. Az érzelmeknek megszegényedése és fogyatkozása olyanféle érzést keltett, mint amikor valakiből kikapcsolják az éltető erőt és betegnek, gyengének érzi magát. A szellemek a bennük lévő eszméket nem tudták realizálni, azaz a bensőjükben kitermelt gondolatok és érzések nem tudtak megvalósulni, mert elvesztették a bennük lévő világosságot és erőt. És amit teremtettek, az nem volt többé törvé-

nyes; azaz elvesztették a viszonylagosság mértékét a tökéletességi fokozat megítélésében, elvesztették szemük elől a teljes tökéletesség ragyogását, amelyhez produktumaik értékét mérheték volna. **Észrevették ugyan a lelkükben a visszahatásokat a létrehozott eredmények szemlélése folytán, de ezek a hatások csak elégedetlenséget, diszharmoniót keltettek a lelkükben, a szomorúságnak, a bágyadtságnak, az elégületlenségnek bizonyos nemét, aminek tulajdonképpen nem is tudtak nevet adni. Ez az elégületlenség folyton fokozódó komorsággá változott a lelkükben, és ez az érzés — t. i. az önmagukkal és teremtésekkel való elégületlenség állapota — hozta létre köztük a szakítást.**

Az Istentől való eltávolodásnak szükségképpen ezzel a következménnyel kellett járnia, mert az Isten maga a Harmónia, a Béke; s míg Hozzá hűek maradtak, addig a Vele való összekötöttségben világosan szemlélt cél tartotta őket egybe, és sarkalta őket az ő erejüknek *egyben* való kifejezésére. De amint Istentől eltávolodtak, ez az összetartó érzés megszűnt közöttük, s a szeretet elmúlt az elégedetlenség érzése folytán. Nem volt közös cél, amelyben találkozhattak volna, amelyben a lelkük érzését kifejezhették volna. Tehát ez volt az őseredete a meghasonlásnak. Hovatovább elszakadtak egymástól, érzéseik, érdekeik elégedetlenségük folytán más-más célokat kerestek. Minthogy mindegyik különálló szellemegyéniességgé lett, mindegyik körül a tévedés folytán létrejött külön fluidburok képződött abból a sötétségből és homályból, amelyet létrehoztak. Még mindig összetartoztak, de a gondolataik nem voltak már közösek, a fluidjaik nem voltak egybefolyók.^{44*}

⁴⁴ * T. i. az adó és elfogadó fluid egy körforgással egybefoly; az adó erőnek okvetlen szükségük van elfogadóra, mert anélkül nem tudnak élni, az elfogadónak szüksége van arra, hogy az adó erők behulljanak, és a behullott erőket elfogadva, és átdolgozva ismét visszaadja az adó erőnek. És így kb. egyforma munkát végez mindegyik, mert hiszen amikor az elfogadó feldolgozva visszaadja az erőket az adónak, ő maga is adóvá válik, az adó pedig

A válás által az adó fél az ő elfogadójából, az elfogadó fél pedig az ő adójából bizonyos részt magával vitt, mert tökéletesen nem tudtak egymástól elszakadni. Ők még mindig egymás kiegészítését, egymás gondolatát keresték. Azonban minél jobban eltávolodtak a céltől, annál kevésbé találták meg egymásban, amit kerestek. Mivel azonban mindegyiknek szüksége volt elfogadó, illetőleg adó erőkre, a hasonló gondolkozásúakban, a hasonló érzésűekben vélték megtalálhatni kielégülésüket, vagyis azt a célt, amit elvesztettek szemük előtt. **A különböző (nem összetartozó) duálfeleknek érintkezéséből villamosság támadt, amely villamos ütés továbbrezgett a másikon az idegen erőknél érintkezése folytán. Ez a villamos rezgés a fluidokban helyezkedett el. Lassankint annyira természetükké lett ez, hogy már csaknem céljukká vált, hogy ezt az új rezgést előidézhessék, mert ez bizonyos időre lekötötte őket. Ez a rezgés új, ismeretlen örömet jelentett: úgy érezték, hogy ebben az örömben megtalálták a lelkük kielégülését.**

Azonban ameddig ők az ő fluidjaikban érzett vibrációk örömeinek hódoltak, és ez lekötötte egész érdeklődésüket, még meszebb estek a céltől, mert a lelkeségtől, a szellemiségtől elvonva, a fluidáris érzésekre összpontosították a figyelmüket, és ebbe a rezgésbe mindjobban beleadták az ő vágyaikat és a kielégülésre irányuló igényeiket. És hogy ezt a rezgést minél tökéletesebbé tegyék, különböző utakat és módokat eszeltek ki, mivel az értelmüket erre fordították. De hovatovább megszokták egymást, s akkor már nem voltak képesek ennek a rezgésnek intenzitását fokozni, mert az áthasonulás folytán megszokássá vált az érintkezés. **A megszokásban helyt kellene foglalnia a lelki harmóniának, a lelki törekvések összecsendülésének; mivel azonban a lelki összecsendülés elmaradt, a fluidáris izgalmak hatásai is mind gyengébbekké lettek.**

elfogadóvá. Mindössze az a különbség, hogy az adó kisebb mértékben elfogadó, míg az elfogadó kisebb mértékben adó.

Amikor tévedésükben idáig jutottak, érezték, hogy a lelkük mindig szegényebbé lett, a vágyuk pedig mindig erősödött, igényeik a boldogság után folyton nagyobbodtak. Mert ameddig a fluidjaik rezgésére fektették a fősúlyt, addig a lelkük mind jobban szegényedett érzésekben, annyira, hogy a szeretet, amit magukkal hoztak, színtelenné, kopottá vált, erőtlenné lett. S akkor elkezdték keresni a harmóniát. Amikor aztán elkezdték keresni a harmóniát, ez a lelkükben szinte beteges nagy vággyá növekedett. Mivel pedig látták, hogy a hozzájuk hasonló külső burokkal rendelkező szellemegyedekben nem találják meg azt, amit ők keresnek, mindig a náluk valamivel világosabb, finomabb burkú másik nemű szellemhez törekedtek, hogy azzal kapcsolják össze a fluidjaikat, **mert azt tapasztalták, hogy a lelkük bizonyos békére tesz szert a világosabb fluidú szellemmel való időleges összekapcsolódás által.**^{45*} Ez volt a házasság fogalmának első keletkezése. Természetesen azonban még mindig csak szellemekről van szó.

Amikor pedig elkövetkezett az idő, hogy már bizonyos turnusok után nem maradhattak tovább együtt, mert a világosabb szellemek törvény szerint a saját hazájukba kerültek, és a sötétebbek is a maguk világába: ez utóbbiak azt az élvezett kicsiny békét is sok ideig visszasírták; a világosabbak pedig, amikor megszabadultak a sötétebbektől, boldogságot éreztek a felszabadulás folytán, és a tapasztalat révén ösztönösen ők is maguknál még világosabb szellemeket kerestek élettársakul. Így kezdődött meg a felfelé való emelkedés és a lefelé való bukás. T. i. a válás után a sötétebb szellemek, hogy bánatukat és bosszújukat (mert ez a kettő az alsóbb szellemeknél egyforma komorság alakját veszi fel) felejtsek, miután többször hiába kíséreltek, mert nem találtak olyan tisztább szellemet, akihez kapcsolódhattak volna: a náluk még alacsonyabbhoz kapcsolódtak, hogy legalább

⁴⁵ * Ugyanez a természet évezredek és évmilliók óta megmaradt az emberben.

a villamos erők rezgésében ismét kiélik vágyaikat. **Ezen az úton pedig a villamos fluidok hovatovább annyira megsűrűsödtek, hogy testekké váltak, körülhatárolt, sejtesített anyaggá, amelyben a villamos áramok fluidokat éltek, s azokat hosszabb időre lekötve tartották.** Ez a hosszabb időre való lekötés az ő világukban egy élettornusig tartott.

Ezek az elromlott fluidok tisztulás után vágytak. Önmagukban azonban nem voltak képesek tisztulni, hanem csak a felfelé törekvő természetes erők beolvasztásával, amelyet a kegyelem adott. Születéssel és halállal tudhattak csak megszabadulni a sejtesített fluidoktól, és *ez a születés és halál megmaradt törvénynek a tovább esés világaiban is.*

*

A földön látható, hogy az értelem eltompult, a világosság teljes sötétséggé, a szeretet gyűlöletté vált; az egykor boldogító érzés: a kettőnek egyben való kifejezése, a harmónia, az egy cél után való törekvés és együtt való teremtés öröme érzékiséggé fajult. **És mégis ebből az érzésből, az érzékiségből kell kiemelkednie annak a tiszta érzésnek, ebből az aláhanyatlott, tévedő és szívvel-lelket megtevesztő érzésből kell kibontakoznia annak a nemes, magas, tiszta, egymást kereső és vonzó hatalomnak, amely életről-életre fejlődik, életről-életre tisztul, életről-életre nagyobb vonzást gyakorol a másik nemre, mert a másik nemű emberben és szellemben keresi mindenütt az őt kereső kinyújtott érzés-sugarakat.**

Ezeknek a sugaraknak egybekapcsolódása folytán, amikor egymásra találhatnak az emberszellemek, jutnak annak az öröme, annak a boldogságnak első lépcsőfokára, amely azután könnyebb, simább, folyton emelkedő utat mutat nekik előre. **Mivel pedig annyira alacsony az érzésük, a szeretetből annyira kifogytak az idáig bukott szellemek, hogy képtelenek önmagukból a legkisebb szeretetet is nyújtani, azért tehát, hogy egymást elláthassák szellemruhával, a születést ehhez az erőszakos érzéshez kötötte a természettörvény. Mert**

a természettörvénynek érdekében áll, hogy a szellemeket alakkal és formával lássa el, őket sejtésített fluid-öltönyökbe öltöztesse, és ezeket mindig jobb és tökéletesebb fokozatra emelje. Mert a természet nem produkálhat folyton újabbat és újabbat, hanem a meglévőt kell folyton javítania és tisztítania. Az isteni kegyelem törvénye ezt az erőszakos érzést, az érzékiséget állította munkába, és ennek kell pótolnia a szeretetnek elhanyagolt és elcsenevészedett érzését gyermekek nemzése, szülése és felnevelése által.

A nagyon alacsony fokozatú szellemeknél a kétneműek közt alig találtak valamit, ami a szerelemre engedne következtetni, hanem csak bizonyos villamos feszültséget, ami az idegek elhelyezkedése és bizonyos szervek kialakulása folytán válik szembetűnővé az emberi testben, ami megkülönbözteti a kétféle neműeket egymástól. Nem az érzés — mert az érzés iránt rég eltompult a lelkük — hanem az érzéki vonzalom, az érzéki rezgéseknek és az idegekben leraktározott ingerek megindításának a lehetősége ébreszti fel az első vonzódást a nagyon alacsony fokozatú emberek között. Ez úgyszólván még csak állati fokozat. *Mert amikor egyéni érdekeik szembekerülnek egymással, beáll a két nem közt az egymás megvetése, egymás gyűlölése, mert mindegyik a másikban látja az elfecsérelt boldogság okozóját.*

*

Azonban a szeretet mindig új meg új megnyilatkozási lehetőséget kíván nyitni, és bizonyos vágyat plántál az emberszellem lelkébe, egy új ösztöni érzést, hogy kívánja az ő testi életének folytatását, az ő testének és vérének fennmaradását, az általa elért eredményeknek valakire való átruházását. Mikor tehát a kétféle neműek érintkezésének eredménye: a gyermek, vagyis egy harmadik szellem testbeöltözése megtörténik, ez bizonyos testi örömet jelent, a test továbbfejlesztésének vágyát látszik megvalósítani, ami a tudatalattiban helyezkedett el, amely mint természeti

ösztön tapadt a szellemre. Ez az ösztöni érzés a szerelmük eredményéhez köti őket. Lassanként kifejlődik bizonyos szeretet érzés, amely mindkettő számára — mintegy az elfecsérelt szerelmi egybetartozás pótlója — jelentkezik: a gyermek iránt való szeretet. Mindketten egyformán szeretik, mindkettőben egyformán él a törvény ereje, hogy figyelemmel kísérjék az újonnan születettnek életét, és ez bizonyos gyengédséget, gondosságot olt bele az emberbe, sőt az állatba is az ő kicsinye iránt. Az élet továbbfolytatásának lehetősége szunnyad ez alatt az érzés alatt, ez alatt az ösztön alatt a szellemben.

Ez az a cél, amely az embernek első feladata: hogy megtanuljon szeretni. S mivel a szeretet az égi erőkkel együtt elpazarlódott, nem adhatja azt meg más, mint a szerelemnek elfajult formája, a villamos érintkezés folytán új életre kelt érzés, amely keresi azt, ami tiszta, ami szép, és ami új lehetőséget és reménységet nyújt az embernek az élet boldogabb folytatására. **Sokan azt mondják, hogy a szeretet nagyobb, értékesebb, mint a szerelem. Ez tévedés. Az elfecsérelt szerelmi érzés maradványa, az érzékiségben való összeolvadás adja meg a szeretetnek azt az új formában való felszínre juthatását, amely az ember előtt mint csoda áll. Az ember nagyon felületesen gondolkodik, amikor azt mondja, hogy a gyermekét szerető anya, a gyermekéért dolgozó apa szeretete nagy és nemes érzés, a kétféle nemű embereknek ölelkezését pedig utálatosnak és tisztátalannak látja. A szülői szeretet csak híd: abban a közös szeretetben talál rá egyik lélek a másikra, amely a két szülőt a harmadikhoz, a gyermekhez fűzi, és abban a közös célban és közös törekvésben találkozik a két lélek, amely őket gyermekeikhez köti. Itt nyílik meg előttük a fejlődés útja; itt kiengesztelődnek az ellentétek, a különböző vágyak és törekvések egymásba olvadnak, és a kettő egyben nyer kifejezést: a gyermekért való gondoskodásban és szeretetben, a gyermekeik iránt érzett kötelességtudásban. A háborúság a két nem között megszűnt, megszokják, sőt megszeretik**

egymást. A férfi lelkéről is lekopik a nagy hatni- és akarni vágyás, amellyel az ő külön életét akarta külön irányba terelni, a női lélekről is lekopik a más irányba való törekvés.

Mert hiszen minél mélyebbre estek a szellemek, annál messzebb kerültek egymástól. Amilyen erőszakosan uralkodni és mindent a hatalma alá hajtani törekszik a férfi, olyan ravaszsággal, kétszínűséggel és hazugsággal igyekszik elérni ugyanazt a nő. S amikor e kettő találkozik, ez a két lélek egymáshoz csak a felvett gonosz természeteken keresztül juthat, s hol az egyik, hol a másik sebzi halálra a másikat. Mi lenne, ha ennek a két mélyen alábukott szellemtermészetnek nem volna közös összekötő kapcsa: a nemi vágy?! Hiszen bennük még nincsenek érzések, csak ösztönök, kielégülésre, megnyugvásra törekvő vágyak. Mindkettő lelkében felhalmozódik a saját természete, amely forrong, vegyülést, összeolvadást sürget. **Mert mindegyik tudja, hogy a másik nélkül nem érheti el a célját. T. i. nem a mélyen bukott szellem tudja, hanem az a természet, amelyben latens vannak lefektetve ezek a gondolatok és érzések.**

Ameddig még a szeretet csekély fokon van meg, addig bizonyos mértékben a gyermek felnevelésének kötelessége pótolja annak hiányát. Ha pedig a gyermekben nem találja meg a szülő az életének „méltó” folytatását, ha nem látja az ő hiúságának a kielégülését, eszméinek folytatását, amelyeket ő el nem érhetett, akkor a gyermeke iránt való szeretete csökken, és idegen embert kezd látni benne. Elhidegül tőle, sőt meggyűlöli őt és nem kíván vele érintkezni. Az élettárral szemben pedig, aki kitarzott mellette, akit megszokott, aki az ő érdekeit szolgálja, mert az életkörülmények és az összekapcsolódás folytán lényének szinte kiegészítő részévé vált, némi vonzódást, **az összetartozandóság némi érzését kezdi érezni. S íme, ezzel megszületett a szeretet első csírája.** Azután mindketten meghalnak. A szellemvilágban elkülönülnek egymástól ezek a szellemek, mert

a női- és férfiszellemekek külön szférákba kerülnek,^{46*} ahol mind-egyik a maga természetének tökéletesebb kifejtését munkálja tovább. A következő fordulónál már úgy a férfi, mint a nő több értelemmel, nagyobb áttekintéssel és több érzelmi melegséggel jön a világra. És öntudatlanul is visszaemlékezve az előbbi életben elért megnyugvásra és békességre és azokra a szerény örömökre, amelyeket a gyermekáldás és a megszokás révén a hosszú együttlét alatt mégis csak éreztek a földi életben, kívánják egymás társaságát. Keresik egymásban azokat a momentumokat, amelyekkel a lelkükben bizonyos jó emlékeket raktároztak el az előbbi földi életből. Külsőleg úgy az egyik, mint a másik titkolja ezt, mert mindegyikben nagyobb a gőg, semhogy elismernék, hogy egyik a másik nélkül nem tudja megtalálni ezt az örömet és boldogságot. Azonban amikor eljön a virágzás ideje — mint a természetben mindenféle erők — úgy az ő fiatal, tomboló erők is ismét keresik és vágyják az összeolvadást. És mivel már ebbe a szeretet emlékei is belevegyülnek, *megnyilatkozik az első valódi, igen piciny, igen gyenge igazi szerelmi érzés*, amelyben már több a regényesség, több a vágyakozás az ismeretlen után, mint amit az előbbi élet megvalósított. *Mert amennyit a lélek elért, és amennyire szert tett, kétszer annyit alakít ki magának az ő vágyvilágában.*

S így, amikor a szeretetnek az érzése már belevegyül ebbe az ösztöni, parancsoló kényszerbe: *amennyi a szeretetből belevegyült, annyi boldogságot élveznek a lelkek egymás közelében, annyi lelki vonzódást éreznek egymás iránt, annyira keresik egymást, és annyira érzik egynek magukat egymással.*

*

Miután az emberek mindent csak bizonyos formákhoz kötve tudnak magukévá tenni, és csak ezek szerint a formák szerint tudnak tájékozódni, azért a szeretetet is különböző kategóriákra osztják és beszélnek baráti, testvéri, szülői, sőt

⁴⁶ * Az ilyen szellemekek t. i., akiket úgyszólván *csak* az érzékiség kötött össze.

„házassági” szeretetről, holott ez tulajdonképpen mind egy, mert egy forrásból táplálkozik. *Valakiben nincsen szeretet (t. i. az, ami mindama felsorolt érzéseknek a lényegét teszi), az nem képes sem az egyiket, sem a másikat szeretni, és annak az ölelkezése csak a vér és az ösztön fellobbanó lángolása.* Mivel pedig az ember annyira alantas fokon jelenik meg a földön, ennél fogva a szeretetnek vajmi kicsiny mértékét ismeri, azt is széttagolva és elosztva. *És mert az érzékiség, az önzés, az élvezetvágy, az önmagának kedvezés oly nagyfokú az emberben, hogy a tiszta szeretetet el sem tudja képzelni a másiknál, azért a kétféle neműek közötti szerelemben is mindenfélét ezekre az alantas érzésekre vezet vissza.* **Ennél fogva az ő vonzalmát és szerelmét szégyenletes és kerülendő dolognak tartja, sőt idáig az emberek tanító szellemei is úgy tüntették ezt fel az emberek előtt, mint bűnt.** Ez azonban a helyes megkülönböztetés hiányára mutat. Mert a tiszta szerelem a lélek virága, ellenben **igenis bűn a különböző fluidok összekeverése.**

De tulajdonképpen mi is ebben a bűn? Az embernek minden bűne és tévelygése óriási következményeket von maga után. A gyűlölet, a bosszúállás, a szeretetlenség, az önzés; a gőg, a testiség, a hazugság, mind gonosz dolgokat eredményeznek, *de mindezeknél gonoszabb dolgokat szül a paráznaság.* Amilyen bűn a gyűlölet és a gyilkosság — mert hiszen a gyűlölet utolsó állomása a gyilkosság: mint azt az írás mondja: „a gyűlölet halált nemz”, — **addig a paráznaság a halál birodalmából hoz törvénytelen elveket a felszínre, és ezeknek az elveknek helyet biztosít a földön.** Minden bűnnek megvannak a maga külön fájdalmas, szenvedés teljes következményei, de talán a gyilkosságon kívül egyik sem nagyobb, egyik sem gonoszabb, mint a paráznaság bűne. **Hiszzen éppen a duálók elválása folytán létrejött erőkeveredésekből származtak a millió meg millió szenvedésteljes állapotok.**

A felületes szemlélő nem veszi észre a szerelmi életben azt a szörnyű nyomorúságot, nem tekint az árnyékba, nem látja

azt a rengeteg kárt, amit a paráznaság mind a léleknek, mind a testnek okoz. Maga a házasság, mint pusztán alaki keret, amelyet emberek paragrafusokkal és pontozatokkal rögzítettek, és megpecsételtek, de a belső tartalmát nem adhatják meg, Isten előtt nem mindig törvényes és szent. Mert a szentség tulajdonképpen abban áll a házasságban, és abban jut kifejezésre, hogy Isten végtelen kegyelme és szeretete a földi embernek bizonyos igazságokat nyújt, amelyekre támaszkodva lelkében a szebb, tisztább, jobb és igazabb érzelmek kibontakozhassanak, és ténykedő, cselekvő erőkké fejlődjenek, hogy az ember a bűnökkel és tévelygésekkel a siker reményében vehesse fel a harcot. De bármilyen nyomorúságos is a házasság intézménye, és bármilyen hátrányai vannak is az emberekre nézve tévelygésekre való hajlamaik folytán: mégis megvolt és megvan a maga haszna annyiban, hogy bizonyos irányt szabott az emberszellemeink erkölcsi fejlődésének azzal, hogy a házasságnak három fő kellékét szentnek ismeri el: a szeretetet, a tisztaságot és a hűséget. Ez a házasság háromszöge. Bárki vét is ez ellen a bezárt háromszög ellen, a házasságtörés már befejezettnek tekinthető, még mielőtt megkötötték volna. *A férfi, aki házasságkötés előtt paráznasággal vétkezett, könnyelműen ide-oda csapongott, már megtörte a háromszög egyik oldalát, vagyis vétkezett a tisztaság követelménye ellen. Valaki házasságot köt igen gyenge vagy semmi szeretettel, az már megtörte a házasság másik vonalát. S mivelhogy a szeretet gyenge, sőt esetleg más iránt érzi azt a szeretetet, amit házastársa iránt kellene éreznie, itt hűségről beszélni sem lehet, ennél fogva az ilyen házasság mindenestől fogva semmis.*^{47*}

Miután tehát a földi emberek nagy többsége paráznaságban, hazugságban, istentagadásban, hamis esküvésben van elmerülve, hogyan gondolhatnak arra, hogy — amikor a házasság

⁴⁷ * Ez mind csupán szellemi szempont, minélfogva ezek az igazságok nem is a világnak vannak adva, hanem kizárólag azoknak, akik úgy értelmileg, mint érzelmileg eléggé fejlettek arra, hogy a teljes igazságot elfogadhassák.

kötelmeyt sem lényegében, sem külső formáiban nem tartják meg — a házasság számukra valami biztosítékot nyújtson a szellemi életben, vagy őket mint valami korlát körülvegye? Ne gondolja senki, hogy ha a házasság külső formájába lépett, akkor az előbbi paráznsága szentesítve van a külső forma által! A házasságot csak ez a három pont szentesíti meg, mert ez a három pont nyújtja azt a szent érzést, amely feljogosítja az embereket arra, hogy az ő kapcsolatukat *igazán* házasesletnek tekintsék, és az ő házasesletük szentnek legyen nevezhető: a szeretet, a tisztaság, a hűség. **Ismétlem, valaki ez ellen a három pont ellen vét, még mielőtt házasságra lépne, máris házasságtörést követett el.**

Ha így áll a dolog, akkor az embereknek csak igen kis hányada az, akiknek részére szent a házasság, akik mindezt a három pontot bele tudják vinni a házasságukba. **Mert hiszen csak nem lehet az embereknek képzelődniük afelől, hogy olyan férfi — még a magukat erkölcsösnek és jónak nevezett emberek társaságában is — aki szabadságot vesz magának, hogy még a házasság előtt szabad szerelmi életet él, és amikor elérkezik az idő, vagy a külső anyagi viszonyok kedvezően alakulnak, hogy családot alapíthasson és megházasodik, már addig sok-sok nővel volt szerelmi viszonya: akkor egyszerre szent állapotot fog teremteni a házasságban?! Hiszen máris temérdek megromlott fluidot visz be a családjába, sőt esetleg be is oltja a magát tisztán megtartott élet-társát azokkal a nyavalyákkal és szenvedésekkel, amelyek a gonosz büntetéseként előállottak a világban. Csak nem gondolja, hogy ezt az ő gonoszságát az emberi paragrafus alapján; az isteni törvény szentesíteni fogja?! *Ki mit visz a házasságba, az az övé. Aki az ő tépett ruháját, megfertőzött érzelmi és érzéki tudatát visz be, az házasságtörő; aki pedig az ő tiszta érzésvilágát és szeretetét, arra nézve a házasság szent.* Így előfordulhat, hogy a házasság az egyik félre nézve szent, a másik félre nézve azonban nem szentelődik meg.**

A megtérés által - azonban új alapokon - igazi lelki egyesülés alapján megszentelődhet a házasság. Mert hiszen nem is lehet az másként. Az ember állapota a földön nem végérvényes, hanem átmeneti. És így mindenből, amit nem helyesen cselekedett, éreznie kell a tökéletlenségéből származott következményt. És amikor az ember rájön a lelkének figyelmeztető érzései, értelmének kutató ereje és a szenvedések, hatása folytán arra, hogy nem jó úton haladt eddig, és az Istentől új utat és módot könyörög, akkor Isten kegyelméből új életet kezdhet. **Ilyenkor a régiék elmúltak. Nem nyomok és következmények nélkül ugyan, mert mindennek a nyoma megmarad mindaddig, amíg az isteni kegyelem fel nem oszlatja, és meg nem semmisíti a múlt maradványait.** De azért a lélek új utakon haladva újabb eredményeket érhet el, amik őt ismét nagyobb világosságra, tisztább érzelmi életre teszik alkalmassá. Ezért mondja Pál apostol, hogy senki az ő élettársától ne igyekezzék megszabadulni; azonban hogyha ez az élettárs el akar menni, vagyis el akarja őt hagyni, ne ragaszkodjék hozzá felettébb, még ha szeretettel van is iránta. Ne hivatkozzék semmi külső paragrafusra, mert mit tudja ő, meg tudja-e azt tartani az Úrnak, vagy csak tovább is szenvedésekkel kötözi és láncolja magához.

Ha valaki szereti a másik nembeli embert és a lelkének mély érzelme viszonzásra lelt, maradjon meg azon az úton, amit a tiszta erkölcs ír elő, s ehhez mindent vegyen segítségül.

És hogyha ilyen kölcsönös a szeretet, illetőleg a szerelem, ne engedjék magukat egymástól elválasztani, bármilyen ellentétek merülnek is fel; vegyék fel a harcot az ellentéttel, mert ezer próba állja útját a jó és tiszta érzésű emberek egymással való boldogulásának. Akár anyagi érdek; akár a család, vagy a tekintély szava áll is útjába az ilyen emberek egyesülésének, az ilyenek kedvéért el ne hanyagolja a szíve érzéseit, mert ez házasságtörésnek számít. És hogyha az ilyen ember megnősül, vagy férjhez megy, az ő terhére megmarad az a befejezetlen, hűtlenséggel végződött érzelmi kötelék: a házasságtörés nagy és

nyomasztó kármája, még ha érzelmi viszonyok nem volt is formailag megkötve. Mert lélekben össze voltak kötve, mivel összekötötte őket a lényeg: a szeretet, a kölcsönös vonzalom, sőt nagyon sokszor az egymás iránt való hűség és tisztaság érzése is; tehát megvolt a házasság három pontja, a szent háromszög közöttük. Amelyik fél az ilyen együtttest megszakítja, az házasságtörő, és lélekben éppúgy bűnhődik, mint aki a megkötött házasságot töri meg. Mi az a bűnhődés? — bizonyára kérdezitek. Oh az Isten nem bosszúálló, az Isten nem örül az emberek gyöttrődésének, és nem kívánja azt. Nem az Isten bünteti az embert, hanem a saját tévedése és tévelygése. Jól vigyázzanak azért, akik között mély és szoros érzelmi kapcsolat szövődött! Az ilyen mély és szoros érzelmi kapcsolat kölcsönös kiegyenlítődést, kielégülést, a boldogságnak bizonyos részét juttatja az ember számára azokban az örömeiben, amelyeket a mindennapi élet dob, mint kisebb-nagyobb színes virágokat az ember haladó vándorútjára. Nincsen még egy ilyen alkalom az örömeire, a boldogságra, a lélek fejlődésére és üdülésére, és a legértékesebbtől, a legnagyobbtól, a legboldogítóbbtól szakad el az, aki könnyelműen feláldozza tiszta és mély szerelmi érzéseit, és megszakítja ezt az érzelmi közösséget. Egy sokkal alacsonyabb rendű emberi lélekkel kell majd végigjárnia az utat, amikor is lépten-nyomon meg fog ütközni annak a másik embernek alacsonyágában, fejletlenségében, és ez az élet millió- meg millió apró tűszúrással és kalapácsütéssel veri bele a tudatában azt az igazságot, hogy bűnt követett el az Isten törvénye, a szeretet ellen.

A jobbik eset az, ha a lélek idejében észreveszi magát, és számot vet magával. És habár nem is tudja megmásítani a megtörténtet, és nem tudja az életét más irányba terelni, de a lelkében ott rágódik az a tudat, amely az elégedetlenséggel és a büntudatnak a mardosásával folyton gyöttri őt az egykor szeretett lény miatt, akinek fájdalmat okozott, mert az ilyen elszakadások mindig az egyik fél nagy lelki gyötrelmével járnak. *Minél magasabb*

rendű akár a nő, akár a férfi, annál kínosabban érzi ennek a tévedésnek következményeit, annál kínosabban érzi a szeretetnek, a megértésnek, a lélek összecsendülésének hiányát. Ez a hiányérzet mint kielégítetlen úr marad meg a lélekben a földi élet befejezése után, sőt az újabb testöltésben is. Ez okozza azt, hogy a lélek ettől a hiányérettől üzetve szomjúhozó vággyal keresi, kutatja, hogy ha nem is éppen azzal a lélekkel, aki ellen vétkezett, de legalább csak ahhoz hasonlóval hozhatná össze valamiképpen a sors, *ami sokszor csak a második, vagy harmadik életben következik be. És minél nagyobbat vétett egy érzelmileg fejlettebb lélek ez irányban, annál nehezebben találja meg a lelkének kielégülését, annál nehezebben tud boldog lenni, mert végzete — t. i. az ő bűne — elzárja előle azokat a lehetőségeket, amelyek kedveznének, hogy legalább egy hasonlóval élje végig az életét.* Elgondolható és elképzelhető, milyen keserű lemondást és sötét világnézetet szül ez a hiábavaló keresgélés a lélekben, esetleg egy, két vagy három életnek is eredménytelensége után!

Rengeteg szellem van, akik ebből a nagy tévedésből: a házasság helytelenül megítélt szentségéből kiindulva elrontották az életüket. S amily nagy a nyomorúság érzelmi tekintetben a fejlettebb lelkek közt ebből kifolyólag, s amily sok tévedést, szenvedést, kisebb-nagyobb gyötrelmet hoznak létre az ilyen visszaélések, — éppen olyan nagy a nyomorúság az érzéki világban, ahol a szerelemnek még csak olyan ébredező érzései vannak, mint az a virág, amelynek gyökere az iszaptól táplálkozik. Így van a lélekkel is, amikor a szerelmi érzése még fejletlen, de már az a képessége megvan, hogy valamiféle szerelmi érzést mégis kitermeljen magából; ennek a szerelmi érzésnek a gyökere, táplálója és fenntartója is az érzéki világban van. **Az érzéki érzés, a túlfűtött vágyak, a kiszínezett gyönyör után való sóvárgás, a test és lélek villany-delejes áramainak folytonos izgatása által mindinkább érzékennyé válik a hatásokra az ember, s így az ú. n. természetes fajfenntartó ösztön a testen**

keresztül a ferde irányban fejlődött, izgalmat kereső léleknek önző, önmagát szolgáló érzésévé válik, amely a legkisebb behatásra gyullad, és az idegszférában nagy izgalmakat hoz létre; nem mintha a szervezet erőinek túltömött volna szorítaná erre, hanem az elérékiesedett és villamossá vált idegszféra belső ingere folytán.

Ez rendkívül legyengíti magát az idegszférát, s vele együtt az idegeket; meggyengül az akarat ellenálló képessége, és lassanként elborul a tudatban a gátló gondolat; a gátló akarat elnémul, és hanyatt-homlok veti magát úgy férfi, mint nő a túlfűtött izgalmak tanácsára minden olyan élvezetbe, ami csak foglalkoztatja az idegeket.

S minél inkább foglalkoztatják az izgalmak az idegszférát, a lélekben székelő érzelmi élet annál kisebb és gyengébb behatásokat nyer. Így az érzelmi élet hova-tovább annyira elsatnyul, hogy *akinek ilyen tönkretett idegszférája van, az alig képes egy életen keresztül a szerelmi és szeretet-érzésben fejlődni. Ilyenformán a lélek is legyengül, és mindenféle gonosznak és rossznak a behatása alá kerülve erkölcsileg lezüllik.* Nem azt mondom ezzel, hogy a nagy bűnökre, a gyilkolásra, rablásra lesz hajlamossá, de *megszűnik lelkében a szép és jó iránt való érdeklődés, és ez a lélekre nézve halált jelent. Mert a léleknek valami felé kell törekednie, és ha mindig a durvább és gonoszabb, nagyobb izgalmakat ígérő érzések felé tájékozódik, akkor lassan ezek fogják lekötni, érdekelni és hatalmukba keríteni.*

Ez korotok egyik legnagyobb betegsége. És ha ez nem is látszik a külsőn, ha a szervezet nem is megy olyan hamar tönkre, a lélekben már ott van az ú. n. degeneráltság. Lehet a szervezet külsőleg piros-pozsgás és erős, de az idegszféra, az idegszellem már nem egészséges, meg van fertőzve mindenféle érzéki izgalomtól, meg van fertőzve a fluid-keveredés révén felszedett mindenféle gonosz fluid-molekulákkal. Így maga az egyén is eldurvul, a gondolat- és érzésvilága megromlik és ezek a megromlott elvek szabnak irányt az életének. Es a

nemzedék, mély tőle származik idegszféraileg degenerált lesz, mert romlott fluidokat kapott. A nő és a férfi viszonya a szexuális életben borzasztó nagy nyomorúságot, óriási szegénységet mutat a földön.

Hiába keresik és dolgozzák ki a testüknek és elkorcsosodott lelküknek az izgalmak után való nagy vágyát, mert minél jobban keresik az alkalmakat és módokat a nagy izgalmakban, hogy vágyaik beteljesedjenek, csak még nagyobb szomj és vágy keletkezik a lelkükben. És ez természetes is, mert a mélyen bukkott bűnös emberszellemelek a testen keresztül akarják elérni azt a boldogságot és kiegyenlítettség-érzést, amelyet csak a lelki érzéseken, az érzelmi világon keresztül lehet elérni, ha a két egymást szerető lélek — ahogy mondani szokták — „megérti egymást”, ami azt jelenti, hogy az érzelmi világuk harmonikusan simul össze. De minél alacsonyabb fokon állnak azok a szellemelek, akik ezt a beteljesülést egymásban elérni vélik, ennek annál borzasztóbb következményei vannak önmagukra és a világra nézve, mert *két rossznak a keveredéséből csak még rosszabb származhat. Annyira rossz lehet ez a fluidáris eredmény, hogy ezeknek az érintkezése nagy és gonosz betegségeket eredményezhet, annak dacára, hogy mind a két fél testileg egészséges.* De különben is, ha már annyira rosszak azok, akik így találják egymásra, akkor már nem tiszta egyik sem, hanem mindkettőnek a fluidjai meg vannak fertőzve; gonosz betegségeknek csíráit hozzák létre ezekkel a megfertőzött fluidokkal; erkölcsi szenny, piszok keletkezik, *sőt alantas szellemeknek egész nagy légiója támadja meg azt a környezetet.* Mert hiszen a betegségek megromlott éteri anyagok, amelyek az emberi testben sejtesülhetnek.

És mégis, hogyha ezek kitartának egymás mellett, és a folytonos fájdalom és szenvedés dacára is hűek tudnának maradni egymáshoz, a hűség által valamennyit javíthatnak az ő fluidjaikon. De éppen az a tragikum, hogy ezek nem tudnak hűek maradni egymáshoz, mert éppen ezeknek a fluidoknak a termé-

szetében van a fertőzésnek minél nagyobb térre való áthurcolására, terjeszkedésére való tendencia. S minél érzékibb valamely férfi vagy nő, annál bővebb alkalma van a gonosz e terjeszkedési vágyának, amelynek elve az, hogy minél nagyobb teret betöltsön az ő romlott fluidjainak csíráival, életmikrobáival. Az ilyen alantas szellemeket a gonosznak terjeszkedési vágya nem hagyja nyugton, s nem engedi, hogy a saját lelkük javát munkálják. **Minél messzebbre hatni: ez a gonosznak a természete. Ezért nevezem én a paráznaságot az ördög vegykonyhájának. Mocsár ez, amely mérges miazmáival megfertőzi a környezetet, a levegőt, a talajt úgy, hogy semmi jó és igaz meg nem maradhat mellette,** mert egyik bűn, egyik tévelygés szüli a másikat, és a bűnöknek egész légijója, egész tömege telíti az atmoszférát az ilyen természetű lelkek körül.

Ha a társadalomnak elkényeztetett élvhajhásza tudnák, hogy milyen fluidokba keverednek bele, s milyen irtózatot atmoszférát teremtenek maguk körül, és ha a nők, amikor egy ilyen férfivel viszonyt kezdenek, tudnák, hogy milyen következményeknek teremtenek lehetőséget: irtózáttal és undorral telnének el a saját tévelygéseik miatt. *Az emberi társadalomnak ez a nagy eltévelyedése és anyagiassága, a tiszta szerelmi érzés lebecsülése és önző érdekeknek való alárendelése kergeti bele ebbe a helyzetbe a fiatalságot ébredező szívével és szeretetre vágyó lelkével. Ebből a mocsárból hinti tele a házasságéleteket fluidjaival a sátán. Ebből a mocsárból hurcolnak szét minden testi és lelki nyavalyát, bárha maguk a házasságélek erőseknek és egészségeseknek látszanak.* Ebből ágazik szét a tévedéseknek egész nagy útvesztője, amelyben az emberiség életről-életre tévelyeg, egyszerűen azért, mert megtagadja az igaz szerelem érzését. *Ebből a káoszból nem vezeti ki az emberiséget sem a paragrafusoknak, törvényeknek és rendeleteknek sokasága, sem a szenvedéseknek és gyötrelmeknek egész tengere, csak egyetlenegy: az érzéseknek megtisztulása és felemelkedése.*

Most foglalkozom azokkal a szellemekkel, akik belátják ezt és bizonyos fokozatra eljutottak. Női szellemek, akik szabadulni óhajtanának a rájuk rótt és törvényileg rájuk kényszerített érzelmi kötelezettségektől, és keresik az élet jobb és tetszetősebb megoldását, mert megunták a folytonos alámerülést, a megaláztatást; férfi szellemek, akik belátják az ő nagy tévedésüket és az élettel szemben való nagy vereségüket, amelyet különböző életek során szenvedtek: írásokból és hiányos következtetések alapján azt az igazságot szűrik le maguknak, hogy csak a teljes lemondás, a zárdai élet, az önmegtartóztatás hozhatja meg a lelküknek azt a megnyugvást, azt a felemelkedést, amely emberhez méltó. A nemeset, a tisztát megéreztek a lelkükben, mert a gyötrelmek és szenvedések folytán megunták a lélek tévelygését, és valami jobb, valami igazabb után vágyakoznak. Ezért elkezdi magukat sanyargatni; szembeszállnak a lélek és a test ösztöneivel. Önmagukat felülmúló életet akarnak élni leszűrt igazságuk megpecsételéseként, és úgy gondolják, hogy a család, a másneműekhez kapcsoló szeretet elvonja őket a nagy és komoly gondolkodás lehetőségétől, annál is inkább, mert az elszenvedett sok-sok csalódás elvette kedvüket a szerelmi érzés továbbfejlesztésétől.

Így életeteket töltenek el sokan a kolostor magányában, hogy a lelki tisztaságot megszerezzék: A testet mint ilyent megvetik, csak a léleknek akarnak élni. Mindenféle kínzó eszközökkel igyekeznek a testben ébredező fajfenntartó ösztönt elnyomni, az idegszellemet lefoglalni, hogy ne juthassanak annak sürgető vágyai az értelemhez. **Ha azonban betekintünk a zárdai életnek elfüggönyözött magányába és abba a lélekbe, aki azt éli, azt látjuk, hogy az az élet egyáltalában nem szent, nem tiszta, mert a lélekben rejlő szenvedélyek és hajlamok, hogyha az egyik utat elzárjátok, a másik úton igyekeznék érvényre jutni.** Az erős ösztönökkel megszületet férfiak és nők, akik arra lettek volna hivatva, hogy az emberekért, a családért

dolgozzanak, és ez úton ismerjék meg a szeretet mindent ki-egyenlítő és jóvátévő nagy hatalmát, ezt a lehetőséget elzárják maguk elől, *mert elfelejtik, hogy az Isten: szeretet. Ezek a lelkek önmagukat kezdik szeretni*, lelkükben a szeretet önszeretetté, majd lelki önzéssé alacsonyodik le, mert minden életet feláldoznak maguk körül, hogy az ő egyéni életüket kiemeljék belőle. Ez az első tévedés.

A második tévedés pedig az, hogy az ébredező ösztön, amelyet nem sikerül legyűrniük, amely nagy erővel minduntalan a tudatba törekszik, hogy figyelmeztesse az embert arra, ami az ő hivatása lenne a földön, kijátssza a tudatot, és éppen amikor a legjobban hiszi magáról, hogy ő szent és tiszta életet él, *ezek az érzések, amelyek elől az egyik út el van zárva, más úton keresnek kielégülést. Az önkínzás, mint az idegekre ható külön izgalom, elferdíti a fejfenntartó erő normális irányát és az idegszféra más helyén élj ki magát. Ez pedig a léleknek nagy, összeesését, önmagában való nagyfokú csalódását okozza, s az embernél, aki nem tudja helyét betölteni az életben, aki nem tudja rendesen elvégezni a munkáját, nem ritkán aberrációk lépnek fel, mivel a lélek túlfokozott érzékenysége az agy normális állapotát megzavarja. És amíg azt hiszi a lélek, hogy legyűrte, a fajfenntartó ösztönt — amit ő téves következtetéssel bűnnek tart — addig ő maradt legyűrve, és a halál után ez az ösztön minél gyorsabb új testbeöltözést sürget az asztrálvilágban, és nem ritkán egy szerzetesi életnek egy nagyon kicsapongó élet lesz a következménye, mivel a bukott szellem könnyen lendül egyik végtől a másikba.*

Azonban az Isten adhat az olyanoknak különböző aján-
dékokat, akik hittel kérik, és hittel bele tudnak mélyedni a szel-
lemi igazságokba, a szellemi világosság nagy folyójába, s éle-
tükkel és értelmükkel az emberiség szolgálatára kívánnak lenni.
Az ilyenek dolgoznak *fizikailag és lelkileg*, és belemerülnek a
tudományokba; *ezzel igenis elnyerhetik azt, hogy tiszta életet él-
hetnek. De erre csak azok képesek, akik egyenesen ezért öltöttek*

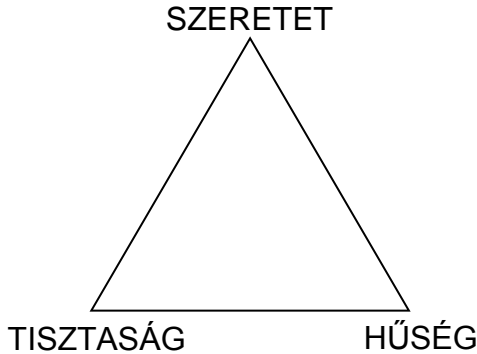
testet, mivel fokozatilag ezt a lehetőséget már elérték, mert Isten ezt az ajándékot azért adta nekik, hogy önmagukat feláldozva Isten szolgálatára szenteljék. Ezek tiszta életű szerzetesek, és papok. De erre, mint mondtam, elhivatással kell bírni, erre a léleknek megérzésének kell lennie, hogy ő csakugyan ezzel küldetett a földi életbe. Istennek vannak különböző ajándékai, és kinek-kinek adhat, egyikből vagy másikból. Az ilyen szerzetesek, akik így meg tudják tagadni magukat, magasabb szférából jött lelkek, akik birtokában vannak annak a nagy szeretetnek, amely képesíti őket az önmagukról való lemondásra. **Ezek a világnak világosságot, ismeretet, igazságot hoztak. De ezek a lelkek nem szorítják az ő igazságaikat paragrafusokba, mert ezek az irgalmat és a kegyelmet hirdetik, és az emberiség megtérését sürgetik.** Ezek már túlhaladtak a fejlődésnek azon az alacsony fokán, amely még más utat-módot keres az érzelmek kifejllesztésére.

Az ember se mint ember, se mint lélek ne akarjon önmagát felülmúló nagy dolgokba bocsátkozni. Mindenkinek eljön az ideje, amikor önmagáról le kell mondania. Az egyik azonban megcselekszi, a másik nem. Ezek a tisztán maradt emberek, akikről az írás azt mondja, hogy: „*Nem fertőztették meg magukat asszonnyal*”. Nem azt jelenti ez, mintha ezek magukat különbeknek tartanák, mint akik házasságban élnek, mert ezeknek vágyaik és életcéljaik elérésében nem játszik olyan fontos szerepet az, hogy házasságot kössenek-e és éljék a többi ember életét, vagy sem, mert ezek, ha házasságot kötnének is, ideális házasságot élnének, mert a lelkükben élő igazság és világosság minden törvényt megszentel. **Azért a közönséges ember ne akarjon ezekhez emelkedni, és ami a fő, ne akarja ezeket is a maga színvonalára lehúzni.** Mert vannak ilyenek is, meg vannak amolyanok is, amilyenekről az imént szoltam. **Mindenesetre a házasság van adva a földi ember számára, hogy a szeretetben kiképezze magát. És a szeretetben a legmagasabb fokot, amit csak a földön el lehet érni, a házasságban**

tudja megszerezni, mert hisz az ember meghasonlik az ő háznépével, az ő hozzátartozóival is, ameddig az ő lelke nem tudja befogadni a szeretetet. Sok elnézés, sok megbocsátás, sok ki egyenlítődés kell, amíg az ember tisztán tud szeretni, azaz önmagát feláldozni azért, akit szeret. *Mert ez a tiszta szeretet. De* amíg a szeretet önző, addig szüksége van az embernek, hogy ezt a szeretetet csiszolja a sors, csalódják, szenvedjen, gyötrődjék, vigye a hullám és csapkodja egyik szirttől a másikig, hogy minden, ami tévelygés és bűn, lepatogjon a lelkéről, hogy tisztán maradjon azzal a tiszta vággyal, amit az isteni törvény igaznak ismer el, és amely felszívja őt magába.

Mert minden tévedés és minden bűn, nemcsak akkor, amikor elkövetik, hanem már a vágyban is egy-egy réteget képez a lélek körül, amely réteg nem akkor válik le, amikor még valaki próbára nem tétetett, azaz meg nem ütközött, hanem amikor már megütközött és diadalt aratott. Így az embernek csalódnia kell a szerelmében is, mert nincs benne tiszta, önfeláldozó szeretet. Ameddig tehát ez nincsen benne, addig a másiktól sem várhatja ugyanazt, és főképpen nem rakhatja egyik a másikra *csak* a kötelezettségeket, hogy ő viszont *csak* a jogokat élvezhesse. Mint minden törvényben és igazságban, ebben is a lényegét kell tekinteni. *Az isteni lényeg pedig a szerelemben: szeretet, tisztaság, hűség.* A két félnek ez a háromszöge összeillesztve eggyé lesz és többé már nem kettő, hanem egy. Ezeknek az egyesülése szent és tiszta.

Tehát mint mindenben, ebben is a lényegnek kell kifejlődnie; s hogy ez kifejlődjék, azért az Isten megengedi, hogy még nagyobb érdemeket szerzett lelkek is próbára tétessenek, nem a forma szerint — t. i. hogy a formát megtörte, vagy meg nem törte — hanem hogy ebből a lényegből mit tud a maga részére kiemelni, mit tud az ő érzéséből tisztává tenni.

5. ábra

A szerelem háromszögének legfelső csúcsa a szeretet, a bal felől eső csúcs a tisztaság, a jobb felől eső a hűség. Akármelyik van megrontva ebből a háromból, már tökéletlen az érzés, mert nem hozhatja létre azt az eredményt, amit létre kell hoznia. *De mind-egyik rész felett legmagasabban trónol a szeretet. Mert hiába van meg a tisztaság, szeretet nélkül értéktelen; hiába a hűség, szeretet nélkül csak mint száraz kötelesség nehezedik a lélekre, csak ha megvan a szeretet, ez tudja a másik kettőt kitermelni önmagából.* Azért tehát a szeretetnek mint valami gyűjtőlencsében való felhalmozódása jelentkezik a szerelemben, mert ha ez nincs meg, akkor hiábavaló az egész fogalom, mert semmissé, hideg igazsággá válik, amely a valóságosnak csak a külső formáját mulatja. Sem a tisztaság, sem a hűség nem képezheti ennek, az érzelemnek a magvát, hanem ezek a tulajdonképpeni lényeket, a szeretetet csak mint kísérők veszik körül.

Az igazi szeretetnek, amely ebben a gyűjtőlencsében összpontosul, nem szabad önzőnek lennie, nem szabad semmi-féle olyan okot keresnie, amely a testiségben (anyagiasság), vagy a test képzetében találja meg a maga forrását. A szerelem érzése csak akkor lehet magasabb rendű és tiszta, hogyha az anyagiasságtól mentes. Az anyagi emberek anyagi érdekekkel és a testnek kedvező előnyökkel szokták megnyitni a szeretet forrását; azonban *a szerelemnek mindenféle érdektől mentesnek kell*

lennie, csupán a lelkiekre, a lelki megjelenésre, a lelki formára — ami a lélek mélyén visszhangot tud kelteni — szabad támaszkodnia. S hogyha elég mély ez a visszhang egyiknél a másikra nézve, akkor minden más egyéb cél és törekvés mintegy belevész, beleolvad, megsemmisül abban az akaratban, amely minden körülmények közt a boldogításra törekszik, és a saját boldogságát a boldogításban találja meg. Amikor az érzések ennyire feltisztultak, ennyire anyag- és salakmentesekké lettek, és felszabadultak a lélek alsóbb természetének árnyékától: ez már a valódi, tiszta, eggyé levésre törekvés érzése, vagyis a bontakozó duáliszeretet. Ameddig azonban ez az érzés nincs ennyire megtisztulva, addig sok változásnak van alárendelve és a következőképpen: elhidegülés, elszíntelenedés.

Hogy pedig ez az érzés fölfejlődhessék, ezt nem a másíknak a megjelenése, a másíknak a lelki színvonala eredményezi, hanem az ember saját lelkének emelkedett érzése, a saját lelki színeinek kivetítése és lobogása. A léleknek ilyen szerelme, a léleknek mintegy virágzása. Minél magasabban fejlett a lélek szerelmi érzése, annál tökéletesebb virágként jelenik az meg a lélek természetében, és illatával szinte az egész lelket átalakítja és új-játeremti.

Két léleknek hasonló virágzása, hasonló illat kilehelése bizonyos magasabb rendű rajongás mámorában egyesülve hozza létre a legnagyobb, a legnélkülözhetetlenebb kiegyenlítődés érzését, azaz a boldogságot. Ameddig a lélek ezt a boldogságot nélkülözni kénytelen, addig bármit cselekedjék a földön, vagy a szférákban, minden csak töredék lesz, mert hiányzik belőle és cselekedeteiből az a bizonyos illat, az a bizonyos tökéletesedésre törő és az örökkévalóhoz felemelkedni törekvő tendencia. T.i. mivel a lélek önmagában nem találhatja meg a kiegyenlítődést, ennek a hiánya minden munkáján, minden gondolatán, érzésén, igazságán, törekvésén rajta van. Mindenben meglátszik és megérezik a kiegyenlítetlen, befejezetlen gondolat. *Mivelhogy ennyire fontos a lélek részére, hogy a két erő egymásba olvadjon,*

egy célt kövessen, egy irányban haladjon, azért a földi életben is minden gondolaton, minden cselekedeten ott marad a nyoma a szerelmi kielégítetlenségnek, a lélek kiegyenlítetlenségének: egy hézag, amely mindent, s magát az egész életet is töröttté, kezdetlegessé, befejezetlenné teszi. Példa erre, hogy vannak nagy gondolkozók és nagy cselekvők, igazság-kutatók, akik mégis, hogy önmagukban nem találták meg a kiegyenlítetttséget, hiába várják azt bárhonnán is; és a lelküknek ez a hiánya minden dolgukon érezhető. Ez a hiány észlelhető a férfi és a női szellemeknél egyaránt. A férfi-szellemben ennek a hiánynak folyományaként — miután még a lelki törekvéseinek öntudatlanságában is keresi az érvényesülés lehetőségét — jelentkeznek az ő hosszú, hiábavaló kísérletezésének eredményei. Ilyen események például: a féltékenykedés, az uralomra vágyás, a diktálás, a parancsolás, az a vágy, hogy őt kényére-kedvére kiszolgálják, amely érzésével és törekvésével a nála gyengébb fizikumú női szellemet a tulajdonába akarja venni. A tulajdonjognak ez a törvénytelen felfogása ad neki a képzeletében bizonyos jogosultságot azokra az érzésekre, amelyek elhítetik vele, hogy mivel erősebb, erejével mindent megszerezhet magának, tehát megszerezheti magának az értelemben és testi erőben gyengébb nő vonzalmát és ragaszkodását is. **A nő pedig, mivel érzi, hogy természetesen nem bír a külső erőnek és értelmi fejlettségnek azzal a mértékével — mert nem is bírhat, mivelhogy ő nem annyira pozitív sem az állapotára, sem a rendeltetésére és természetére nézve, mint a férfi — ennél fogva gyengeségének tudatában ravaszsággal igyekszik a hiányzó erőt pótolni. Azért azután ápolja a férfinak ama jellemző gyengeségét (mert a férfi erőszakossága és érvényesülési törekvése lélek szerint gyengeség), s alkalmazkodik hozzá még akkor is, amikor szíve és belátása szerint éppen nem érez rá hajlandóságot.** Tehát nem szeretetből, vagy szerelemből, hanem számítás-

ból cselekszik, hogy a **férfi gyengeségét a saját előnyére kihasználva, annak értelmisége fölé kerekedjék az ő fejlettebb érzésvilágával, és így érje el a saját célját: az érvényesülést.**

Ebben a harcban hol az egyik, hol a másik kerekedik felül ahelyett, hogy összeolvadva haladnának felfelé. **Ebben a párharcban a férfi fegyvere az erőszakosság, a nőé a ravaszság.** Azonban az igaz istenhívők, akik szívüket és lelküket Istenhez emelik fel, akiknek fogalmai már megváltoztak, azok vegyék eszükbe, hogy az írás arra utasítja a férfit, hogy az asszonynyal, az ő szeretete tárgyával úgy bánják, mint a tulajdon testével. *Amint szereti a tulajdon testét, és annak kedvét keresi, hogy jó érzése legyen, úgy kell tennie az ő feleségével is.* Ez a helyes megoldása a földi ember részére a házasság kérdésének. Mert ha a férfi azt akarja és arra törekszik, hogy az ő lelke kielégüljön abban az érzésben, amellyel a női lélek egész vonzalma és szeretete az ő személyéhez, az ő lelkéhez legyen hozzákötve, akkor igenis a nőt úgy kell tekintenie, mint az ő tulajdon érzésvirágának öntözőjét, nevelő napsugarát. Azért az érzéseinek legszebbjét, legtisztábbját a hozzá legközelebb állóra, a feleségre áraszsa ki, férfias erejét, pozitív akarátát pedig — amelyet úgysis előbbutóbb le kell tennie — a külvilág durva anyagi életében élje ki. Mert hisz a férfinak, mint külső buroknak, valamivel keményebbnek, valamivel áthatolhatatlanabbnak kell lennie, mint a női léleknek. Vegye tehát körül a nőt gondoskodásával, becsülésével, szeretetével, *s úgy tartsa őt, mint lelkének jobbik felét. Ezen az érzésen keresztül megnyeri magának a nő lelkét,* és nem-hogy lealázná férfiasságának tekintélyét, hanem éppen felemeli, mert *a nőben önmagát becsüli meg.*

A nő pedig, amikor látja, hogy körülöleli őt a férfi védő, takargató és kímélő szeretete, *ne akarjon a férfi értelmi világa fölé kerekedni az ő érzésein keresztül,* hanem legyen vele egy az érzéseiben. **Feljebb emelkedhetik, de csak azért, hogy Isten-nel kapcsolja össze magát, mivelhogy ő az egységnek éteri-**

kusabb része, az elfogadó, s ezért az ő lelkén minden benyomásnak mélyebb hatása marad. És minden jót, minden szépet, ami mint benyomás az ő lelkén keresztül egyéni érzéssé, egyéni törekvéssé, egyéni feladattá változott, közvetlenül adjon át a szeretett férfinak. Legyen azért mindig őszinte és szeretetteljes. A két lélek egymás között ezt az érzelmi kapcsolatot — ameddig a földön vannak — a testi állapotokon keresztül is ápolni köteles. Amikor pedig már a testből kivetköztek, a lélek közvetlenebb összeolvadásával, közvetlenebb átadásával a behatásoknak szálain keresztül továbbra is magához láncolhatja a nő a férfit. Ott sem azért, hogy uralkodjék felette, hanem hogy érzelmi befolyásával Isten felé emelje.

Azért az a nő, aki nincsen a széppel, a jóval és igazzal összekapcsolva, a férfinak mindenkor csak kárára és süllyedésére szolgál. Mert az anyagi, uralkodni vágyó, gögös, testes, hazug, indulatos, önző, gyűlölködő női lélek nemcsak az érzéki-ségen keresztül, hanem mindezeken az érzelmi szálakon keresztül is mindenkor olyan hatással van a férfit — még akkor is, ha nem feleség vagy anya — mint a mérgezett levegő a szervezetre. Mert a férfi a nőtől éterikus és lelki behatásokat hamarabb és nagyobb mennyiségben fogad el, mint a férfi férfitől, mint ahogy a nő is a férfival szemben mindenkor hamarabb válik elfogadóvá. Akár az egyik, akár a másik sebzi meg ezt a közvetlen kapcsolatot, ezt a közvetlen lelki összeolvadást, mindenkor a saját kárára dolgozik, mert az érzések szálait szakítja szét. Az a férfi tehát, aki azt a nőt, akit szeret, megbántja, saját maga ellen vét, mert a nő érzései finomabbak, érzékenyebbek; és minden olyan érintésre, amely nem a viszonzott szeretet és jóakarát érzésével közeledik hozzá, visszahúzódnak, amin nem változtat az sem, ha a nő érzései még oly tiszták és igazak is. *És minden érzés-szálacska, amely a női lélekben visszafelé hajlik, a férfinak lelki vesztesége, mert annyival kevesebb behatást kap, annyival kevesebb érzés-szálacska indulhat útnak az ő lelkéből felfelé.*

Mert a férfi önmagában véve sohasem tudná az érzéseket puhábbakká, jobbakká és boldogítóbbakká tenni, hogyha a nő érzésvilágával össze nem kapcsolódhatnék.

És éppen mivel az elszakadt duálfelek (akik itt a földön is megjelennek) finomabb, igazabb és a lélek táplálására alkalmasabb szerveinek ezek az érzés-szálacskái igen nagymértékben befelé vannak fordulva, azért van olyan sok boldogtalanság, gyötrelem és fájdalom a világon; azért nincs gyengédség, nincs finomság, nincs megbocsátás, nincs előrehaladás a jó felé, mert a női lelkeken keresztül nincs meg a lehetőség, hogy mindezek az érzések kibontakozhassanak. A nő természete olyan, hogy hamarabb szeret, mert hamarabb kibontakoznak ezek a befelé görbült érzés-szálacskák, de viszont hamarabb is hidegszik el, mert érzékenyebbek ezek a szálak. Minél több érzés-szál van kibontakozva, annál magasabb rendű a lélek, akár férfi, akár nő; és annál inkább tud szeretni, minél több érzés-szálacskával rendelkezik. Mert még ha azokból nagy rész befelé hajlik is, még mindig marad elég, amely életképes, ragaszkodó, vonzó érzést tud magából kisugározni.

3. A mágiáról. (**)

Az asztrálvilág tartalma. — Az exteriorizáció veszélyei. — Miért tiltja Mózes törvénye a nézőkhöz való fordulást. — A test, mint a fekete erők közvetítője. — A fehér erők hatalma. — Az igézet. — Mágikus kapcsolatok. — A spiritizmus is mágia.

Ha az ember böjtölés által a testét sanyargatja, akkor tudatosan átléphet az asztrálvilágba. Azonban ezt nem ajánlom senkinek, mert ez olyan másik világ az emberi tudat számára, amelyben még annyi rögzítettséget sem tud a maga részére biztosítani, mint itt a fizikai világban. **Az asztrálvilág a lélek világa, a lélek érzéseinek, vágyainak, szenvedélyeinek világa.** És mert ezek az érzések és vágyak nincsenek egész határozottan rögzítve (sokkal szétfolyóbb jellegűek, mint a fizikai világ dolgai), ennélfogva a legnagyobb bizonytalanság uralkodik ebben a világban; az emberi szellemnek, az emberi egyéniségnek tehát

nincsen uralma e világ felett mindaddig, ameddig az ő pozitív világában, azaz a magasabb erkölcsi világban meg nem rögzítette magát.

Azután meg az asztrálvilágban óriási felfordulás, kavardás, rendetlenség van *azokban a szférákban, ahol azok a lelkek időznek, akik az ő vágyaiknak nem tudtak kifejezést adni, vagyis a vágyaikat nem tudták elérni.* És éppen mert a lelket ezek a vágyak borzasztóan gyötrik, kínozzák, és sokszor mint valami fűriák üldözik, azért engedi meg az Isten törvénye, hogy minden vágy és kívánság itt a fizikai síkon a testben elérhesse célját, hogy az ember a testben eredményeket érhessen el, és láthasson, tapasztalhasson a szellem abból a célból, hogy amikor azt tapasztalja, hogy rossz eredményekre jutott, hátat fordítson ezeknek a szenvedélyeknek és vágyaknak, és az ő lelki vágyait más irányban igyekezzék kielégíteni. **Mert ne gondoljátok, hogy azok az ösztönök, amelyeket a testben éreztek, csak testi ösztönök; azok tulajdonképpen a lélek ösztönei. Mert hiszen a léleknek éppen olyan törvénye van, mint a testnek, csak nem annyira rögzített, időhöz és térhez kötött, mint a testé. A test tulajdonképpen csak ruha, egy szervesített élethullám, mely a lélek szolgálatára, vagyis az asztrálban érzett vágyaknak és törekvéseknek materializálására való, és azokat mutatja többé-kevésbé jó vagy rossz kiadásban.**

Az asztrálvilágban élő vágyak ennél fogva, kielégítetlen vágyak, olyan lelki tulajdonságok és lelki életvibrációk, amelyek mind-mind a fizikai sík felé törekszenek, hogy itt, ha nem is végérvényesen, de legalább egy időre megpihenhessenek, illetőleg kielégülhessenek. Ezek a vágyak éppen azért olyan kízóók, olyan nyugtalanítók és szenvedéssel teljesek, mert hamis elvek szerint fejlesztetnek ki, és nem az igazban és jóban, hanem éppen a jónak ellentétében kívánnak kifejezésre jutni. Azért ezek a vágyak még akkor sem nyújtanak boldogságot, megnyugvást és megelégedést, hogyha itt a földön ki is elégülhetnek, mert a kielégülés folytán még jobban fokozódnak. Ez tulajdonképpen a rossznak,

az Istentől való eltávolodásnak átka, ez az örök elégedetlenség; mert *azok az erők is meg akarják találni a maguk helyét, mint ahogy minden erőparánynak megvan a maga helye a természetben.* Sejtről-sejtre, parányról-parányra megvan minden teremtettnélvénnynek és természeti rétegnek a maga helye, ahol helyt kell állnia, és amikor ezt elérte, ez az ő számára a kielégülés, a boldogság. De mivel ezek a vágyak nem a maguk helyén vannak, hanem általuk a lélek helytelen utakon keresi a boldogságát, és *ezáltal a lélek az energiáknak óriási tömegeit viszi, hurcolja magával: ezek az energiák maguk is viszik és hajtják a lelket, mert ezeket is a megelégedés felé űzi, hajtja a saját kiegyensúlyozatlan állapotuk. Tehát ezek az erők nem nyugodhatnak addig, míg meg nem találták a maguk helyét, s állomásról-állomásra, rétegről-rétegre kell feljebb jutniuk, míg végre Istenhez közel jutva elérik fejlődésük legmagasabb csúcsát.* Azonban a bűn, a szenvedély, a szellemek helytelen irányban való mozgása feltartóztatja ezeket az energia mennyiségeket, és ezek a feltartóztatott tömegek fokról-fokra vesztenek könnyűségükből. Megsűrűsödnek, lassulnak, és lejjebb szállnak fokozatilag annyira, hogy az ezekben bekebelezett szellem-egyedek már nem tudnak hatni a természetre, mert elvesztették hatóképességüket, hanem ott tespednek az anyagban ezektől a vágyaktól, ezektől az újra meg újra megszülető gondolatoktól izgatva.

Az asztrálvilág *az anyag szellemének is a rétegeződése.* Azért nem ismeri ki magát a földi emberszellem ebben a világban, mert ő maga a földi testtel együtt még mindig egy nagy és vastag rétegbe van begöngyölve, amely vastag réteg *öntudatlan vágyakat, gondolatokat és érzéseket ébreszt a lelkében.* **Sokszor nagyon helytelen utakra téved a lélek, ha megismeri azokat a lehetőségeket, amelyekken keresztül kihelyezkedhetik a test törvényéből és áthelyezkedhetik az asztrálvilág törvényébe.**

Kihelyezkedni, vagy valakit készakarva kihelyeztetni: ez már a mágiához tartozik. Minden alvásnál is kihelyezkedik a

szellem a testből, de nagy részben mégis foglya marad a természeti világnak az életszalag által úgyannyira, hogy az asztrálvilág hatásait nem érzi olyan intenzíven, s olyan kötött helyzetben marad, hogy sem ő nem hathat az asztrálvilágra, sem az asztrálvilág őreá. Igaz, hogy ez egyrészt nagyfokú korlátozása a szellem szabadságának, másrésztől azonban nagy kegyelem is, mert megóvjja őt a tévedésektől, amik az úgysis bukott szellemre még nagyobb veszélyeket jelentenek. Vannak azonban bizonyos részek, bizonyos lehetőségek, amelyeknek megismerésével az ember átlépheti ezt a határt, és a maga emberies vágyától üzetve urává lehet egy bizonyos rétegnek, amelyben természetesen a hasonlók vonzásának törvénye uralkodik. Ebben a rétegben egy ideig talán jól is érzi magát, de ha ennek urává nem tud lenni, *akkor ez a réteg az ő természeti erőit, az ő emberi testében való kapcsolatot használja fel arra, hogy a saját létét és hatóképességét biztosítsa a természetes világban élőkre.* Mert mindenütt nagy a kiegyenlítődé vágya, s ezek a vágyak, ezek az ösztönök nagy erővel törnek a kielégülés után.

Így van a földnek bizonyos számtörvénye, és minden természet-rétegnek megvan a maga számtörvénye, amelyet kinyitni és bezárni tudnak azok a szellemek, akik mágiával foglalkoznak. A hold, a nap, a csillagok mind bizonyos fluidokat és ódokat sugároznak bele a föld természetébe, amelyekre a föld természete visszhangot ad, amely visszhangon keresztül a szellemek értelme utat nyithat oda és onnan ide. Egy ilyen jelenség, amit leginkább ismertek: a médiumok ténykedése. Ez az életszalag nyújthatóságától függ, amit nem lehet akárhogyan és akármint elérni, hanem bizonyos vonatkozásoknak éppúgy egyezniük kell, mint ahogy pl. a sugarakat egy gyűjtőlencsébe lehet koncentrálni. A különböző sugaraknak: a mentál, asztrál és fizikai síkra ható sugaraknak egyesülniük kell abban az egyéniségben, mint gyűjtőlencsében, hogy rajta keresztül a fizikai világba beeláthassanak a szellemvilágban élők, a médium pedig átlát-

hasson a szellemvilágba. Nem minden médiumi képesség vonható ugyanazon szabály alá, sőt az lehetne mondani, hogy ahány médium, annyiféle a médiumitás. Minden szférának, minden világnak megvannak a saját médiumai, közegei, akiknek lelkében megtalálható a sugarak összpontosításának ez a lehetősége. **Minden időkből foglalkoztak ilyen tudományokkal, és minden időkből tudtak a jóról, meg a rosszról. Így megvoltak mindig az Úrnak is a kiválasztott edényei: a próféták.** Akikben ez a prófétálás lelke, vagyis ez a képesség benne lakott, azok mindig adtak valamit a természetes világban élőknek. Legelsősorban az asztrálvilág benyomásait közölték, amelyeket minden egyes médium és minden egyes lélek másként észlel, mert mindegyik a saját gyűjtőlencséjén (a saját egyéni színén) keresztül látja a dolgokat. Minél pozitívabb, minél biztonságosabb lelkiállapotban, vagyis szellemi fokozaton van az illető ember, annál biztosabban rögzíti a gyűjtőlencséjébe került dolgokat. És minél bizonytalanabb, minél határozatlanabb és természetesen minél gyengébb a lélek, annál bizonytalanabbak, annál nagyobb változandóságot mutatnak mindazok a tények, amelyek az ő gyűjtőlencséjébe kerülnek, mert az asztrálvilágnak sokszor csak a csillogó képét tudják átvenni, de a valóságban semmit sem tudnak rögzíteni.

Az ilyen egyéneknek jobb, ha nem keresnek semmiféle szellemi kapcsolatot, és egyáltalában nem keresik az asztrálvilággal való összeköttetést. **Az Isten Mózes által azért tiltotta meg, hogy semmiféle ilyen nézőkhöz, égi jelekre támaszkodó látókhöz ne forduljanak azok, akik az egy igaz Isten hitét követik, mert ilyesmire nekik nincsen szükségük, mivel nekik nem az asztrálvilág képei után kell indulniuk, amelyek semmi bizonyossággal nem bírnak, hanem ismerjék meg az élő Isten törvényét. Töltsék azt be, hogy szellemileg mindmagasabb fokra emelkedhessenek, és az igazság birtokába jutva minél inkább megrögzíthessék az élet törvényét, amelyre támaszkodniuk kell.**

Mert más az, ha valaki a megrögzített világban, azaz a magasabb erkölcsi síkon szemléli és látja a dolgokat: az a kisebb jelentőségű dolgoknak kevesebb értéket tulajdonít; azonban ha valaki a bizonytalanságból nézi a még nagyobb bizonytalanságot, annak a kicsiny értékű dolgok is nagy fontosságot jelentenek, tehát nagy értéket tulajdonít azoknak, azokra támaszkodik és az ilyen támaszkodás olyan, mint mikor a pehely megtámaszkodik a föld porában. Az ilyeneket a körforgás törvénye viszi, ragadja tovább, hogy elveszítsék még azt is, amivel valaha bírtak.

*

A fekete mágiáról és annak művelőiről: a bűbájosokról nem kívánok részletesen beszélni. Ezek a természeti világ szigorú hátrákövein: a természettörvényeken rést ütve akarják a természet megrontó erőiket és elveiket beleszorítani az élők világába, és a legkisebb réseket is kihasználva, mint az ellentét tudatos hatalma a természet különböző produktumai formájában: állatok, növények és férgek alakjában öntik el a föld felszínét, a fizikai síkot. Ezeken keresztül materializálódnak azok az elvek, azok az Isten törvényével ellentétben álló gondolatok, vágyak és érzések, amelyeknek a földön élő emberek kívánságai adnak létlehetőséget. Ugyanezek a réseken keresztül betekinthez a földi ember is az ellentétes világ műhelyébe, forrongó katlanába, ahol a minősítési törvény válogatja külön a jót a rossztól, az igazat a hamistól, és számtörvények alakjában osztályozza és továbbítja mindegyiket a maga állapotába. Mondom, az emberszellem is betekintést nyerhet a számtörvények világába azoknak a számoknak, azoknak az állatoknak és növényeknek termékein keresztül, amelyek a fizikai síkra jutottak, és megrögzítheti a földön az asztrálvilágba száműzött gondolatok, érzések és vágyak kapcsolatát az éjszakában. Felkeresik ezek mint fantomok azokat, akiknek valaha valami közük, vagy kapcsolatuk volt hozzájuk, és ki akarják használni mint eszközöket, hogy a fizikai síkon tevékenységet fejthessenek ki az ő természeti erőiken keresztül.

Ezért van és volt rengeteg megszállottság; ezért vannak a különböző nyavalyák, örültségek és mindenféle kiszámíthatatlan lelki betegségek, amelyeknek egész rendszere van a fekete mágiában, amelyeket gyógyítani tudnak ugyan a fekete mágiával foglalkozók, de a gyógyításuk csak úgy sikerül, ha egy másiktól elvonják az erőt. Önmaguktól nem tudnak gyógyítani. Ilyenek azok a csodatevők, akik el tudják zárni és meg tudják nyitni azokat a réseket, amelyeken keresztül gonosz hatóerők jutnak a fizikai síkra. Azonban ezek sem tudnak semmiféle karmatikus dolgot eltávolítani, amely már meg van érve, és aminek itt az ideje, hogy bekövetkezzék.

A fekete mágiával hatni lehet az ember asztrális lényére, azon keresztül a kedélyvilágára, lelki érzéseire, vonzódására, az egész érzelmi világára, sőt azon keresztül értelmi világára is, de erre már kisebb mértékben. Azonban aki istenfélő, és igazán megtér a világosság útjára, arra a fekete mágiának ezen az úton nincs hatása. Ez a világ az isten alkotta természetes világ felett akar uralkodni, azt mindenáron a hatalmába keríteni. Tehát azt lehet mondani, hogy ez a sátán világa, azaz a bűn világa. És ez a célja az emberek téves gondolatain keresztül többé-kevésbé sikerül is. *A testen keresztül mindent elkövet ez az elv, ez a hatalom, hogy megnyomorgassa és szenvedtesse azokat, akik tisztább, magasabb fogalmakkal jönnek ide a természetes világba, azzal a céllal, hogy felvilágosítsák helyzetükről, állapotukról, jövendőjükéről t. i. a kárhozatról, azokat, akik a bűn jármában vannak.* Különösen ellensége ez a világ azoknak, akik a bennük élő szeretet folytán valakiért áldozatot akarnak hozni, akikben a szeretet olyan nagy, hogy ki akarják emelni a bűn világából azt, aki nekik kedves. Mindennek, ami igaz, ami szép, ami boldogító, ellensége ez a sötét világ, amely az emberek szívében a bűnökön és az elfordult gondolkozáson keresztül ezer meg ezer gátat emel a jó fejlődése elé. Azért aki a jónak, az igaznak előmenetelét akarja munkálni, annak áldozatot kell hoznia; fel kell áldoznia a

testét az igaz eszméért, a szeretetért, hogy azt diadalra vihesse. Másképpen nem képes megívni a harcot a földön.

Vannak tiszta erők is, vannak a természetnek gyönyörűséges alkotásai, vannak testet öltő tiszta és szép érzésű lelkek is, akik zavartalanul és boldogan élhetnek, vagy egy bizonyos célból, hogy t. i. hoztak valamit a világnak, vagy pedig csak azért, hogy hagyjanak tiszta fluidokat a földnek, akik át meg át vannak hatva az Isten szeretésétől. Ezeket nem éri a gonosz fluid. Azonban amikor ezek a szellemek megerősödtek és elvégezték feladatukat a különböző testöltésekben, fel kell venniük a harcot nekik is; és ha megerősödtek a jóban, harcolniuk kell a gonoszszal. Magasabb fokú médiumítások csakis Isten útján haladó emberlelkek között fordulhatnak, elő. Gyógyítás, megvilágosítás, a tudományok előmozdítása és minden, ami a földnek valami lelki, vagy testi jólétet, a fejlődéshez eszközül szolgáló valami jót nyújt, mind magasabb rendű erők birtokában élő szellemtől ered. Minden tudományok között a legnagyobb tudomány az, hogy valaki megértse Isten akaratát, és a lelkét kiművelje az alázatosságban, hogy tudjon béketűrő lenni, és áldozatot hozni a szeretetben. *Ezek a legmagasabb tantárgyak és a legnagyobb feladatok. Ezekhez járul még az is, hogy ha szükség van rá, tudjon a szellem lemondani. Ezeknek nem árthat a gonosznak semmiféle nyila, mert az ő erejük az imádság, az Istennel való összeköttetés, a szeretet, a kedvesség, az igazságért való önfeláldozás és a szelídség.*

Nem is tudjátok, hogy amikor az ezekkel az egyszerű szavakkal kifejezett életben éltek, a mágikus erőknek milyen zuhataga vesz körül benneteket! Nem is tudjátok, milyen erőket vonzatok magatokhoz az imádság, a szeretet, a jó és igaz felé való törekvés által, és még inkább a cselekedetek által, amikor meg tudtok bocsátani, amikor valakinek valamit el tudtok nézni, amikor gondolatotokban az indulat és szenvedély föllobbanását le tudjátok győzni! Ilyenkor a fehér

erők egész áradata vesz körül benneteket, és ezek az erők a tietek maradnak. *Ez az a bizonyos védőpajzs, amely megóv a gonosszal szemben, a gonosz erőknek és gonosz szellemeknek alatomos támadásával szemben. Ez az az erős bástya, amelyen keresztül nem tud hatalmat venni felettetek a megtévesztés szeleme, és nem tudja a lelketeket belevonszolni a változatosságban bővelkedő asztrálvilágba.*

Ez az a burok, amelyben ha a ti szellemeitek indítatva érzi magát, hogy az asztrálvilágban keresse fel az ő szeretteit, vagy munkálkodni akar azokon, akik megtévesztve ott sínylődnek a szenvedések és vágyak világában, akiken segíteni kíván, *mint áthatolhatatlan sziklavár vesz körül benneteket az asztrálvilágba való belépéskor.* Ezt ti nem érzitek, nem is tudjátok, de tudják azok, akik látnak benneteket. Ez az a hatalmas erő, amely belőletek kisugárzik, amikor Isten erejében bízva az imádság által összeköttetést kerestek a Legmagasabbal, hogy valakit az ő megszálló szellemétől megszabadíthassatok. Mert *hiába ismeri az ember az eljárást, a külső formát, a számtörvényeket, ha a hasonló karmaiba jut, és nem tud úrrá lenni hasonló vágyain és gondolatain.* Erre csak akkor képes, ha ennek a mindent feloszlató, mindent megsemmisítő hatalomnak a birtokában van, amellyel a saját maga teste felett uralmat nyert. *A saját testen úrrá lenni pedig annyi, mint a szenvedélyeken, a vágyakon úrrá lenni. És aki ezeken a vágyakon úrrá lett, vagyis ezeket megsemmisítette, az megsemmisítette a gonosznak hatalmát, mert nincs annak mihez kapcsolódnia. Ezek a gonosz erők, amelyek a földre a természettörvények áttörésével hatolnak be, és elöntik az emberek szívét és lelkét még gonoszabb vágyakkal, nem tudnak hatalmat venni azokon, akik testi vágyaikat így legyőzték, mert ha ezek ellen támadnak, akkor az ő erejük elfogyatkozik, és hacsak meg nem akarnak semmisülni, ha nem akarják elveszíteni az erejüket, nem kezdenek ki az ilyen lélekkel.*

Lemondás által ezeket az erőket meg lehet nagyobbítani. Amint a testnek vágyai pusztulnak, azok lelki erőkké, asztrál erőkké lesznek.

Az, hogy az asztrálvilágot így vázoltam, ne vezessen félre senkit, azt gondolván, hogy az asztrálvilágban talán csak törvénytelen erők, képességek és hatalmak vannak. Mert ugyancsak az asztrálvilág az, amely boldogságot nyújt tisztább vágyaiban és lelkesedésében. Ugyancsak az asztrál-én az, amely elfogadja a jót, és azt érvényesíti a testi erőkben önmagán keresztül, és ezáltal új erőket termel ki. A lélek asztrál-erőiben van a forrása az egészségnek és a betegségnek is. Azért annyi a betegség, mert az asztrálerők meg vannak romolva. Nem azért beteg valaki, mert bűnt követett el, hanem mivel a bűn megtörtént, annak következménye a betegség, akárki követte is el a bűnt.

A tökéletes és megtisztított asztrál-erők a léleknek fényburkát képezik, az ő külső megjelenési formáját, mert mire azok így feltisztulnak, akkorra a szellem már rögzítette a maga állapotát az örökkévalóságban. De amikor a földön akar testesülni az ilyen fényburokban élő szellem, az ő asztrálerőit bevonja, és fokról-fokra átöltözködik, mert csak úgy merülhet alá a föld szférájába.

*

Tulajdonképpen az a cél, hogy minden emberi lélek az ő egyéni burkát annyira feljavítsa, annyira fejlessze, hogy a jobb, a magasabb szférákban is megtalálja a létfeltételét. Hiszen ideiglenesen feljuthat egy lélek magasabb szférába is, *ha kap valamely jó-akaró testvérétől ideiglenes asztrálburkot, de mivel ez nem egyéni sajátja, ezt az asztrálburkot feléli, elkoptatja. És amikor ez bekövetkezik, megszűnik számára ott a létfeltétel éppúgy, mint ahogyan ti sem maradhattok a földön, ha a testet elhasználtátok, mert megszűnt a létfeltétel, a megjelenési alak tönkrement.* Az embernek minden érzése, vágya, akarása és cselekvése az asztrálerők fejlődését vagy romlását segíti elő. Az emberek önkén-

telenül is hatnak egymásra a példaadás által és a testükből kisugárzó fluidok által. És akik a fluidoknak ezt a törvényét ismerik, ezt a körülményt ki is használják jóra vagy rosszra.

A spiritista körök mindegyike külön-külön fluidot képvisel nemcsak azért, mivel különböző szellemminőségek vannak bennük, hanem azért is, mivel az emberek az ő ódikus kisugárzásuk által vegyítik a gondolataikat és érzéseiket, és e fluidok minősége képvisel egy-egy körszellemet, amely körszellem vonzza az asztrálvilág megfelelő erőit magához. Azért ott leginkább olyan típusú szellemek jelentkeznek, és a tagok ezek által a fluidok által össze vannak kötve egymással. Nem mindegy az, hogy kik közé jár valaki. Nem mindegy, hogy kivel barátkozik, kivel van jóban, kivel iszik egy pohárból, mert hatnak az emberek és ezeken keresztül a szellemek is a természetes világra és egymásra. Ezért is óvják a szellemek a spiritistákat az összevisz-sza való járástól. Minden egyes alakulatnak meg kell lennie a maga kis világának, és mindig az alacsonyabb fokúnak kell a tisztábbhoz, a jobbhoz, a nemesebbhez, a magasabb fokúhoz kapcsolódnia. Mert a spiritizmus a mágiának egy neme, és jaj annak, aki ezt mint fekete mágiát akarja kihasználni, nem pedig az ő lelke erősítésére és hitének megszilárdítására. Jaj annak a léleknek, aki hitet nyert, és ezáltal más lelkek vezetőjévé, irányítójává, a nála kisebb látókörű emberek útmutatójává lett, és ezt az elsőségét, amelyet neki ez a körülmény nyújt, a saját személyének kiemelésére használja fel! Mert nem ezért adatott neki az elsőség, hogy ő ebben a hiúságát és dicsőségvágyát élje ki, hanem hogy szolgáljon a nála kisebbeknek és gyengébbeknek, hogy igazán szelídségben, szerénységben és istenfélelemben vezesse az arra szorulókat, hogy amikor elérkezik a nagy leszámolás ideje, ne legyen annak az igazságnak semmiféle folytonossági hiánya, amelyet ő akart a földön materializálni, amelyet reá bízott a Gondviselés. Mert hogyha ennek hiánya lesz, az ő lelkében tízszeresre nagyobbodnak az árnyékok a hiány folytán. Mert

nagyon könnyen megeshetik, hogy ha valaki, aki az ő személyének előbbre jutása, az átlagból való kiemelkedése révén az ő szolgatársainak nyomorgatását és megkeserítését idézte elő: az ő hozzányúlása a fehér tudományhoz feketévé válhat, és így az ő spiritizmusa is fekete mágiának számítódik, *egyszerűen azért, mert nem helyesen, nem Istennek átadott lélekkel végezte a feladatát azok között az emberek között, akiknek vezetésére jelölte ki a végzete.*

Mert mindent lehet fehéren, és mindent lehet feketén végezni azok szerint az elvek szerint, amelyek az egyént irányítják. Ha valaki azért böjtöl, és azért imádkozik, hogy minél jobban megfelelhessen vállalt feladatának, hogy minél jobban urává tudjon lenni szenvedélyeinek és megromlott vágyainak: ez helyénvaló és ezzel erőket tömörít a fehér mágiában. Ha azonban valaki akár csak egy gondolattal is félrelép, és azért böjtöl, hogy valami hatást tudjon elérni, ha az ő egyéni vágyait, az ő egyéni céljait szolgáló erőszakos akaratának érvényesüléséért keres az erőkből, az erőpótlásokban magának hatalmat, akkor már a fekete mágiának az árnyéka húzódik rajta végig.

4. A médiumitásról. ()**

A ki nem használt fantom, mint a gépies médiumitás előfeltétele. — A különböző médiumítások. — A médiumitás legtökéletesebb fajtája. — A test különböző részei, mint más-másfajta szellemek kapcsolódási pontjai.

Minél magasabb fokú szellemek használták az éteri testeket, annál hajlékonyabbak; sőt minél többet használták az ilyenek, annál finomabbak. A legjobb és a leghasznavehetőbb az olyan éterikus test, amelyet egy törvényesen élt szellem viselt, még ha az nem is ütötte meg minden tekintetben a mértéket, azonban nem túlságosan kihasznált idegzetű egyéniség volt, hanem meglehetősen természetes életet folytatott. Az ilyen szellemenben lehetnek hibák, lehetnek talán ferdeségek is, ez nem jelent sokat, mert a főbb jellemvonások után alakul az ilyen éteri test; a kicsiny benyomásokat a következő szellem-egyéniség a

testöltésben már teljesen elhalkítja, elszínteleníti, de a főbb jellemvonások elhatározó módon érvényesülnek.

Az ilyen éteri testben - ha csak nincs tönkretéve - a legtöbb olyan hajlandóság rakódik le, amelyek a különböző szféráknak, különböző szellem-típusoknak, különböző hangulatoknak a rezgéseire reagálnak, érzékenyek. Azért legtöbbnyire ezek a levetett hüvelyek azok, amelyekben kiképződik az ú. n. mechanikai médiumitás, a materializációs és fizikai jelenségek előidézésére szolgáló erők médiumitása.

Amerikában azért van több ilyen materializációs jelenség, mert az még nem olyan régen úgyszólván teljesen vad terület volt, és azok az erők, amelyeket ez a földrész magából kitermel, még sok romlatlan éterikus test képzésére alkalmas anyagot képeznek. Azonban nem sokáig fog az sem tartani, mert olyan gyors lépésekkel halad előre az idegvilág elhasználása ott is, hogy ezek a jelenségek mind ritkábban fordulhatnak elő. Itt a ti földrészeteken ellenben már túlnyomó többségben igen régóta a földön tartózkodó szellemek élnek, ennél fogva kevés a természeténél fogva hibátlan, meg nem fertőzött lelki anyag. Hogy erre a médiumításra ki alkalmas, azt így elméletileg nehéz megállapítani; nem láthatnak be az emberek egymás fluidjaiba. Az éterikus test nyújthatóságától és bizonyos tekintetben a puhaságától, a benne lakó lélek engedelmisségétől, és annak a bizonyos delejességnek a mértékétől függ az ilyen médiumitás, amely a nyugalommal fejlődik ki az emberben és szellemben egyaránt. Mert lehetnek sokszor magasabb rendű szellemek, akik ilyen kevésbé fejlett éterikus erőkbe burkoltatnak, és az ő szellemi fluidjaiknak és törekvéseiknek, valamint a lelki erőknek és a harmadlagos életerőnek olyan vegyülete állhat elő, amik együttesen adják meg azt a médiumi jelenséget, amely bizonyos célra alkalmas. Az egyiknél gépies beszédre, írásra, látásra, megérzésre, a másikonál fizikai jelenségek előidézésére. Ilyen esetben sok életerővel és megfelelő mennyiségű villamossággal bírónak is kell lennie a médiumnak, vagyis olyannak, hogy erőivel a föld

villamos természetét is magához tudja vonzani. A másiknál ismét értelmi dolgok elhelyezésére van nagyobb alkalmasság. A médiumitás árnyalati különbözőségeket mutat egyiknél és a másiknál. Ahol a szellem nagyon fejlett, hogy úgyszólván kimagaslik az őt körülvevő természetes erőkből, és kevésbé kapcsolódik bele ezekbe, — legtöbbször áll ez az értelmileg (nem fokozatilag!) túlfejlesztett, és inkább kissé megviselt idegéletet élőknél — az ú. n. intuitív médiumitás fejlődik ki. Ezek inkább áthasolulás folytán képesek gondolatokat átvenni. Mások viszont inkább érzéseket, (t. i. akiknél az idegszféra érzékenyebb) hangulatokat vesznek át; akiknek lelki képességeik sokoldalúlag ki vannak fejlesztve, azok pedig az ú. n. asztrál-erőkkel való kifelé hatást. Akik elfogadják a szellemek behatását, és ők maguk továbbbítják azt: azok félig-intuitív, félig gépies médiumok. **Ennek is rendkívül sok változata van, de ez mind-mind a lelki erőnek a törvényén nyugszik, nem pedig a szellemi világosság jelenlétén vagy hiányán, mert nagyon sokan vannak, akiknél a szellemi világosság megvan, de a lelki és éterikus testük nem alkalmas a szorosabb és nagyobb hatások és összekötetések elfogadására.**

A médiumitás legfejlettebb alakja az a bizonyos látnokság, amikor a szellem képes elhagyni a saját alsóbb énjét és erőit, és a szelleme felemelkedik az asztrál- és mentálvilágok fölé. Ahol azokat a hatásokat képes elfogadni, amelyeket ott tapasztal, és azokat épen, tisztán megőrizve hozza le emberi, vagyis alsóbb tudatába, és ott vagy lefordítja képekbe, vagy magát az Igét (mert másként nem nevezhetem azt az igazságot, vagy azt a gondolatformát) a maga valóságában materializálva adja az ő emberi énjének tudatára, hogy azt mint ember tisztán kifejezhesse. Az embert, aki keres, kutat, aki a lelkét Istennek ajánlva a megtérés útján halad előre, és a maga átszellemesülésén dolgozik, sokszor kiragadja ez a magasabb erő, és ebben az elragadtatásban, vagy ő maga mint szellem kihelyezkedik, vagy pedig

ezekben az erőkben egy másik, ennek megfelelő fokozatú szellem helyezkedik el, és gondolatokkal, érzésekkel, gondolat-képekkel telíti az ember gondolatvilágát, amelyeket ez a lélek tudatán keresztül szavakba önt.

Igen sok emberrel gyakran megtörténik, hogy minden bevezetés nélkül hirtelen egy világosságot lát, de nem a testi, hanem a szellemi szemeivel. Ez megtörténhetik a természetes alvás idején, hogy így kiemelkedik a szellemi én, vagy megtörténhetik a delejes alvás alatt. De nem mindenkor egyenlő meszsiziségre tud hatni, s nem mindenkor egyenlő fokozatról tud gondolatokat emberi szavakra átfordítani. *Egy-egy közlemény leadása alatt is folytonosan billen a mérleg, s ezért nem lehet beszélni százszázalékos médiumitásról.* Annyi bizonyos, hogy túlzaklatott idegéletű és túl erős és gyorsan alakuló fantáziával bíró emberek nem alkalmasak médiumi közlemények átvételére, mert a passzivitás hiányzik bennük. Vagyis csak igen kis mértékben van meg, és az impressziókat a saját szellem gyors fantáziájával tökéletlenül alakítja, illetőleg kerekíti ki.

Azért zaklatott idegállapotban, indulatos lélekkel, vagy más ehhez hasonló állapotban, ami nagyon leköti az embernek érzés- és gondolatvilágát, még csak ülést tartani sem tanácsos, mert ilyenkor még a leghatározottabb szellemeket is elragadja a bekapcsolódás által az emberi erőkben, az ember lelkének erőiben örvénylő nagy hullámozás, és a közlemény ritkán alakul úgy ki, ahogyan a szellem akarja és gondolja, hanem inkább úgy, ahogyan a médium lelke kialakítja. Nagyon nagy lelki fegyelmezetség szükséges ahhoz, hogy a médium ilyenkor is megállja valahogy a helyét és passzív tudjon maradni. Azért ilyen állapotban soha ne kérdezzétek a szellemeket, ha valami döntő igazság után akartok elindulni. Csak mindig a legnyugodtabb állapotban és a legtisztább jó szándékkal fogjatok hozzá, s akkor amilyen választ kaptok, az a leghelyesebb. Inkább várjatok, legyetek türelemmel és imádkozzatok, hogy ez lehetséges legyen.

A szellem kapcsolódásának mikéntjére szolgáljanak tájékoztatóul a következők: Az átlag emberszellem, akinek még nincsenek magasabb rendű lelki és szellemi törekvései, aki az igazságnak még csak azt a kicsiny hányadát bírja magában feldolgozni, ami éppen csak az ő anyagi létében foglalkoztatja a gondolatait, aki tehát még csak a 2., vagy legfeljebb a 3. szférába tartozik, a diafragma (rekeszizom) vonalában kapcsolódik a médiumhoz. Mivel *ez tulajdonképpen az anyagi és lelki életnek a választóvonal*a, ennél fogva ez a legalkalmasabb pont vagy rész a kapcsolódásra. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy magasabb rendű szellemek is így kapcsolódjanak, ha azt jónak látják, főképp, ha a médium idegszférája más, magasabb tekintetből nem eléggé kiképzett, (t. i. ha nem eléggé érzékeny az idegen szellem behatásának, besugárzásának elfogadására). Ha ilyen szellemek ezt a kapcsolódást használják, megtörténhet, hogy nem a saját erőikkel közvetlenül kapcsolódnak, hanem szellemvilágbeli médiumi erőket vesznek kölcsön, és azok közvetítésével hozzák létre a kapcsolódást. Mivel pedig nagyon sokszor éppen ezeknek a fluidoknak az átdolgozása, felaprózása és az egyéniséghez való alkalmazása a legnehezebb feladat, a médiumi közlemények azért hiányosak, mert a médiumnak nem minden rétegét tudja a szellem a maga céljaira felhasználni.

Pedig ti azt hiszitek, hogyha már valaki médium és elfogadó, akkor annak minden rétege átveszi a szellemet. **Ez azonban nincsen így, mert csak azok a rétegek vehetik át, amelyek áthasonulásra képesek a kapcsolódó szellemmel szemben. Ezért mondom én, hogy nincsen tökéletes médiumi nyilatkozat.** A magasabb érzelmi szférákat betöltő szellemek a szív tájékán kapcsolódnak és inkább az érzelmi világot ragadják meg. Azért egy erre alkalmas médiumon keresztül ugyanaz a szellem inkább csak az érzéseit tudja kifejezni. Azok a szellemek, akik ezeket az érzéseket is — hogy úgy mondjam — legyőzték, helyesebben mondva átnemesítették, átfinomították, inkább a hátsó-agyon keresztül veszik igénybe az idegszférát, és

a hátsó-agyon keresztül izgatják a gondolkozó központot a befolyásukkal. Ezek inkább a gondolati világukat tudják kifejezni ugyanaz által a médium által. A hétköznapi, közönséges, anyagi emberek szellemei sokszor a gyomrot, az emésztő szerveket veszik igénybe, mert ők még csak abban az állapotban, azon a fokozaton vannak, hogy erre irányul a figyelmük. De vannak, akiknek még ennyire sem fejlett a lelkük, hanem — hogy úgy mondjam — félvad, anyagias szellemek. Ezek a beleket és az alsó testet veszik igénybe a kapcsolódáshoz. Állati lelkek a végtagokon keresztül kapcsolódnak, t. i. csak a végtagok erőihez férnek hozzá, mert az ő világuk alacsonyrendű világ: a szenvedélyek, a harag, az indulat, az izgalmi vágyak világa. Mert hiszen minden szenvedély a léleknek izgalmi pontjából indul ki. *A legerősebb izgalmi pont: a gyomor, a máj, a lép és a vesék.* De ezek mindegyike hat a szívre, mert az életműködés ebben fut össze.

*

Mindabból azonban, amiket elmondottam, nem lehet dogmákat csinálni, hogy ki hova kapcsolódhat, hogy a kapcsolódás mi-kéntjéből már megállapítható a szellem fokozatát. Mert nagyon sokszor alacsonyabb rendű érzésvilággal bíró médiumnak csak **az értelmi világhoz tud kapcsolódni a szellem, már pedig ez a legsilányabb médiumitás, mert ez esetben nyújt legkevesebbet a médium a szellem egyéniségéből. Ennél jobb és hasznavehetőbb az érzelmi világhoz való kapcsolódás.** De a szellemvilág felhasználja a legkisebb alkalmat is, hogy a vágyódó lelkű embereknek csak valamit is nyújthasson. Materializációs és egyéb ilyen fizikális jelenségeket közvetítő médiumitásnak az a kelléke, hogy az ilyen médiumitás fluidáris rétege a gyomor körül legyen erős, mert a fizikai erőknek, a felszívó és leadó erőknek kell kifejlődvé lenniük az éterikus testben. Hogyha ez a réteg elég erős, és ha elég erős a felsőbb rendű én is, t. i. a tüdő és a szív szférája, azaz a lelkiséget, az érzelmi világot képviselő erők szférája, és egyúttal a médium értelmileg is

elég fejlett, akkor sokoldalú képességek fejlődhetnek ki. Általában minél harmonikusabb az ember az ő megjelenésében, az ő szellemi mivoltában, annál többoldalú médiumitás fejlődhet ki benne. Vannak az alacsonyabb erőkben fejlett médiumitású egyének, akiknek értelmi nyilatkozatai azonban semmit sem érnek, mert hiszen az alacsonyabb rendű erők semmiféle igazságot nem nyújthatnak. *És jaj azoknak, akik az ilyen alacsonyrendű erők utasításai szerint vakhitűen cselekszenek!*

Az alacsonyrendű médiumi erők — azok t.i., amelyek, mint mondtam, a gyomor tájékán vannak, tehát amelyek erős médiumi képességre vallanak — legtöbbszörre könnyen nyitnak utat a megszálltságra, ha a magasabb rendű én nem elég fejlett és világos ahhoz, hogy a maga alsóbb rendű erőit rendben tartsa, és azoknak az erőknek fluidáris behatásait visszautasítsa, amelyek őt körülveszik. Ezért én azokat, akiknek erős vonzásuk van a szellemvilággal szemben, de nem látom a felsőbb rendű énjükben a garanciát arra nézve, hogy ellen tudjanak állani, mindenkor lebeszélem a médiumitás kifejlesztéséről. *Nagyon sokszor nem is helyes és nem is törvényes az ilyen médiumitást felszabadítani, mert az ilyen médiumitás igen nagy részben — mondhatni kilencven százalékban — súlyos veszélyeket rejt magában: megőrülés, megszálltság lehetőségét, vagy legalábbis a szenvedélyekben való tobzódást hozhat maga után. A szeretetben gyenge emberek részére egyáltalában nem találok helyesnek a médiumitás kifejlesztését.*

4. A táplálkozásról. ()**

Tulajdonképpen mindegy, hogy az ember mivel táplálja a testét, ha egyszer a lélek megtalálta a helyes irányt. A helyes irányban haladó lélek nem csinál magának problémát a táplálkozásból, mert hiszen minden jó, amit az Isten táplálékul teremtett a földre. És ha én mégis bizonyos irányelveket megjelölök, ezzel nem

akarok szoros korlátokat vonni, csak éppen azt az irányt kívánom megmutatni, amelyet az ember a táplálkozás terén aggodalom nélkül követhet.

Jó az embernek hússal és szeszes italokkal nem élnie, mert úgy a hús, mint a szeszes italok az idegszférára (nem a lélekre!) hatnak. T. i. az idegszféra nagyon érzékeny, és hatások felvételére és leadására alkalmas fluidréteg a földi világban. Az idegszféra a lélek és a test összekötésére szolgáló, és a testet fenntartó harmadlagos életerőnek a produktuma, illetőleg valami a lélek kisugárzásából, és valami az anyagi életnek besugárzásából a lélekre, ami közvetlen kapcsolatot képez a kettő között.^{48*}

Tehát ennek a kettős hatásnak a vegyüléséből származik az idegszféra. *Minél érzékenyebb, minél fejlettebb, minél többoldalúan képzett valamely lélek,* annál szenzitívebb az idegszférája. Ez a szenzitív idegszféra a testből jövő, s a testen keresztül az egész környező természetből jövő behatásokat közvetíti a lélekre. A lélek pedig az ő mozdulatait, az ő törekvéseit, az ő egyéni életének a kisugárzását közvetíti rajta keresztül a világra. Ezért nem mindegy az, hogy ez az idegszféra mit közvetít a lélekre, és nem mindegy, hogy a lélek mit sugároz keresztül az ő idegszféráján a világba. A léleknek vannak kedélyhullámzásai, amely kedélyhullámzásokat sokszor a külső benyomások, sokszor pedig a szellemnek benső állapotai hoznak létre. Törvényesen kiképzett szellem, a törvényes alapokon, igazságon nyugvó, kiegyensúlyozott lélek nyugodt, békés, harmonikus benyomást sugároz a világba; a nyugtalan, önmagában is elégedetlen, és önmagában is harmóniátlan lélek pedig ugyanilyen benyomásokat sugároz ki a vele érintkező emberekre és az egész környező természetre.

⁴⁸ * A szellem a lelken keresztül igyekszik éreztetni az ő hatásait az anyagvilággal, mert szükséges is, hogy az anyagvilágot teltse az ő érzelmeivel és egyéb hatásaival; viszont szükséges, hogy az anyagvilágból eredő hatásokat is feldolgozza a maga számára

A szellemileg kiegyensúlyozott, lelkileg harmonikus ember táplálkozhat bármivel, az nem fogja befolyásolni az ő nyugodt kedély világát. Azonban a nyugtalan és természeténél fogva ki nem egyensúlyozott lélekre már nagy hatással van a külvilág, miért is az ilyen *gyorsan hevülő, lobbanékony vérmérsékletű embereknek különösen nem válik javára sem a hús, sem a szeszes italok, általában semmi izgató étel és ital élvezése.* Az ilyen lélek azért nyugtalan, azért izgul és tevékenykedik, mert elégedetlen, mert nem találja önmagában azt a békét, amelyre törekszik. Mert hiszen az idegszféra is kívánja a békés megnyugvást. Ha mármost az ilyen kiegyensúlyozatlan kedélyű ember hússal táplálkozik, akkor ezeken a nyugtalan testi erőkön kívül *azok az állati fluidok, amelyek még nem végezték el a pályafutásukat, azaz nem élték ki magukat, - a táplálékul felhasznált húsban akként hatnak, hogy az állati testhez kötött, és abból kisugárzó életerők, amelyek még benne vannak a húsban és a vérben, még nagyobb nyugtalanyságot okoznak, és békétlenségre izgatják azt az embert, akinek erre úgyis megvan a hajlandósága.* Különösen az ilyeneknek ajánlom a növényi táplálkozást és a gyümölcsöt, valamint a tejjel való táplálkozást. *A tejben t. i. természetétől fogva az egész test táplálására szükséges anyagok benne vannak.* Azonkívül még egy fontos szempont érvényesül itt. A tejet tulajdonképpen a szeretet, az odaadás választotta ki a szervezetből, *azért a tej mint táplálék az idegekre-megnyugtató hatással van.* Nem egészen így áll azonban a dolog a tojással. Ez is táplálja ugyan, sőt felfokozza az idegek erejét, azt a bizonyos sugárzást, *de nincs megnyugtató hatása.* Csak aki nagyon el van gyengülve, és kifáradva, és akinek az idegzete kimerült, az találja meg a tojással való táplálkozásban az idegerő pótlását. De ha nincs kifáradva és kimerülve, sőt túl van táplálva, akkor a tojás nem ajánlatos, mert túlkapásokra ingerli az embert. Akinek tehát elég vére van, aki nincsen elfáradva, nincsen kimerülve, *annak egyenesen káros és veszélyes, mert meggondolatlansá-*

gokra, helytelenségekre, egyszóval túlzásokra ösztönzi. Megnyugtató és jótékony hatású táplálék tehát: a tej, a gyümölcs és azok a főzelékfélék, amelyeket nyersen is meg lehet enni.

A nyers táplálkozásnál azok a sók hatnak erősítőleg a szervezetre, amelyek a föld vegyi alkatrészeit teszik ki. A nyers táplálkozásnak az az előnye, hogy a föld természetéből a növényekbe átszívódott elemek nagyszerűen helyezkednek el a test erői között, és kiegyensúlyozzák és pótolják azokat az elhasznált erőket, amelyek a fáradtság által elégnek. Ezért különösen a nyers gyümölcsök igen ajánlhatók. Ha azonban az emésztő-szerveknek valami hibájuk van úgy, hogy azok nem képesek megbirkózni ezekkel a nyers savakkal, akkor ezek bizonyos mérgekké alakulnak át a szervezetben, mert nem tudják őket felbontani a szervezetnek azok a nedvei, amelyek el vannak satnyulva.

A húsból fel vannak fokozódva a növényekben talált elemek, mert azok az állati testben már egy magasabb fokozatot nyerne, mivel az állati test idegszférájának a hatásaival telítődnek. Vannak állati testek, amelyek annyira telítve vannak az állat életévének ellentétes természetével, hogy azok az emberi test táplálására teljességgel nem alkalmasak. Ilyenek a húsevő állatok. Ezeket tisztátalanoknak mondja Mózes törvénye. Hogyha ezeket az emberek megennék, ezek borzasztó rossz hatással lennének az ő természetükre, úgyszólván megmérgeznék a szervezetet.

*

Eredetileg az ember nem volt húsevő, hanem növényevő. Csak később, amikor már tudatossá vált a rossz az emberekben, akkor szoktak rá a húsevésre és az állatoknak e célból való megölésére. Aki állatokat öl nagyobb mennyiségben, az az idegszférájának az érzékenységét elveszti, és tompulat áll be nála úgyannyira, hogy a szellemvilág létezéséről nem képes tudomást venni egyszerűen azért, mert az ölés által a halál törvényét hozza magához közelebb. Az ölés nem Isten akarata, mint ahogy a törvénytelen életek nemzése, a törvénytelen életek előhívása, megtestesítése

sem Isten akarata. Tehát ameddig a földön az élet törvénytelen előhívása úgyszólván „törvényes”, azaz indokolt, addig a halál törvénye is indokolt. Miután azonban az emberek ezt a törvényt áthágták, több a szaporulat az állatoknál, mint lennie kellene, és ezt a szaporulatot megeszik az emberek. *És éppen azért, mert az emberek megeszik, és mesterséges úton felfokozzák, sőt bizonyos irányba kergetik az életelv megjelenési formáját: ezzel az életelvnek elvágják a természetes helyfoglalását a világban, s olyan fajokat hoznak létre, amelyeknek nincs semmi magasabb rendű céljuk*⁴⁹*. **Mert mindent valami nagyobbserű, valami jobb céllal lenne csak szabad az életbe hívni.**

Amikor egy bizonyos faj elérte a maga megjelenésének legmagasabb fokát a földi mérték szerint, akkor az a faj kipusztul anélkül, hogy az emberek kipusztítanák. Azonban az emberek azokat a fajokat, amelyek az emberi céloknak nem kedveznek, kipusztítják, sőt sokszor azokat is kipusztítják, amelyek nekik kedveznek, úgy, hogy azután szeretnék őket visszahívni az életbe. *Ez azonban már nem megy, mert akkor már az a kipusztult faj, amelyet az emberek pusztítottak ki, más úton és módon keres magának életlehetőséget. Hogyha az emberek abból a célból akarnák kipusztítani a kártékony állatokat, hogy a gonosz életelveknek a megjelenését meggátolják, akkor először önmagukban kellene megszüntetniük a gonosz elveket, és akkor megszűnnék a gonosz állatok életlehetősége is, mivel nem nyernének fluidokat a megjelenésre.* Hiszen ezek a fluidok és erők eredetileg is a bűnös emberi lélek elhullatott erői voltak, amelyek állati formákban kerestek megjelenési lehetőséget. Ezek a szertelenségek és kilengések mind óriási katasztrófákat hoznak nemcsak az egyes embercsoportokra, hanem még a szellem-rajokra is, amikor t. i. az ilyen ember-csoportok a szellemvilágba kerülnek.

*

⁴⁹ * P. o. sertéseket tenyésztenek a zsírjukért, libákat a tollukért, juhokat a gyapjújukért.

Mindezek dacára a *nagyon mérsékelt* húsevés és borfogyasztás a mai emberiség fejlettségi színvonalán törvényes állapot, mert a föld mostani fokozatán még nem elég érett arra, hogy kizárólag növényi táplálékkal éljenek az emberek, mert nagyon különböző fokozatú szellemek vannak testben a földön.